

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

Sayı 57, Haziran 2011-6, 3,5 Lira (KKTC 4 Lira)

○ Memleket hiç bu kadar saçma bir hal almamıştı. Ortalıkta abuk subuk konuşan siyasetçiler dolanıyor. En son Egemen Bağış, "Che de yaşasaydı AKP'ye oy verirdi," dedi... Yanılıyor... **Che yaşasaydı, AKP'yi oyuverirdi!**

EŞKIYA DÜNYAYA HÜKÜMDAR OLMAZ!

GAF-FAR*

'Gaf: Yersiz, biçimsiz, düşüncesizce söylenen lafla ya da davranışla yapılan cehalet örneği. Çam devirmek ve baltayı taşa vurmak, gaf yapmanın halk dilinde söyleniş biçimleridir. Gaf basit bir dil sürçmesi durumunda komik bir algı yaratmanın dışında zararsızdır, hatta eğlenceli bile olabilir.

Bilimin yerine cahiliye dönemini koymaya çalışanların sık sık düştükleri, çoğu zamanda aba altından sopa göstermek maksadıyla yaptıkları gaflar, Demirel'den Evren'e, Özal'dan Çiller'e ve çoğu dahil Bahçeli'ye kadar sirayet etmiş günümüzde. Ama epeydir iktidarı işgal eden AKP'nin gafları, 'itiraflar' şeklinde olduğu için yazı konumuz olması da uygun düştü. Zira baştakilerin yaptığı her gaf, yalamaları tarafından emir bilinmek suretiyle ciddiye alınıp yasa değişikliklerine bile neden oldu kimi zaman...

RTE, "Ölüm madencilerin kaderinde var," dedi. Mayıs 2010'da, peşinden Ömer Dinçer, "Madenciler güzel öldüler," dedi. Haziran 2010'da. Yükselen tepkilere, "Kadere imanın yoksa senin tartışacak değilim," diyerek son noktayı koydu, 'laik Türkiye Cumhuriyeti' başbakanı.

Kuma getirin!

AKP'li Rize belediye başkanı, 'terör sorunu'nu çözmek için 'eşler'in Doğu'dan alınmasını önerdi! 'Hasımlığı hisımlıklıkla' kırarak Kürt sorununu çözdü aklınca. Burada sözünü ettiği eş ikinci, üçüncü veya dördüncü eş. İktidarın kadına bakışının bu en önemli itirafına soruşturma açacak özel yetkili bir savcı bulunamadı.

RTE, Temmuz 2010'da, "Alkol içmeyin üzüm yiyin," dedi. Anadolu'da görev yapan bir sürü 'hükümet' valisi ve kaymakamı bu sözü emir kabul etti. İçerilere ilerledikçe içki içilebilen mekânların çoğu kapandı nedense. Bazı illerde içkili lokanta yok. İlçeler ve köyler işe daha önce uyanıp vazgeçtiler meyhanecilikten yıllar önce...

12 Temmuz 2006'da hükümetin baş ağlayıcısı Bülent Arınç, "Lenin'in ölümünü görmek çok güzel," diyor Moskova Kızıl Meydan'da. Sonra Rus gazetecilere gidip, "Sizler bizimkiler gibi değilsiniz yayınlamayın lütfen," diye ricada bulunuyor. Sanki karşısında jöle kafalı Yiğit Bulut varmış gibi...

RTE Eylül 2007'de, "Şişli ile Şemdinli aynı imkânlarla sahip," diyerekten vecizeyi patlatınca Aralık 2007'de Sanayi ve Ticaret Bakanı Zafer Çağlayan buradan aldığı gazla, "Türkiye'de işsizlik olduğuna inanmıyorum," demek

Bunun özü olmaz ya istifa edilir ya da Japon bakanlar gibi harakiri yapılır. Ki ikinci seçenek insanlık için hayırlı olandır...

suretiyle üzerine cılıy çekiyor.

RTE'nin benim de yürekten katıldığım bir söylemi var 22 Nisan 2008'de: "Ayakların baş olduğu yerde kıyamet kopar," buyuruyorlar. Gerçekten yürekten ve yorumsuz, katılmamak mümkün değil bu itirafa.

13 Haziran 2008'de Beşir Atalay, "İşkence konusunda hamdolsun sorun yoktur," diyor. Bu itiraftan da anlaşıldığı üzere zamanında kendilerini yetiştiren CIA ve FBI uzman ajanlarının yöntemlerini geride bırakan bir teknolojiye sahip uzman ekiplerle, dünyanın en önemli ülkelerini sollamanın gururunu yaşıyor 'sayın' bakanımız.

Üst kattaki klm?

Melih Gökçek, "Sel riski varsa üst kattaki komşunuzda kalın," derken nasıl bir mizah anlayışıyla yıllardır Ankara'nın üzerine oturduğunun itirafını yapıyor.

"Her üniversite mezunu iş bulacak diye bir kaide yok," diyor RTE. Her ile, ilçeye, eğitimsiz bilim insansız üniversite açmanın bir faydası olmadığını ve fuzuli işlerle istigal etmenin sonucunun da iş bulmakla ödüllendirilemeyeceğini anlatıyor bizlere. Her şeyi bildikleri için, bilen insanlara ihtiyacı olmayan hükümetin, öyle ya da böyle bir 'formalite üniversitesi'nden mezun çocuklarla sayısal olarak, dünyanın en eğitimli ülkeleri arsına girme hedefi, çarpma bölme bilmeden okul bitiren ve gelecekte Millet Meclisi

koltuklarında seslerini çıkarmadan 'biat' eden sürülerin yaratılmasına yöneliktir.

RTE, "Köşe yazarları az yazarsa ülke huzur bulur," buyurduğunda, vergi borçlu, ihale kovalayıcı, yalarım yutarım medya patronları, bu vecizeyi emir telakki edip köşe başlarındaki yazarlarını ve kanallarındaki bir sürü programcılarını hiç tereddüt etmeden kanalizasyonlarına gönderdiler. Yandaş olmadan vatandaş olunamayacağını kavramış yeni medyacılara, geçici mutluluklarına yaza Bodrum'da, Kekova'da ve Yunan adalarında ve dahi okyanus aşırı ülkelerde buluşmak üzere, yelken açtılar.

RTE 23 Nisan 2010'da koltuğuna temsili olarak oturtulan çocuğa, "Başbakan sensin, ister asarsın ister kesersin," diyerek bulunduğu koltuğun kendince ne ifade ettiğini dürüst bir dille açıkladı.

İnekler ve AKP!

21 Mayıs 2010'da AKP Bursa milletvekili Ali Koyuncu, "AKP'iktidara geldikten sonra, ineklerin sütü arttı," diyerek Melih Gökçek'le mizah yarışına tutuşabileceğini cümle aleme gösterdi. İneklere yedirilen suni yemlerle beş kilo yerine 15 kilo süt alma fikri, sütü bozuk insanlardan sonra bu durumdan bihaber sütü bozuk inekleri de yarattı. Yolunuz düştüğünde süt ve süt ürünleri tekellerinin kapatmadığı, suni yemle yapılmış süten bir kilo alıp evinize götürün. Kaynattığınızda nasıl yarım kilo kaldığına ve eskiden olduğu gibi nasıl

kaymak bağlamadığına şaşıracaksınız. İneklerin sütü arttı mı, bitti mi, kararını ondan sonra siz verebilirsiniz.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ Batman bölge devlet hastanesinin taşeronlarca çalıştırılanlarının sorunlarını dinliyor. Daha doğrusu dinlemiyor. Seçim öncesi oy kapma peşinde 'bakın ayağınızı geldik derdinizi dinliyoruz' ayağı yapıyor.

Görme engelli vatandaş Nurullah Mehmetoğlu, sorunlarını anlatmak istiyor. Sağlık Bakanı olarak görememenin ne demek olduğunu en iyi algılaması gereken Recep Akdağ, yanına gelebilmesi için vatandaşa yardımcı bile oluyor ve bir sorunu olup olmadığını soruyor. Nurullah Mehmetoğlu, "Biz burada asgari ücretle çalıştırıyoruz, koşulların iyileştirilmesini istiyoruz," diyor. Görme engelli vatandaşın bu şikâyeti üzerine görüş engelli bakan, "Gözlerin görmediği halde sana iş vermişiz, para kazanıyorsun değil mi?" diyerek azarlıyor vatandaşı. "Evet!" diyor Nurullah, "Müteahhit şirketlerin yanından ne zaman kurtulacağız?" İleri demokrasinin sağlık bakanı yanıtıyor. "Müteahhit şirketlerde çalışacaksınız para kazanacaksınız, hadi bakalım!" Taşeronlaşmayı salık veriyor yani sağlık baka-maya-nı.

O arada bakanın iç sesini duyuyorum. "Hem körsün, hem aç, hem de nankörsün!.. Alkışlayacağına, komünist sendikacılar gibi konuşuyorsun. Sana acıyanda kabahat. Allah'ına şükür, bize de biat edeceksin, o kadar. Hadi bakalım yaylan!"

Harakirli calzdlr...

Dünyanın hiçbir yerinde, insanın olduğu hiçbir yerde bir bakan, hele ki bir sağlık bakanı, hatta sıradan bir cahil vatandaş, insanların eksiği üzerinden bir söylem yürütemez. Eğer insansa yürütememelidir zaten. Sonra özür dilemiş. Bunun özü olmaz ya istifa edilir ya da Japon bakanlar gibi harakiri yapılır. Ki ikinci seçenek insanlık için hayırlı olandır...

Hükümetin insana, yaşama ve kadına dair itiraflarının listesidir bu yazı. Tekrar ediyorum. Artık 'BIAT' etmezsen öteki olursun. Yandaş olmadan vatandaş olamazsın. Sistem sultanların sultasıdır artık. Haydi, Haziran'da sandık başına! Sandıkta bir sağlam domates bulabilirsiniz, size sunulan seçenekler içinde kötünün iyisini seçmiş olacaksınız. Bu sistemde sandıkta başka şansınız yok. Oylarınız vatana millete hayırlı olsun!

* Başlıkta kullanılan 'far', ampul manasına gelmektedir...

Şimdi eşkıya olma zamanıdır!

Başbakan Konya'da konuşmuş, Ankara'da polis tarafından öldürüsiye dövülen ve kalça kemiğini kıran Dilşat kardeşimiz için, "O kız mı, kadın mı, belli değil," demiş. Aslında böyle durumlarda insanın içinden **Başbakan'ın sülalesinin ne olup olmadığı konusunda** çeşitli fikir tartışmalarına girmek geliyor ama o seviyeye gerilememek, o utanmazlığa savrulmamak için bir nefes mücadelesi veriyoruz...

Dilşat kardeşimiz, Hopa'da yaşanan vahşeti protesto ettiği için, **AKP'lilerin topunu üst üste koysanız çıkmayacak bir yürekle** panzerin tepesine tırmandığı için, alçakça pusuya düşürüldü ve vücudunda, onu altı ay yatağa bağlayacak olan kırıklar öyle oluştu... **Yüzlerce koruma polisinin arkasına saklanıp, "Ben kefenle dolaşıyorum," diye** palavra atan Başbakan, panzerin tepesine korkusuzca tırmanan o kadındaki yüreği tahayyül dahi edemez! Bu bizim tesellimizdir. Dilşat kardeşimiz nasıl olsa ayağa kalkacak ve o panzerlerin üzerine bir daha, bir dehe çıkacaktır...

Hopa'da ise daha derin bir acıya sürüklendik... Derelerinin sermayeye peşkeş çekilmesini horon eşliğinde protesto eden halka vahşice saldırdı polis. Medyada yayınlanmayan görüntüleri izlediğimizde o vahşeti çok daha iyi anlayabildik. Hopa'nın **Metin Hoca'sı, Metin Lokumcu, vahşete isyan ediyordu, polisleri durdurmaya çalışıyordu, AKP'nin hazır kıtalarına karşı mücadele ediyordu...** Herkes gibi onu da gaza boğdular ve **AKP iktidarının en büyük icraatı olan 'gazlı saldırı' sonucunda kalbi dayanmadı...** Bir öğretmeni, **Metin Hoca'yı** yitirdik... Biraz olsun utanç duydu mu bu 'ileri demokrasi'nin ileri gelenleri? Hayır! Başbakan, **Metin Hoca'nın katledilmesiyle hiç ilgilenmediğini** söyledi, dahası Hopa'yı 'eşkıya' ilan etti...

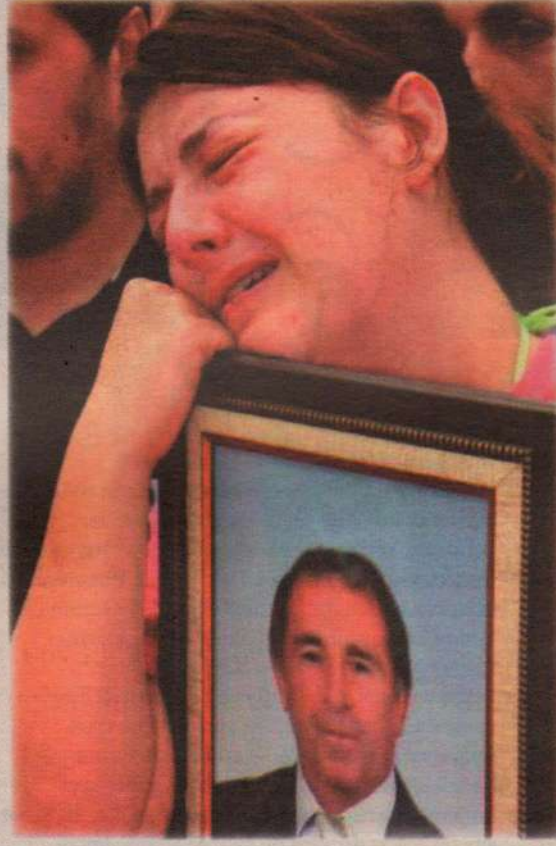
Her yer Kürdistan!

Ve Hopa'da yaşananlar aslında ülkenin almış olduğu halin bir özetiydi. Bu halk bugüne kadar benzer manzaraları televizyondan izledi, Diyarbakır sokaklarında çocuklar öldürüldü. Kadınlar yerlerde sürüklenirdi. Ama onlar nasılsa 'terörist'ti. Sorgusuz sualsiz katledilseler de, cenazeleri hakarete uğrasa da, hak ediyorlardı!.. Cezaevlerinde tecrit koşullarında yaşayan tutsaklar da 'terörist'ti. Aslında asılmayıp beslenmeleri bile bir lütuftu onlar için.

Şimdi Hopa da o 'terörist'ler kervanına katıldı!

Hopa'daki vahşeti protesto eden herkes aynı şiddetten payını aldı. Yani, bugüne dek Diyarbakır, Hakkari,

Hopa'da katledilen Metin Hoca'nın o mübarek naaşının tüm ülke sokaklarında birleştirdiği kesimler, gençler, haysiyetini koruyan devrimciler, direnişteki işçiler... Bir mücadele cephesini inşa etmek zorundayız. Bu düzenin ve onun sahte demokrasisinin karşısında dimdik bir Eşkıya gibi durabilmeliyiz...

Şırnak sokaklarına hakim olan, halkın televizyondan yabancı yabancı seyrettiği o vahşet genelleşmeye başladı. **Artık kimsenin 'Bölünüyor muyuz?' diye endişe etmesine mahalyok yani, bölünmüyoruz. Her yer Kürdistan oluyor...**

Herkes terörist!

Evet, 'terörist'lerin başı sonu belli değil. Çok ironik ama Konak Belediyesi'nde işten çıkartıldığı için tek başına eylem yapan işçiye saldırılması da, İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne operasyon düzenlenmesi de, hep arkalarında 'terör örgütleri'nin olmasındandı. Zaten İzmir çoktan 'gavur' ilan edilmişti!

Açılımlarının ardı arkası gelmiyordu, devleti Alevilerle barıştırıyorlardı; şimdi seçim meydanlarından Alevileri yuhlatıyorlar. Hatta Çorum'daki AKP mitinginde 'Ebussuud Efendi'ye övgüler düzüyordu Başbakan. Bu Ebussuud denen şerefsiz, Yavuz Sultan Selim'in Şeyhülislam'ıydı. "Alevilerin canları, malları, namusları size helaldir," diye fetva veren adamdı. "Elimize geçirdiğimiz Alevi kadınlarını ne yapalım?" diye sorulunca, "Belinize kuvvet!" diyen adamdı! **Adam değildi... Başbakan, hem de Alevilerin defalarca katledildiği topraklarda, Çorum'da işte o Ebussuud'u cılahıyordu!**

Yetmiyor, Başbakan, 'şifre' skandalı sonrasında haklı olarak sokağa dökülen binlerce liseliyi tehdit ediyor, konuyu yazıp çizen gazetecilere -patron gazetecilerine bile- gözdağı veriyor. İnternetteki sansürü eleştirenler, evet, TUSİAD Başkanı bile 'pornocu' ilan ediliyor. Bu arada, farkında mısınız, bu kadroların **akılları bir türlü bacak arasından çıkmıyor...**

Polis teşkilatı ve istihbarat birimleri tamamen iktidarın ve tabii o iktidarı besleyen Pensilvanya vampirlerinin -CIA ve Cemaat'in- denetimi altında; böylelikle, Tayyip Erdoğan, internete düşecek ses kayıtlarını, görüntüleri önceden bilebiliyor, seçim meydanlarında pervasızca, "İnternette yayınlanmak üzere," diye haber verebiliyor. Sadece bu bile, **Tayyip Erdoğan'ın 'kaset şebekesi'nin bir parçası olduğunu** kanıtlamaya yetiyor. Herkesi, her yeri dinliyorlar. Ve haysiyetini koruyan bir ülkede sadece bu bile bir isyan sebebiyken, onlar çıkıp pişkince, 'kaset siyaseti' yapıyorlar.

Böylesi bir ortamda, neyin seçimini konuşacaksınız? **Artık konuşulacak tek şey direnişin nasıl örgütleneceğidir. Eşkıyalaşmanın meşruiyetidir.**

Tayyip Erdoğan küfür niyetine kullansa da, Eşkıyalar bu toprakların üzerinde süre giden tarihin en haysiyetli adamlardır. Eşkıyalar, Efeler, zorba Osmanlı'ya isyan eden kahramanlardır, Osmanlı'nın

uşaklarına biat etmeyen yiğit savaşçılardır. Hesapları mazlumla değil, zorbalardır. Ve **AKP zorbalığı karşısında eşkıyalaşmak, bugün yapılacak en haysiyetli iştir.** Çünkü seçim sandığında hiçbir umut yoktur.

Evet, bu zorbalık sandıkta değil sokakta yenilebilir ancak. Sürüleştirmiş yığınlar artık alenen kameralara, "Bana makarna verdiler, yardım edene vereceğim oyumu tabii," diyorsa, yoksulların onurlarının satın alındığı eşiği çoktan geçmiştiz demektir. Ve pek çok kişi unutmuş görünüyor ama **biz komünistler, 'genel oy'a saygı duymak durumunda değiliz.**

Bu gayrı meşru seçim sistemi, emekçilerin ve yoksul halkın köleliğinin teminatıdır. **Oluşacak parlamentodan emekçilerin birazcık olsun nefes almasını sağlayabilecek bir hükümet çıkma ihtimali yoktur.** 'Halkın iktidarını kuracağız' iddiasıyla oradan oraya koşan, **bir çeşit garip papağana benzeyen Kılıçdaroğlu, farkında mıdır, değil midir bilinmez, Amerikan kafesinden şakırmaktadır.** ABD'ye ya da İsrail'e karşı ağzından tek laf çıkmayan ama 'halkın iktidarı' diye şakıyan bir garip papağan!.. Özet itibarıyla, genel başkanı donu gösterilerek tasfiye edilmiş ve ABD tarafından itina ile 'yenilenmiş' CHP'nin niteliğini defaaten ortaya koyduk bu dergide. Yeni-CHP, sömürgeleşme sürecinin yedek lastiğidir, halkımıza ve emekçilerimize yeni acılardan gayri tek bir şey vaat edemez.

Ve seçim sonuçları ne olursa olsun, oluşacak yeni parlamentodan çıkacak yeni anayasa, Türkiye'nin bir sömürge haline getirilmesinin tescil belgesi olacaktır.

Hepimiz Eşkıyayız!

Bu durumda seçim sandığından heyecanlanmanın alemi yoktur. Oluşacak sömürge parlamentosuna, oradan çıkacak hükümete, İmamın Ordusu'nun yeni saldırılarına karşı nasıl direneceğimizi konuşmak zorundayız. **Hopa'da katledilen Metin Hoca'nın o mübarek naaşının tüm ülke sokaklarında birleştirdiği kesimler, gençler, haysiyetini koruyan devrimciler, direnişteki işçiler... Bir mücadele cephesini inşa etmek zorundayız.**

Diyarbakır'da polisten yediği dayak sonucu baygın düşmüş annesinin başında çırpınan beş yaşındaki Kürt çocuğu ile Hopa'da deresini savunan 80'lik nineyi birleştirecek bir hat geliştirebilmeliyiz. Sendikalaştıkları için patronları tarafından küstahça kapı önüne konan Casper Bilgisayar işçilerinin direniş çadırında buluşabilmeliyiz. **Bu düzenin ve onun sahte demokrasisinin karşısında dimdik bir Eşkıya gibi durabilmeliyiz...**

Yaklaşan

Karl Marx **Kapital**'in girişine bir not düşerken, "Anlatılan senin hikayendir," dedi. İşçi sınıfını, ezilen yığınları kastediyordu şüphesiz. Peki Marx bu kaset işlerini tarif etmeye kalksa ne derdi?... Neyse, insanlığın sosyal evriminde böylesine rezil bir aşamaya gelinebileceğini o bile öngöremezdi. Bu 'hikaye'lerin kimin hikayesi olduğunu anlatmak bize düşüyor...

Gördüklerimiz malum hakim sınıfın kendi içindeki vizyonunun günümüze uyarlanmış tecellisidir; geçmişte bulaştıkları pislikler de aynıyla vakidir. Zamanında, bu yaman çelişkinin bir ayağının **Pensilvanya**'da, diğer ayağının da muhafazakar 'beka' koruyucuları **yağız komandolarda** olacağını söylediler kim inanırdı?..

Amma ve lakın başlarına geldi. **Samanyolu TV** büyük bir telaşa 'hocaefendi'yle Türkeş'in sarmaş dolaş resimlerini yayınlıyor; Pensilvanya hattından, "Bakin gardeşiz ama gün değişti, biat edin," mealinde, yeni kuşak milliyetçi hareketin kadrolarına aba altından sopa gösteriliyor. Yalnız **Samanyolu** değil, tüm kadrolu ABD güdümlü açık yeşil kuşak bu görev bilincinde. Pavyon köşelerinde, otel lobilerinde, ev odalarında bir sihir ve keramet misali üçer beşer kasetler düşüyor önümüze.

Daha dün kadar Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin bir numaralı müttefikleri, birlikte fetva yayarak devrimci, ilerici ve aydını yok ediyordu. Bugün kasetler eşliğinde ıskartaya çıkarılan yağız komandolar, bir önceki kuşağın taşeronlarıydı. Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle sistemi yeniden şekillendiren sürüsüne bereket adam, artık işe yaramayan eski kadrolarını tasfiye ediyor; yeni stratejileriyle yeni kadrolarını pragmatik bir şekilde belirliyorlar.

12 Eylül'ün ardından gelen taşeron Özalizmin ilk işi bu kadroları Türk İslam sentezi altında, ipe sapa gelmez bir fikriyatla birbirlerine yamamaya çalışmak oldu. O sırada şehir şehir yargısız infazlarla devrimci hareketin ipi çekildi. Ayhan Çarkin ve onun gibi ıskartaya çıkarılan katiller iş isten geçtikten sonra yırtınıp dursun, Özalizmden Tansu Çiller'e devreden gelenek içinde cemaat de vardı komando da. Henüz it iti ısırmadığı için kasetlere falan ihtiyaç olmuyordu. Devrimcilerin ve Kürt halkının paylaşılan kan parası tasnif ediliyordu. Susurluk'taki Mercedes'in içine bakın, ne demek

istediğimi anlarsınız...

Pensilvanya her dönem kendine düşen rolü oynadı... MHP ise bu rolün günün birinde kendisine karşı oynanabileceğini idrak yeteneğinden mahrumdu. Milenyumda TBMM'de, "**Vatanınızı satma zamanı gelmiştir,**" diyen Bill Clinton'ı ayakta alkışlayanlar, bugünkü MHP teşkilatının ta kendisidir. Bulsunlar o bandı, izlesinler. Esas kepezelik ve cürmü meşut oradadır! Tam da o sırada cemaat yolunu yeniden çizirken, emperyalistler hedefledikleri cennetin içine hedefledikleri kadroyu koydular. Öcalan aynı dönemde ortak operasyonla teslim edildi. 28 Şubat gibi bir hilkat garibesini de aynı dönemde kendi kahramanlarını tam da karşı tarafta yarattı. "**Bin yıl**" sürecek olan laiklik falan değil, tezgaha getirilmiş olan halkların sömürgeleştirilme süreciydi.

Kasetler ve etik

Bunca matruşkanın en sonuncusunda ortaya çıkan görüntüye bakıp yorum yapıyor herkes. Halbuki **o kasetlerde görünenden çok daha kepaze işler ortaya çıkacaktır.** MHP ve tabanı da daha çok çırpınacaktır. **Bugün bu kasetler vasıtasıyla 'etik' tartışanlar, mazlum rolü oynayanlar, bir yandan milliyetçi ve muhafazakar nutuklar atarken, diğer yandan üniversiteli kızları ciple kandırarak nasıl fahişeleştirdiklerini izah edemiyorlar. Pensilvanya'nın imamları ise çekilen porno filmlerdeki kendi taşeron rollerini inkar etmek için çırpınıyor. Kaderin acı cilvesi!** Zamanında bir kuşağı yok ederken, sürgünlere yollarken, ardından 'bin operasyon'u gerçekleştirirken de benzer laflar ediyorlardı. Sadece menfaatler değişmiştir. Şekillenen yeni dünya düzeninde bir maskeli balo sürmektedir. Hiç kimse afallamasın bu da onların hikayesidir ve henüz bitmemiştir.

Bir dipnot: Yazıyı yazarken, İzmir'de **Grup Yorum**'un konserinin basıldığını öğrendim. Bu şiddeti tüm benliğimle kınıyor, **Yorum**'a ve taciz edilen devrimci kitleye sevgimi ve selamlarımı yolluyorum...

ALİŞ DİLEGE

Devlet postuna oturmuş bir siyasetçiyi ilk kez 1958 yılında yakından gördüm. Bir sonbahar günü, Edirne'deki Ziraat Bankası binasının terasında bir grup memur çocuğu, avazı çıktığı kadar bağırarak kalabalığın neredeyse tekerleklerini yerden keserek omuzlamak üzere olduğu üstü açık siyah bir arabanın içindeki adamı, fal taşı gibi açılmış gözlerle, fakat hiç ses çıkarmadan seyrediyordu. Adam, Adnan Menderes'ten başkası değildi.

Onun kızılımsı saçlarını -kına sürdüğü söylenirdi-, yarısını geniş bir güneş gözlüğünün kapladığı ablak suratını, gene o zamanın tabiriyle 'beşuş' (hazla gülümseyen) çehresini, uzun siyah ceketini ve beyaz eldivenli ellerinin bana çok tuhaf gelen ahenkli hareketlerle inip kalkışını hiç unutmadım. Tesadüf şu ki, o günlerde sık sık Edirne Erkek Lisesi öğrencilerinin kukla gösterilerini izlerdim. Bu gösterilerin değişmez figürü, tuhaf bir tebessümle sürekli nasihat eden, siyah redingotlu, beyaz eldivenli ve melon şapkalı bir tipti. Tıpkı Menderes gibi ellerini sallayan o kuklaya biz çocuklar çok gülerdik. Fakat nedense Menderes'e gülememiş, o tuhaf manzarayı hayret dolu bir sessizlikle izlemiştik.

Sonraki yıllarda, halkın arasında ya da miting meydanında konuşan her 'büyük siyasetçi', ister gerdan kırıp gözlerini deviren Demirel, ister Avusturya işçi şapkası ve mavi gömleğiyle telaşlı hareketler yaparak konuşan Ecevit ya da bir cenaze levazımatçısını andıran kasvetli görünümüyle Türkeş olsun, bana hep 1958 yılının o sonbahar gününü, Menderes'in o tuhaf, kuklamsı görüntüsünü hatırlattı.

Aslında bu görüntü, çağrıştırdığı düşüncelerle birlikte son yirmi yıldır belleğimde biraz soluklaşmıştı. Fakat hiçbir şeyin sahici olmadığı şu son seçim kampanyası sırasında, bütün o kuklalar yenileriyle birleşerek kafamın içinde canlanıverdi. "**Demokrasi**" dedikleri şeye -onun devletli versiyonuna- inanmayı bir türlü başaramadığım için, seçime ilişkin her görüntü ve her ses bende epik tiyatroya özgü görsel ve işitsel bir

'yabancılaştırma efekti'ne dönüştü ve kafam iyice karıştı.

Kukla tiyatrosunda iplerin görünmemesi gerekir. Bu yüzden fon ve ipler siyaha boyanır. Fakat bu seferki oyunda böyle bir kamuflaj şöyle dursun, halat kalınlığında ipler, kukla çaprazını tutan kaba eller, hatta bacaklar gövdeler, Atlantik ötesinden işletilen palangalar, makaralar neredeyse boylu boyunca milletin gözü önünde; lakin kukla oyunu hız kesmeden sürüyor.

'Siyaset mühendisliği'

Bir seçimi meşru kulan nedir? İnsanlar bir lidere ve partisine neden oy verir? Eğer ülkede görünmeyen bir güç, teknoloji marifetiyle siyasetçilerin yatak odalarına girip çekim yapıyor ve seçim öncesinde bir siyasal partinin liderini istifa ettirip, bir başka siyasal partinin bütün merkez yönetimini alaşağı edebiliyorsa, önce seçimi bırakıp bu görünmeyen gücün ne olduğunu açığa çıkarmak **gerçekmez mi?** Yaşanan bu olaylar 'seçim güvenliği'yle ilgili çok temel bir sorun değil midir? Üstelik liderini kaybeden parti (CHP) iktidar partisinden bir benzerine dönüşmüşse, yönetim kurulunu kaybeden partinin de (MHP) aynı çizgiye çekilmesi ya da baraj altı kalarak tasfiyesi öngörülüyorsa, yapılacak seçimlerin meşruluğundan söz edilebilir mi?

Edilememesi gerekir. Fakat insanlar bütün bu olup bitenleri kanıksamış görünüyor. Mesela, son yıllarda zuhur eden ıspanak saçları bembeyaz liberal bir Anayasa Profesörü, geçen gün bir tv'de mealen şöyle dedi: "**Muhtemelen MHP'yi, tıpkı CHP gibi, demokratik siyasetin içine çekmek istediler.**" Bak sen şu işe! Adam hukuk profesörü, feci demokrat, hatta Nazım Hikmet'in deyişiyle 'demokrato liberal bir jurnal' yazmaya hevesli ve AKP'nin demokratik bir anayasa yapacağına inanıyor; lakin, "**istediler**" dediği kişilerin kim olduğunu düşünecek ya da telaffuz edecek yerde, rezaletin 'demokratik siyaset' açısından yaratabileceği muhtemel olumlu sonuçları irdeliyor. Yani, "**Bunlar parti yöneticilerinin yatak odalarından**

felaket: SEÇİMLER!..

siyaseti belirliyorlarsa, yapamayacakları şey yoktur ve bu ülkede 'demokrasi'den, hatta çok partili siyasal rejimden bile söz edilemez," diyor. "Komplo vardır, seçim güvenliği yoktur," diyor. Şöyle düşünüyor: "Birileri siyaset mühendisliği yapıyor ve bu komplo ülkeye liberal-küresel demokrasinin duhulü bakımından isabetlidir."

Bu tipler, bu TESEV profesörleri ve onların çıraqları, vesayete ve asker 'vasi'nin siyaset mühendisliğine karşı çıkıyorlar da, bilinmez bir 'güç'ün seçimlere müdahale ederek, en iğrenç ve ahlâksız yöntemlerle anayasa yapacak parlamentoyu belirleme mühendisliğine, istedikleri her şeyi yapabilmelerine, balon iddianamelerle insan tutuklayıp yıllarca içeri tıkmalarına, 'ayıp oluyor ama, evet' tavrı koyuyorlar. Askeri cunta, siyaset mühendisliğini hiç olmazsa Konsey kararları ve sıkıyönetim bildirileriyle yapıyordu. Yatak odası kasetleriyle memleketi demokrasi mi gelecek? Tanka karşı ya da bir piyade taburuna karşı mücadele edebilirsiniz; fakat bir görünüp bir kaybolan ve siyaset erbabını hallaç pamuğu gibi atan bu kukla tiyatrosuna karşı ne yapabilirsiniz? Memleketi demokrasi gelecekmiş de AB'ye girecekmişiz. Sevsinler sizin demokrasinizi! Neyle oynadıklarının farkında değiller.

'İnsan derisiyle kaplı anayasa'

Yapılacak seçimler gayrimeşrudur. Bu seçimlerle oluşacak birbirine benzer iki buçuk partili parlamentonun dayatacağı anayasa iki kat gayrimeşrudur. Bu anayasaya dayalı olarak kurulacak yeni başkanlık sistemi ise üç kat gayrimeşrudur. Çoğunluğunu AKP'nin oluşturacağı bir parlamentonun kendisini Anayasa yapacak bir kurucu irade yerine koyması kabul edilemez. Yeni bir anayasa için halkın bütün kesimlerini, sendikaları, meslek örgütlerini ve siyasal partileri temsili olarak birleştiren kurucu bir iradenin, seçimle göreve gelecek ve işi bitince dağılacak yeni bir Kurucu Meclis'in oluşması gerekir. Ve zaten er ya da geç olacak olan da budur: Kurucu bir irade ve yeni bir Kurucu Meclis.

Anayasalar her zaman büyük toplumsal mücadelelerin ürünü olmuştur; "İnsan derisiyle kaplı anayasa" sözü bunu anlatır. Bu sefer de öyle olacaktır. Ne kadar naif olursa olsun, halkın orta vadede AKP'nin anayasasına ve Amerikan tarzı bir federalist komediye razı olması mümkün değildir. Çok büyük iç çatışmalar olacaktır. Ayrıca bunlarda tek bir tuğla düşse duvarlarının yıkılacağını bilen insanların korkusu da hissediliyor. Başlattıkları sivil darbeyi, muhaliflerini kuklalarla havale ederek

ve bir oy çokluğunu arkalarına alarak tamamlamak, fakat bunun gerektirdiği ve Atlantik ötesi efendilerine ödemek zorunda kalacakları bedelden de bir şekilde kurtulmak istiyorlar. Hem emperyal olacaklar, hem sıcak para gelecek, hem seçimleri kazanacaklar, kendilerine karşı olan her potansiyel gücü türlü çeşitli soytarımla ya da kitabına uydurarak tasfiye edecekler, bir de üstüne anayasa diyecekler. Hiçbir kuklacı ipleri ayağına dolaştırmadan böyle bir marifet sergileyemez. Belki de hegemonyalarını pekiştirmek için polis kuvvetlerini kullanarak, bir dizi 'uzun bıçaklar gecesi'yle duruma tamamen hâkim olurlar ki, o zaman da her türlü direniş meşru olur.

Korku

Halkın büyük çoğunluğunun, özellikle de ülkenin batısındaki yoksul Kürt

emekçilerinin, seçimleri yaklaşan bir felaket olarak algıladıkları kesindir. Evet, AKP'ye oy verecekler, fakat AKP'nin seçimlerden sonra deneyeceği sistem değişikliğinden korkuyorlar. Nitekim İKSara'nın yaptığı ankete göre seçmenlerin yüzde 42'si başkanlık sistemine karşı; AKP tabanının yarıya yakını da sistem değişikliğine olumsuz bakıyor. Ayrıca kentlere sıçrayan eylemler, Abdullah Öcalan'ın 15 Haziran tarihini işaret etmesi vb. de yaklaşan seçimlerin cehennemini kapısını aralayacağını gösteriyor. Batı'daki Kürt emekçileri de, işler kızışır, Denizli, İzmir ve Mersin'de yaşanan olaylar yaygınlaşırsa ne yapacaklarını düşünüyorlar. Bununla birlikte, halkımızın seçimlerde ve askeri darbelerde genellikle güçlü görüne meylettiği dikkate alınırsa, bu korkunun sandığa yansıma olasılığı zayıftır.

Öte yanda, Kürt yurttaşlarımızın kendi kaderlerini tayin ederek, güneyinde öfkeli Sünni Araplar'ın, doğusunda Şii Fârisiler'in, batısında iç savaş manzaralarının yaşandığı Suriye'nin, kuzeyinde de öfkeli Türkler'in bulunduğu, ABD üsleriyle kuşatılmış bir bölgede BM gözetiminde 'demokratik' bir devlet kurmak isteyebileceklerini düşünmek de pek mantıklı görünmüyor. Bunun en somut göstergesi, İmralı'daki 'Önderlik'in son beyanatlarıdır. "Bir söz söyleyin, savaşı bitireyim," diyor. Yeter ki, "Demokratik anayasayla çözüm geliştireceğiz, Kürtleri sürece dahil edeceğiz," deyin. Bugünün dünyasında bunu orta vadede diyemeyecek bir iktidar düşünmek çok zordur. Kürtler ve 'Önderlik'leri 1921 Anayasası'nın bugünün koşullarına uyarlanmasını istiyorlar. AKP ise Kürtlerin taleplerini İslam kardeşliği bağlamında, F-tipi örgütlenme ve Mustazaf-Der gibi hareketlerle etkisiz kılmaya çalışıyor. Kürtler de buna tepki olarak Kürtçe hutbe okuyan imamların arkasında namaza durarak tepki gösteriyorlar. Taban kaygılarıyla AKP'yle dindarlık yarışına girmek, orta vadede Kürt hareketini Filistin'de Marksist olarak başlayıp İslamcılığa kayan kurtuluş örgütlerinin kaderine sürükleyebilir. Oysa PKK, kuruluşunda kadını evinden çıkarıp gerilla yapan, ağalara, sıhlara, şeyhlere, mirlere pabuç bırakmayan modern/Marksist bir örgüttü. Türkiye Kürtlerinin kaderi de bütün toplumsal ve siyasal kesimlerin temsil edileceği, tarikatların ve cemaatlerin olmadığı, özgür yurttaşların Kurucu Meclis'ine bağlıdır.

Bu seçimlerde CHP oylarının yüzde 28'in altına düşmesi, bu partinin bölünmesi anlamına gelir. Alacağı oy ne olursa olsun seçimlerden sonra CHP'nin güçten düştüğünü göreceğiz. MHP'nin de baraj altında kalması halinde AKP tek başına yasama organına hâkim olacaktır ve 'demokrasinin allahı' işte o zaman başımıza gökten nur misali yağacaktır. Seçmenlerin bir basiret örneği göstererek oylarıyla seçimlerin felaketli bir sonuç vermesini önleyeceklerini, AKP'nin tam bir hegemonya kurma imkânını ortadan kaldıracaklarını umut edelim. Parlamentoya girmeye pek meraklı olan sosyalistlere de, 'Yoksulluğun filozofu' Joseph Pierre Proudhon'un şu sözünü hatırlatalım: "Ülkenin durumu hakkında en cahil insanların hemen her zaman ülkeyi temsil edenler olduğunu anlamak için Ulusal Meclis denilen o tecritte yaşamak gerekir... Halk korkusu otoriteye mensup olan herkesin hastalığıdır; halk, iktidarda olanlar için bir düşmandır."

Deprem, Tanrı, Kapitalizm...

Türkiye'nin yüzde 99'u Müslüman mı doğrusu bilmem ama bu toprakların yüzde 100'ü deprem kuşağındadır. Dünyanın en meşhur ve en aktif fay hattı Türkiye sınırlarındadır. Kuzey Anadolu fay hattı her idealist deprem bilimcinin rüyalannı süsleyen bir faydır. Dünyanın en tahmin edilebilir fayları arasında belki de en meşhuru ve en belalisidir. Türkiye nüfusunun yandan fazlası bu hat ile Doğu Anadolu'daki kuzen fay hattı yakınlarında yaşar. Diğer yan ise irili ufaklı başka fay hatları yakınlarında yaşar. Bu durum, sadece Anadolu'ya has değildir. Dikkatle incelendiğinde görülecektir ki, dünya insanlarının büyük bir bölümü fay hatları yakınlarında yaşamaktan mutlu ve mesuttur. Peki bu insanlar manyak mıdır?

Dünyanın en büyük 50 kentinin yandan fazlası armutun dibine düşmesi gibi kallavi bir fay hattının yakınında kurulmuştur. Dünyanın en 'önemli' şehirlerinin hemen hemen tamamı ise nüfusu ne olursa olsun, illa ki bir fay hattının ya da etkin veya edilgen konumda olan bir volkanın yakınındadır. Peki bu durum tesadüf müdür? Materyalizmi yanlış algılayanlara göre her şey tesadüf olabilir. Oysa, bu evrende ve bu gezegende tesadüfe yer yoktur. Hiç bir şey ama tek bir şey, tesadüfe kurban gitmez bu alemde. En başta evrim kuramı, tesadüflerin sadece yobazların başına bela bir kavram olduğunu öğretir. Ne doğa, ne de insanların korkulan ve menfaatleri sonucu zihinlerde üretilmiş hiçbir tanrı zar atmaz bu evrende. Bilimsel yasalar, keyfekeder siyasetlerin anayasalarına benzemez. Kodu mu oturtur. Tıpkı 100 yılda bir olması öngörülen bir deprem gibi istatistiksel randevulana asla geç kalmaz bu yasalar. Önüne gelen menfaatharperestini değiştireceği yasalar değildir bu yasalar. Hatta bilimsel yasaların değil ilk üç maddesi, tek bir maddesinin değiştirilmesi teklif dahi edilemez. Hiçbir faninin başkanlık hayali dahi, tek bir doğa yasasının tımağını dahi değiştiremez. Doğa bu. Sen bittin derse bitersin.

Hemen hemen bütün kutsal kitaplar, kutsal metinler ya da tarihsel dökümanların bir dolu afet ile dolu olmasında şaşacak bir şey yoktur. Bu afetler arasında en popüler olanın deprem olması ise neredeyse sıradan bir vaka olarak karşılanmalıdır. Çünkü, fay hatları dünya tarihinin baş müsebbidir. Başka deyişle, gezegen halklarına ve hatta tüm canlılara bela olan kapitalizmin de baş sorumlusudur.

Evrimselmenin ilk basamaklarında insanımsı yaratıklar henüz kentsleşmeye başlamadan önce de depremler olmakta, volkanlar patlamaktaydı. İnsanimsılar ve en nihayetinde avcılıkla geçimlerini sağlayan ilk insanlar, tanrı toplumlarına dönüşmeden önce de depremler ve volkanlar en az bugünkü kadar yoğun mesaideydi. Bugün sözde gelişmiş sayılan çağdaş insanların inandıklarının aksine, gezegenin altı günde yaratılmadığını çok iyi bilen ilkel atalarımız ateşi keşfedip avcılık yaparken akıllarından zayıfları eşek gibi çalıştırmak gibi haydutça düşünceler geçirmiyorlardı. En fazla, zayıf olanları kızartıp yiyorlardı veya ilkel korkulan ile yüzleşmek yerine türlü tanrıları icat edip zavallıları kurban ediyorlardı. Aslına bakılırsa, insan niteliğini kazanmaya başladıkları onbin yıllar mertebesinde tamamen ihtiyaçtan ilk keşifler de

yapılmaya başlanmıştı. Söz gelimi ateş, tekerlek, çanak, çömlek, şiş, mızrak, sanat, medya, yandaşlık, yakalılık ve hatta tanrıları bile bunlar arasındaydı. Tanrı'nın keşfi, kentsleşmeden çok öncelere dayanmaktadır. Avcılık dönemlerinde yavaş yavaş başta köpek olmak üzere birtakım vahşi hayvanları ehlileştirmeye başlayan insanın kendini tanrı gibi hissetmesinden daha doğal hiçbir şey olamazdı. Daha düne kadar insanların avladıklarını çalıp kaçan Allah'ın iti köpeği bile insanların önlerine kemik atması sonucunda itaat etmeye başladığına göre bu insan denen varlık boş olamazdı. Bir hikmet vardı bu işte. Bu arada, zaman zaman yerler sarsılmakta, dağlar patlamakta, gökler gürlemektedir. Tüm güzelliğine rağmen pek de cennet gibi olmayan bir dünyanın ürktütücü sayıda etobur vahşi hayvanlarla dolu olduğunu da düşündüğümüzde, ilk insan klanlarının birden çok sayıda tannya gereksinme duymaları anlaşılabilir bir durumdu. Klanların ve kabilelerin en güçlülerinin kendilerini tanımlamasına karşılık doğal güçlerin de tanrılaşmaktan başka bir çareleri yoktu bu ilk embesil atalarımız nezdinde. Eninde sonunda mağaralardan, ormanlardan ovalara inip yerleşik düzene geçen insanların, tekerlekti, tanımdı derken kentsleşmeleri de kaçınılmaz bir sonuç olarak tarih merdiveninde birer basamak olarak duruyordu. Bir çeşit köyden indim şehre vakasıydı yaşanan. Dağ, mağara ve orman insanları ovalara, vadilere iniyordu. Ciddi bir kültürel değişim kaçınılmazdı. Peki bu ilk insanlar mağaralardan ovalara ve vadilere çeken şey neydi?

Tanrı uygulamalarının keşfi suya muhtaçtı. Su ise en çok ve en kolay fay hatları civarında bulunuyordu. Yaşamın vazgeçilmez suyun petrolden daha değerli olduğu yıllardı o yıllar. En iyi su kaynakları için savaşların başlaması da işte bu zamanlara denk geldi. Savaşların yaygınlaşmaya başlaması başka keşifleri de beraberinde getirdi. En popüler olanları, hiç kuşkusuz doğal metal kaynaklarıydı. Madencilik doğuşu tamamen su kaynaklarını elde etme isteğinin bir sonucuydu. Bakır, kalay, çinko, kurşun filan derken demirin ve akabinde alaşımların keşifleri hiç şüphesiz yavaş yavaş kentsleşmeyi ve sözüm ona ilk uygarlıkların gün ışığına çıkardı. Daha iyi alaşımlarla silah ve üretim araçları yapanlar, metalleri daha iyi işleyip kullananlar, sadece metalleri değil başta tahta ve silikon olmak üzere ne kadar malzeme ve madde varsa hakkını verenler, ilk uygarlıklar oluşturdular. Bugün pek çoğu antik muamelesi gören zamanın devasa şehirlerini bina ettiler. Tarih öncesi

çağların en popülerlerinden birinin bronz çağı olarak adlandırılması tesadüf olamazdı. Çünkü bronz ile savaşlar kazanılıyordu. Tarihte mesela tahta çağı yoktu. Çünkü fay hatları, civarlarına ormanlardan çok daha fazlasını sunuyordu.

Su başta olmak üzere, bronzdan silikona, demirden bakıra çok sayıda malzemenin gün ışığına çıktığı yerler, fay hatları veya volkanik coğrafyalardı. Dünya denen gezegen, ikide bir içindeki hazineleri fay hatları ve volkanlar vasıtasıyla kusuyordu. İnsan denen mahlukat ise bu hazinelerden istifade etmeyi öğreniyordu. Elbette, fay hatları ve volkanlar, sundukları nimetler kadar tehlikeleri de bannıyordu. Bu nedenle vakti zamanının New York'ları, İstanbul'ları olan çok sayıda kent bin yılda, yüz yılda veya beşbin yılda bir olması muhtemel bir felaketin kurbanı oluyor, bir anda 'antik' sıfatı kazanıyordu. Bazı kentler, herşeye rağmen yaşamaya devam ediyordu. Kimileri yıkılan kentin biraz yakınında yeniden kuruluyordu. Ama bütün bu fay hatları kentleri, depremleri veya volkanları er ya da geç tadiyordu. Dünyanın sunduğu nimetlere bedel ödemeyi göze alıyorlardı. Çünkü 100 yılda bir yıkılan bir kentin uğradığı milyonlarca dolar zarar, yüz yılda o fay hattının sağladığı bin milyonlarca doların yanında devede kulaktı. Hesap basitti. 100 yılda 100 dolar kazanırken 100 yılda 5 dolar zarar ediyorlardı. Gerçi o yıllarda bildiğimiz yeşil dolar henüz keşfedilmemişti ama doların ilk ataları olan Yunan tanrıları çoktan icat edilmişti.

Eski Çin, Hint, Arap ve en nihayet Yunan uygarlıklarının fay hatlarından sağlanan sayısız doğal kaynaktan delicesine istifade ettikleri aslında bir sır değildir. Ortada kabak gibi duran bir gerçektir. Lakin bu zengin kaynakları adil olmayan bir şekilde kullanmayı da pek kısa sürede öğrendikleri için binlerce yıldan bu yana fay hatlarının doğal seyrini, tanrıların gazabı olarak insan denen yaratığa yutturulmuştur. İşin kısası, tanrıların ilk 'kapitalist'lerin icadıdır. Bu nedenle zırt pırt çok sayıda sözüm ona zengin kentlerin dibine geçmiştir ve onların hikayeleri başta kutsal kitaplar olmak üzere zamanın medyatik tüm araçlarında döner döne korkulmak ve itaat ettirmek için anlatılmıştır.

İnsanın fiziksel ve sosyal evrimleşmesi gibi tanrıları da elbette evrimleşmeden kurtulamamıştır. Güya birkaç bin yıldan beri sayılan teke indirgenmiş gibi görürse de günümüzde tek tanrı kisvesi altında çok sayıda çağdaş tanrı tarafından korkutulmaya ve bazen nadir de olsa bu dünya ödüllendirilmeye

maalesef devam ediyoruz. Kapitalizmin doğası gereği, günümüz dinleri bu ödüllendirme işini öte dünyaya ötelemişlerdir. Bakıldı ki, bu gezegen egemenlerin pençesinde çiğ çiğ yeniyordu. İkide bir depremler olmaya, volkanlar patlamaya ve bir dolu doğal afet gerçekleşmeye devam ediyordu. Ne yapınları, huzuru hayal dünyasına taşımaktan başka çare kalmıyordu. Onlar da haklıydı bir yerde. Günümüzün dinleri, bu açıdan bakılırsa her ne kadar biraz hayalperest gibi görünseler de daha gerçekçi sayılabilirler. Hatta İslam dini bu açıdan hem en son, hem de en doğru sözlüsü gibi görünüyor bana. Çünkü, basit olarak, "Bu dünyada huzur yok kardeşim size," diyor. "Hem doğal afetler yüz yılda bir 5 kaybettirecek size, hem de doğal kaynakların haramileri yüz yılda 100 kaybettirecekler," diyor. Bu perspektiften baktığımız zaman inanın ben herkesten daha mümin hissediyorum kendimi. Halkatın, "Huzur İslam'da" bile diyebilirim gözümü kırpmadan. Hatta işin garibi kendilerini ateşist sanan çok sayıda devrimci bile farkında olmadan Müslüman olmuş da haberleri yok bile denilebilir. Kendilerini Müslüman diye yutturan, lakin günümüzün haramileri olan kimi dünyalık cemaatler, dinleri siyasi ve ekonomik emellerine alet eden tüm kapitalist haydutlar bu dünyaları cennete çevirme peşinde mesai harcarken, genel anlamda sokuluk ve hatta bizzat Marksizmin kendisi, kutsal kitapların öldükten sonrası için bir vaadi olan 'Cennet' için ekonomi politik hesapları yapıyor. İşin ilginç yanı, kutsal metinler gibi öldükten sonra değil, bizzat, "Yaşarken bu olur kardeşim," diye meydan okuyorlar. Olurdu, olmazdı buna girecek değilim. Engin Ardicıgillerin bu gezegenin fay hatlarından çıkan sayısız nimetlere açgözlü bir şekilde yumulanları olduğunu bilmemiz yeterli simdilik. Tabii bir de, "Kardeşim öldükten sonra bana vereceğin Cennet senin olsun," diye düşünebilir. Ölü bir adamın çevresinde 70 huri olsa ne yazar? Ha diyorlar ki, dirileceğiz. Aman eksik olsun. Bütün çeteler, haydutlar, cemaatler tekrar dirilecek. Bir kere bu dünyanın anasını avradını belledikleri yetmedi. Bir kere daha ha?! İstemez kalsın kardeşim! Cehenneme tıksan topunu, kanal açar cennete bunlar. Sızarlar her yere sızdıkları gibi... Değil Cenneti, Cehennemi bile ele geçirir bunlar.

Deprem, generallere tokat!

St. Andreas fayı dünyanın en büyük ve en meşhur faylarından birdir. ABD'nin en zengin ve en gelişmiş kentlerinin bu fay çevresinde oluşmasına da şaşmamak gerek. Yeni dünya sayılan Kuzey Amerika bile kentsleşirken ekonomi ile fay hatları arasındaki bu mutlak denklemin gereklerini yerine getirdi. Kaliforniya, dünyanın en kaliteli şaraplarından bazılarına sahip değil sadece. Teksas'tan bile daha çok, daha kolay, daha verimli temin edilen petrolün vatani aynı zamanda. 20 ve 21. Yüzyılın yeni petrolü olan Holivud'un bile dünyanın en büyük fay hattı üzerinde kurulması da tanrının kumardan hazzetmemesi gibi tesadüfe bağlanamaz. Hatta çöl ortasındaki Las Vegas bile, fay hattından uzak değildir bu dünyada.

Her 100 TC vatandaşının 99'u kendisini Müslüman sanmaktadır bu ülkede. Görünüşe göre yaklaşık 40 tanesi de Kuzey Anadolu fay

hattının doğurduğu en büyük felaketlerden biri olan **Adalet ve Kalkınma Palavrası'na** (kısaca **AKP**) inanmaktadır. Oysa, korkarım bir tanesi bile yaşadığımız her türlü rezalet ve bir kısım ufak tefek keyiflerin bu fay hattından doğduğunu bilmemektedir. Sorsak, 100 vatandaşın en az 40 tanesi, **"1999 depreminin 28 Şubatçı generallere Allah'ın tokadı olduğunu"** söylerler. Hatta 15-20 tanesi daha ileri gidip, **"Fethullah Gülen'e zulmetmenin sonu budur,"** der. Gölcük donanmasının bu fay hattının üzerinde kurulmuş olmasının, Truvaları dize getiren antik Yunan donanmalarının benzer fay hatları üzerinde bulunmasından bir farkının olmadığını henüz evrimleşme basamaklarının altlarında sürünen bu kimselere anlatmak pek fayda getirmez. Tipik bir AKP seçmenine ve ileri özgürlük hayali ile yanıp tutuşan cemaat neferlerine bir gün aynı donanmayı kendileri komple ele geçirdiklerinde kendi donanmalarının da aynı fay hattı üzerinde bulunacağını anlatamazsınız bile. NATO kafa NATO mermer hadisesine tipik bir örnektir bu. Çünkü aslolan tek şey, o fay hattının sağladığı 100 faydayı 100 yıl boyunca sülük gibi emmektir. 100 yılda bir olan depremin götürdüğü 5 zararın AKP doğmadan kısa bir süre önce gerçekleşmiş olması sadece bir talih kuşu hikayesi olmasına rağmen, bu arkadaşların hemen hemen tamamı **Allah'ı bile bir Fener, Cim Bom, Kartal taraftarına indirgemeye** devam eder. Onlar için, Allah takım tutar gibi parti tutar. Hiçbir seçim sandığında kaydı olmayan Allah, sadece ve sadece onlardan yanadır. Hatta Allah bile cemaate dahildir. Cemaatlerini korur. Arada 28 şubat gibi netameli günler yaşandığı zaman "imtihan ediliyoruz" derler. Her ne kadar tüm imtihanlarda kopya çektikleri açığa çıkmış olsa da imtihanlara bayılırlar. Görünüşe göre, 28 şubat döneminde geçirdikleri düzmece imtihanların kopyaları da okyanus ötesindeki St. Andreas fay hattından çıkan nimetlerden bir nimettir. Hem Tanrı imtihan eder onları. Hem de bir güzel günümüzün Ergenekon şaklabanlıkları sürecinde kullanılan kopyaları verir onlara. Bir biz bulamadık böyle hayırsever bir Tanrı, ey güzel Allah'ım!

Allah hesap soracak!

1999 depremi sonrasında bu ülkede dünyanın

hiçbir yerinde uygulanmayan vergiler alınmaya başlandı ve halen de alınmaya devam ediyor. Zaten öngörülen bir ekonomik kriz patlatıldı. IMF uygulamaları için laboratuara dönen Türkiye kısa bir sürede yeni stratejik planlar çerçevesinde toparlatıldı. Bütün bu toparlama süreci sırasında AKP yaratıldı. Dünyanın en pahalı yakıtları satıldı ve satılıyor bu ülkede. Dünyanın en pahalı iletişimleri yaşıyor bu ülkede. En pahalı merhabaların, en pahalı 'sım nbr'lerin yazıldığı bir ülke burası. Aslına bakarsanız bu kadar vergi toplayan bir devlet, bu kadar meşhur ve bereketli bir fay hattı olan ülkenin, dünyanın 17. büyük ekonomisi değil, en azından üçüncüsü olması gerekirdi. Lakin her kuyruklu palavrayı illüzyon numaraları ile depremleri Tanrı gazabı sanan bir millete yutturmak zor olmazdı. Öyle de oldu ve oluyor nitekim.

Kuzey Anadolu fay hattının yüz binlerce yıldır sunduğu nimetlere harami gibi saldıranlar daima oldu ve olmaya devam edecek. Mevcut iktidar ve payandaları da günümüzün çağdaş haramilerinden bir demet sadece. İktidarda AK Palavracılar değil, CHP ve MHP de olsa durum değişmez, aktörler değişirdi sadece. Maalesef evrimleşmenin henüz ilk basamaklarında sürünüyoruz ve genellikle kendimizden çok daha az evrimleşmiş, haydutluk sanatlarını hizmet diye yutturan palavracılar tarafından idare ediliyoruz. Bunda bizim suçumuz, fay hatlarının suçu kadar. Belki biz de o nimetler için yumulmayı ve yumulmanın ilk şartı olan teşkilatlanmayı göze almalıyız. Gerçi her teşkilat, yeni yeni haydutlar doğurur. Daha bin yıl bu tür yan etkiler hep olacak. Ama bir yerden başlamak gerek. Sadece birkaç yüz senedir geniş halk kitlelerinin, fay hatlarından çıkan nimetler için hak arayışına başladığı düşünülürse hem çok umutlu olmaya nedenlerimiz var, hen de yaşadığımız umutsuzlukları kolayca sönmülemeye çarelerimiz var. Bir düşünün, Engin Ardicğiller, taa mağara çağında kendilerini tanrı sanıp zayıfları çiğ çiğ yemekte bir mahzur

görmeyenlerin torunları. Sizler, bizler gibi hak, emek, özgürlük diyenler ise yüz yılda bir her yer iylan o depremlerden bir şekilde kurtulan ama o nimetlerden faydalandırılmayanların torunlarıyız. Hatta içimizde öyleler var ki, Engin Ardicğillerin ataları önüne gelen zayıfı uydurdıkları kızgın tanrıların önüne atarken bir şekilde kızırlarını kurtaranların torunları. Herkes bilsin ki, hiç biri tesadüf değildi bunların. Doğaldı.

Doğanın kendisi, yarattığı her türlü güzelliği, nimeti, dertleri ve felaketleri kendini yenilemek, geliştirmek, değiştirmek ve ömrünü tamamlamak için bir kozmik saat dakikliğinde uyguladı. Dünyanın kendisi de bilimsel yasalardan başka bir yasa tanımıyordu. Bilimden nasibini almış herkes biliyor ki, doğada 'sömürü' diye bir şey yoktur. İnsandan başka hiçbir hayvan türü, kendilerinden daha zayıf olanları sistematik bir şekilde üç otuz paraya çalıştırmıyor. **Siz hiç kapitalist**

bir fil gördünüz mü? Yoktur böyle bir şey doğada. **Sadece insan denen mahlukat kendi cinsini ve türünü, zavallı atlar ve eşekler gibi çalıştırıyor.** Başka örneği yoktur bunun. Doğaya aykırı olan her şey eninde sonunda doğanın pençesine kurban olacaktır. Doğa, verdiği kadar da alır. Kapitalizmin bir numaralı, vazgeçilmez ve en favori silahı olan dinlerin uyduruk tanrılarına kurban edilmenin de bir sonu olacaktır. Dünyanın plakaları hareket ediyor. Fay hatları her gün çatır çatır kırılıyor. Bu haydutların düzeni de bir gün yıkılacaktır. Tipki kutsal kitapları dolduran sayısız antik şehirler gibi kapitalist uygarlık da Atlantis gibi tsunamiler altında boğulacaktır. **Sağcılıktan başka doğa dışı bir sorunu yoktur bu gezegenin.** Sağcıların ve kapitalistlerin bilmedikleri termodinamik yasalar açıkça söylüyor bu mutlak sonu.

Kardeşim, fay hatlarından çalıp çıktığınız bütün artı değerler eninde sonunda entropinin kurbanı olacak. Çok sıcak ve çok soğuk iki oda arasında küçücük bir delik bile bir süre sonra iki odayı eşit sıcaklığa getirmeye yeter. Termodinamiğin ikinci

kanunu budur. Entropiye direnmek gereksizdir. **Das Kapital** var ya... İşte o delik hepinize yeter...

Şu üç günlük dünyada hepimiz fay hattında yaşıyoruz. Bırakın artık geniş halk kitlelerini öte dünya ile kandırmayı, bırakın artık depremleri uyduruk Tanrıların veya inandığınız kapitalist tanrının gazabı diye yutturmayı. Boşuna uğraşmayın. Hiçbiriniz Allah'tan daha zengin olamayacaksınız! **Kendi zenginliğini sizler gibi haramilerden korumak için her şeyin düzensizliğe doğru tekamül edeceğini dikte eden kapı gibi Entropi yasasını koymuş o inanmayı bir türlü beceremediğiniz Allah!**

80'lerin en sıkı metal gruplarından olan *Twisted Sister*'in komik vokalisti Dee Snider'a sormuşlar. "Tanrı'ya inanıyor musun?" diye. "Tabi inanırım," demiş. **"Osuran canlıları yaratan bir Tanrı'ya inanmamak mümkün değil,"** demiş. Ben de inanıyorum. Ama farklı bir nedenle. Entropi yasasını bütün sağcıların ve kendilerini liberal ya da muhafazakar diye yutturan vahşi kapitalistlerin önüne giyotin gibi koymuş bir Tanrı'ya inanmamak için bir dünyalık cemaatin içinde kurbanlık koyun olmak gerek. Gökten bir melek iki bacaklı bir insan getirip kurtarmayacak sizi. 'Maxwell'in Cini' bile olamadan Şeytan çarpamazsınız. İnandığınız ve uğruna nice canlar yaktığınız o vahşi kapitalizm dini, pek yakında ırzına geçtiği o fay hatları yüzünden tarihin arka odasına atılacak. Sadece siz yaşamıyorsunuz o fay hatları yakınlarında. Sizin sımsıcak odanızın komşusu olan o soğuk odada tir tir titreyen milyarlarca insan var...

Ey gözünüzü sevdiğiniz entropi yasası. Yoksulların ve zayıfların sigortası gibisin. Biliyorum, İsmet Berkan'ın her Pazar günü bilim dergilerinden arakladığı soğuk nevale bir bilim yasası değilsin. Devrimleri bile doğuran sensin. Zaten bu fay hatları da senin yüzünden doğru durmuyor ve durmayacak ya.

Komediye bakın hele. Kuzey Anadolu fay hattı, İstanbul Boğazı'nı kapatmaya çalışıyor. Bizimkiler yeni yeni boğazlar açıyor. Milletin boğazından geçenden ise haberleri yok. Lükse bakın. Hamsiler için yeni boğaz açıyorlar. Hedef 2023 ha! Görürsünüz o hedefi pek yakında... GHK, gösterecek size 2023'ül

SON SEÇİM ANKETİ

AK PALAVRA yüzde 36'nın üstünü göremeyecek. CEHAPE, geçen sayıda verdiğimiz taktiklerden bihaber olup ayakta uyuduğu için 28'de kalacak. MEHAPE ve Kürt adaylar oy patlaması yapacaklar. Böylece küçük bir hesap hatası ile, cinsel açlık kurbanı olan Türk insanını siyasi yönden en çok etkileyen şeyin uçkur meselesi olduğu açığa çıkacak. Gelecek seçimlerde interneti kaldıkları otellerde gizli gizli izledikleri bir porno kanalı zanneden sözde muhafazakarlar bile çılgınlar gibi kaset doldurmaya bakacak. AK Palavra'ya en büyük tokat ise, palavra atmaktan bir türlü açılmadıkları Kürtlerden gelecek. İşte seçim tahminlerim bunlar. Yanılırsam yanıt basit. "Kardeşim 500 tane GHK vardı da her birine anket mi yaptırıldı?" derim. Tatarsa da yanıt basit. "O kadar medya, o kadar siyasi, o kadar anket şirketi bir GHK edemedi, yazıklar olsun". Bu arada AKP, bazı anketlerdeki gibi yüzde

50 filan alırsa bunun 2 izahatı vardır. Ya bu ülkenin seçimleri de anketleri ve ÖSYM'si gibi bir üçkağıt arenasıdır. Ya da tarihte görülmemiş derecede kötü bir muhalefet vardır. GHK okumayan muhalefete yüzde 25 bile fazladır aslında. Tayyip Bey kardeşim bile yazılarımı kaçırma Kemal Bey kardeşim hala tutturmuş. "Gel tv'ye çıkalım," diyor her meydanda. Her Allah'ın günü tv'lerdesiniz kardeşim! Amma tv meraklısıymışsın be Kemal kardeşim. Bu mudur sizin seçim stratejiniz? Son parkurda bir kere, "Adalet ve Kalkınma Palavrası," de bakayım, neler olacak? Ama nerde o muhalefet? Devlet Bahçeli bile GHK okudu ve AKP'ye "Palavracısınız," dedi. *Hürriyet* manşetten verdi. Kemal Bey kardeşim hâlâ, "Bana bakanlarını söyle," diyor. Ula kardeşim herkes o bakanları biliyor zaten. Başka mevzun yok mudur senin? Demedi deme. Bu kafayla 25 bile çoktur size. Güler misin ağlar mısın?

RED KIT

KISACIK KISACIK...

- Işığın hızı her yerde sabittir. Evrenselidir. Doğa yasasıdır. Keyfekeder anayasa değildir. Oğuz Atay'ın Tutunamayanlar'ı yazdığı bina yıkılır İstanbul'da. Prag değildir İstanbul. Bir gün Ayasofya bile yıkılır bu şehirde, yerine AVM yapılır. Çünkü İstanbul'un hükümrânlığı doğaya aykırı insanların elindedir. - Yılmaz Özdil, geçenlerde, resmen geçen ayki yazımdaki "Çılgın Kanal'dan geçecek hamsiler" esrimi kullanmış. İsmimi vermemesine kızmış değilim. Helali hoş olsun. Ama şu **RED**'in ve naçizane GHK'nın gizli takipçilerine bakın hele... - Bir akşam Bostancı'da kırmızıda beklerken İlyas Salman onca araba arasından geldi kapıyı açtı ve oturdu. "Halk adamıyım" dedi. "Halkı seçtim. Halkıma yük olmadım inşallah" dedi. Kafa kıyıaktı ama sağolsun GHK'yı buldu onca seçenek içinde... Ankara'ya gideceğim deseydi götürürdüm. Sarhoşluğa ile büyük medyaya sık sık haber olan İlyas Salman böylece bu ay **RED**e ve GHK'ya haber oldu. - İnternete değil de bu internete filtre isteyenlere filtre

lazım! Baldız dedin mi cünüp oluyorlar. Haydar dedin mi abdestleri kaçıyor. İnsan olmak biraz da altına sıçır cenabet dolaşmaktır. İnsanlıktan çıktılar haberleri yok! - Bugünleri de gördük şükür. Cüzdanımda Iron Maiden, Alice Cooper, In Flames, Whitesnake ve elbette Judas Priest konserlerine ait 2 bilet var. Bu ne yahu? İngiltere'de bu kadar konser yok. 1983'te beş on kişi filandık bunları dinleyen... Şimdi onbinler olduk. İşte bir gün devrim de böyle gelecek İstanbul'a. Bence devrim de aynı şeyi söylüyor metalin babaları gibi. "Kardeşim organizasyon yaptınız da gelmedik mi?" - Tayyip bey kardeşim bizim şirketin oraya geldi, miting yaptı. Adeta GHK'ya nispet yaptı. Doğrusu bir avuç seyircisi vardı. Nasıl yüzde 50 alacak bu adam diye dertlendim. O kadar acıdım ki gideyim kalabalık yapayım dedim. Fakat o bir avuç topluluğa "Muhteşem bir kalabalık" deyince vazgeçtim. AK PALAVRA'nın bu kadarına da "Oha!" dedim. Resmi polislerin sayısı kalabalıktan 2 kat fazlaydı. Sivilleri saymadım bile. Yüzde 50 oy filan alırsa bu AK PALAVRA, korkarım her iki T.C. vatandaşından biri polis olmuş demektir. Polis devletine de yüzde 50 oy yakışır doğrusu.

Seçim şovu ya da **RED**'in kıvrılması

Burjuva demokrasinin ne olduğunu sorsalar verilebilecek 100 farklı cevaptan biri, kuşkusuz şudur: "Sizin vergilerinizle, sizden alınan artı-değerle size bir şeyler vaat etmeleridir." Bir nevi müteahhitlik yapıyorlar; seçimleri birer ihale, ihale komisyonunu halk olarak düşünüyorlar; partilerinin de birer şirketten farklı olmadığını anında görüyoruz ve eksiksiz bir kurgu elde etmiş oluyoruz. Etik konularda, yani ihale yeterlilik şartlarında aranmayan dürüstlük ise ihalenin neyi satın almaya çalıştığına dair size biraz ipucu verir.

Bu sene gene ihale açıldı işte! 9 senedir yediğinin haddi hesabı olmayan AKP gene bir şeyler vaat ediyor. Bu sefer hedefleri büyük arkadaşların, 2023'e hazırlıyorlar ülkeyi! 2023'te ülkeyi dünyanın ilk 10 ekonomisine sokacaklarını söylüyorlar. Bu muhabbetin ardı biliniyor, dünyada finans kapitalin kaynaklarını en çok sömürdüğü için orada yoğunlaştığı ilk 10 ekonomisinden biri olma çabası!..

İktidar partisinin neyi vaat ettiği aslında bize bu ülkede ne olduğuna dair çok şey anlatır. **Fiji'ye vizeyi kaldırmalarını bekliyoruz hep beraber, çünkü Fiji'yle tarihsel ve ticari bağlarımız oldukça kuvvetlidir, tek millet, iki devlet, üç çocuk, dört kadın şeklinde uzayıp giden yakınlıklarımız var.**

Vaatler listesinde gene ulaşım önemli bir yer tutuyor. Ulaşım niye bu kadar önem verdiklerini klasik bir iktisat dersinin konusu olarak üniversitede okuyanlar bilir; yakın gelecekte bir örnek vermek gerekirse, Dubai kurulduğunda Arapların önceliği Emirates Havayolları'yla burayı desteklemektir. AKP Türkiye'yi koca bir ticarethaneye dönüştürmek için ulaşım önem veriyor, sivil taşımacılık fiyatlarındaki anormal artışlar bunu halk için yapmadığının bir göstergesi zaten. Tayyip'in haritası muazzam, **Türkiye'nin her yeri yol dolu, yolları aşacak benzinin fiyatını sormayın ama!**

Çünkü zaten bir aşığıya indiginizde 'tarımı destekliyoruz' adı altında köylüye mazotu ucuzdan satıyoruz deyip onun da anasını piyasa fiyatlarında nasıl bellediğini görüyoruz. 2001-2011 karşılaştırmalarını çok seven AKP'lilerin, 2002 öncesine göre emekçilerin alım gücünün yüzde kaç düştüğünü açıklamaları çok ilginç olurdu.

Yeni anayasalarında devlet içi hakim kliğin tasfiyesine yönelik pek demokratik çözümler üretilirken hapisaneleri yeniden doldurmaya başlayan üniversite öğrencileri, sansürlen internet, YÖK, f tipi tecrit, f tipi tehdit, şantaj, grev çadırını yıkmak için polis ve asker yollama gibi pek çok soruna dair en ufak laf etmiyorlar.

İş güvenliği konusunda küresel alandan feyz alarak ilerleme kaydedecekmiş broşürlerine göre AKP. Dünya standartlarında taşeronlaştırma geliyor desenize!

AKP daha çok özel üniversite yani daha çok kalitesiz eğitim konusunda ısrarcı olduğunu söylemiş broşürde. Bankaların aç kurtlar gibi

Bir Boşnak atasözü der ki: Pusti muhu na nos, one çe usta. Yani sineğin burnuna konmasına izin verirsen gideceği yer ağzındır. Sineklerin ağzınıza girmesine izin vermeyin...

kredilerle kafeslemek istedikleri öğrencilerin istihdam sorunu ise kapitalizmin klasik bir sorunu olarak gene çözümsüz kalıyor. Üniversiteli işsiz nüfusa çözüm üretme ve 3 çocuk konusundaki ısrar aslında aynı kapıya çıkıyor. Sermaye işsiz nüfusun devamlılığını ister ve AKP bunu sağlamakla yükümlüdür. Bu sayede 1 iş için 10 kişi başvurduğunda ücretleri ve masrafları dibe çekebilirler, sizi köleliğe razı etmek için. Klasik düzen içi çözüm laflarıyla içi doldurulamayacak kadar neoliberal bir kriz içindeyiz şu an. **Organik aydınlar hâlâ dış ve iç borçları ödemeleri gereken namuslu bir anlaşma gibi görür, 'niye iç borç 300, dış borç 100 milyar dolar artmış' kabilinde şarlarken, biz AKP'nin aldığı her borcun gene bize değil, sermayedarlara teşvik, amcaya dostu sübvansiyon şeklinde dağıldığını ve bu yüzden de bunları ödemek zorunda olmadığımızı söylüyor.**

AKP'nin yarattığı neoliberal yıkımın çetelesini daha çok rakamla açıklamak sıkıcı olurdu, ben de zaten Korkut Boratav Hoca değilim. Sadece bu tablo bile size birkaç ipucu verebilir ve bir AKP jargonu olan 'icraat', 'hizmet' kavramının ne kadar içi boş olduğunu anlatmaya yeter. Yaptıkları yapacaklarının teminatıdır!

Ya CHP?

Neoliberal düzenin istediği iki partili seçim sisteminin biricik alternatifi CHP'ye döndüğümüzde ise buram buram Ecevit'ten kotarma ve seneler önce fos çıkmış halkçılık, efil efil ise sıkışmışlık var. Birilerinin Baykal'ın

donunu hepimize göstermesi sonucu başa gelen Kılıçdaroğlu rüzgarı, beraberinde ikilemleri getirdi. **CHP iktidar olabilmek için sola kırar yapıp gibi ani bir manevrayla milletvekili listelerinde sağ kroşeyi patlattı;** AKP seçmenini çalmaya çalışmakla beraber, Kürt oylarına göz dikmesi halihazırda kendi tabanında bulunan ulusalcı kitlenin oylarının da Osman Pamukoğlu gibi eline sopa, üstüne çuval geçirilip tek başına dağlara salınması gereken ayarsız adamlara kaymasına sebep olabiliyor.

CHP'nin kendi tarihsel günahları konusunda sürekli bir sessizlik içinde olması da aynı sebepten. Eğer Dersim meselesi başta olmak üzere bunlarla hesaplaşabilecek bir CHP olursa, garanti olarak gördüğü yüzde 20'lik kesimi kaybetmekten korkuyor Kılıçdaroğlu. CHP'nin mazot 1,5 lira olacak gibi popülist ve içi boş bir vaadi kullanarak bize 2002 döneminde malvarlığını geri alabilmek için alanlarda döner dağıtan Paris sosyetesinin gözde insanı Cem Uzan'ı hatırlatması ise başka bir konu. Aile sigortası vaadi ise ayrı bir 'uçurtma'. Neoliberal çağda 'sosyal devlet' uygulamasına efendilerinin izin vermeyeceği hepimizin malumu; maksat, halkı gene füşvetle satın almaya çalışmak!

Aslında bu müteahhitlerin AKP ve CHP şirketleri olarak Kürtler konusunda da benzer düşünceleri var. Kürtleri o kadar onursuz bir halk olarak görüyorlar ki, Kürt sorununu ulusallıktan çıkarıp, 'para' meselesine indiriyorlar. **"Dağlara çıkan gençlere iş verile..."** diye başlayan ve uzayıp giden

çözüm önerilerindeki eksikliği yüzlerine vurunca apışıp kalıyorlar. Malum, Gümüşhane Türkiye'nin en fakir üçüncü ili ve orada kimse dağlara vurmuyor kendini!

CHP sosyal demokrasinin Avrupa kıtasında düştüğü kepezeliğin Türkiye yansıması. Her noktadan liberalizme bulanmış ve solculuğunun suyu çıkarılmış, Türkiye özelinde kutsal devletin milli kırmızı çizgileri ve ucube bir ekonomi anlayışı, bürokraside kaybedilen hakim mevzileri geri almaya çalışan bir eyyamcılık... CHP, popülist bile beceremeyen bir düzen partisi ve Kemal'in kemale ermesine yardımcı olacak bir tutarlılığı yok; aynı teraneler sürekli başa sarılıyor **çelişkiler** içinde...

Ses ver!

MHP'de hiçbir şey değişmedi. Faşist liderleriyle ironide tavan yapan tosunlar **'Ses ver Türkiye'** diye bir slogan seçmişler kendilerine. **Çorum ve Maraş katliamlarının kurbanları uyanıp ses verirse, gerisin geriye tabanları kışlarına vuracak şekilde kaçabilirler.** Aman diyeyim, **çıkartı** olsunlar. Zaten seçim bildirgesi kasap dükkanı mesaisi gibi olan bir partiden söz ediyoruz. Onu asacağız, bunu keseceğiz, şunun derisini yüzeceğiz halinden biraz uzaklaştılar çünkü 2007'de kürsüden ip atarken **bekledikleri şey iktidar olma**ktı. **'Dünyaya tek cevap yetecekti'** ama olmadı!..

Şimdi direksiyonu kırdıkları mecra daha sakın. MHP'nin iktisadi ve sosyal politikaları 9 ışık denilen, Alparslan Türkeş'in faşizmden apardığı ama Türkiye gibi sömürge tipi ülkelere uyarladığı korporatist çözümlerden oluşuyor. Kaset siyasi komplosu burjuva siyasetin ve f tipi komploculuğun bir parçası; MHP'lilerin bunun merkezinde yer alması, mağdur oldular diye onları kahramanlaştırmıyor aksine iki taraflı bir pisliğin dışı vurumu...

12 Haziran sabahı uyandığımızda artık tüm dünyada klasik hale gelmiş bir tablonun içinde yer alacağız. Karşıtlar üzerinden kendini tanımlayan bir seçmenlik profilinde, gidilecek ve oy kullanılacak. Ya AKP gelirse, ya CHP gelirse, ya MHP gelirse korkusuyla yabancılaşmaktan kendini kaybetmiş burjuva demokrasisine katkıda bulunuyacak... Yapmayın! Onlara oy verdikçe daha fazla çözümsüzlüğü ve sahtekarlığı destekleyeceksiniz.

Bir Boşnak atasözü der ki: **Pusti muhu na nos, one çe usta.** Yani sineğin burnuna konmasına izin verirsen gideceği yer ağzındır. **RED** in şu ana kadar açıklanmamış bir işlevini söyleyeyim, **RED**'i kıvrırsanız sevgili okur, çok güzel bir sineksavar görevi görmektedir. Dergi olarak **RED**'i okuyup, okuttuktan sonra onu sineksavar olarak düzen siyasetçilerinin kafasına kafasına vurmanızı asla yadırgamayız, hatta destekleriz. Sineklerin ağzınıza girmesine izin vermeyin...

mantar tarlası

Kılıçdaroğlu diye biri yoktur.
Recep Tayyip Erdoğan...
Kayseri mitinginde konuşuyor.
Neden bahsettiği hakkında
hiçbir fikrimiz yok...

Deprem bizce 5.7 derece.

Cemil Çiçek... Merkezi Kütahya
Simav olan depremin şiddeti
hakkında kamuoyunu
bilgilendirirken... Sismik Cemil!

Heykeli çok müstehcen buldum!

YÖK Başkanı Yusuf Ziya
Özcan... Gaziantep
Üniversitesi'ne gittiğinde
karşılaştığı kadın heykeline
verdiği tepki... Anlaşılan
'şifre hadisesi'nde yeterince
tatmin olamamış...

**Erkek, bir başkasıyla imam nikahı
yapacağı zaman karısından
izin almak zorunda değil.
Çok eşlilik yasallaşmalı.
Bu dinimizde de var.**

AKP'li Fatih ve Eyüp
belediyelerinin aile danışmanı
Sibel Üresin... Mis gibi bir fikir insanı... Yeni
çıktı bunlar... Medyamız da ciddiye alıp
dediklerini yayınıyor...

**Cemil, bu kasetleri nereden
izleyeceğiz yahu?**

Nagehan Alçı... Twitter'da
arkadaşına MHP'lilerin
kasetlerini nereden
izleyebileceğini soruyor.
Kendisine, eşi Rasim Ozan
Kütahyalı'nın Helin Avşar'la
beraber kapak oldukları dergimizin 39.
sayısına bakmasını tavsiye ediyoruz...

**Karl Marx, "Dünyanın bütün işçileri
birleşin" demiş ve proletaryanın
'milliyetsizliğine' vurgu yapmıştı.
Lenin ise işçilere, 'ezilen halkları'
da ekleyerek, Marx'ın ön kapıdan
kovduğu milliyetçiliği, yine ön kapıdan
içeri almıştır.**

Emre Aköz... Ya... Hadi ordan!..

**MHP'de kaset dalgasının seçime doğru
hız kazanacağı iddiası tüm
kulislerde dile getiriliyor.
Doğrudan Devlet
Bahçeli'yi hedef alan bu
kasetlerde değişik türde
ilişki görüntüleri olduğu
iddiası da var.**

MHP'deki kaset skandalı sonrası yaşananları
kaleme alan Star Gazetesi yazarı Ergun
Babahan, MHP'liler gazetesine basınca
anında özur diledi. Kendisine 'Yusuf göbek
adını münasip görüyoruz...

Hazırlayan: Onur Özgen

Süleyman olayı!..

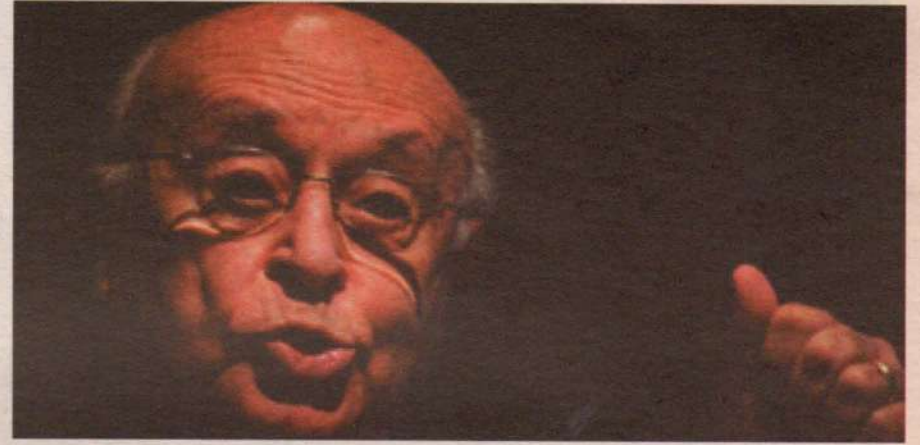
Tayyip Erdoğan konuştu diye hep yanlış
konuştu mu diyeceğiz, hep eleştirecek
ve bunun gerekçelerini satır satır
yazacak mıyız? Hiç mi doğru bir laf çıkmaz
bu adamın ağzından? Mutlaka çıkıyordur.
Sayılı olan bu tarz bir duruma şahit olmayı,
Tayyip Erdoğan'la aynı fikirde olma şerefine
nail olmak gibi görüyorum. Seçim meydanları
kızıymışken, bel altı vuruşlar almış başını
gitmişken ve siyasetçiler fütursuzca
birbirlerine küfürler sallarken böylesine haklı
sözleri hele hele onun ağzından duymayı
açıkçası hiç beklemiyordum.

CHP'deki 'değişim' ve 'dönüşüm'
çerçevesinde parti içindeki isimlerden
neo-liberal politikalarla daha uyumlu,
emperyalizmin dayatmalarına ses
çıkarmaktan daha fazla korkacak isimlerin
milletvekili aday listelerinde ön sıralara
çıkılmalarının ardından, eski sağcılar da
CHP ile flörtleşmeye başlamıştı. Örneğin,
CHP listelerinden milletvekili adayı olan
Mehmet Haberal, Sinan Aygün, Aydın
Ayaydın gibi isimlerin Türkiye siyasetinden
bir türlü silinmeyen efsane siyasetçi
Süleyman Demirel aracılığıyla parti
içerisine sokulduğu bir sır değil. Hatta
daha önceleri Süleyman Demirel ile özel bir
görüşme yapan Deniz Baykal'ın Demirel'e
CHP listelerinden milletvekili adaylığı teklif
ettiği dahi konuşuluyor.

İşte bu noktada sabrı taştan Tayyip Erdoğan
büyük bir malzeme bulduğuna sevinerek
başladı giydirmeye. Demirel'in geçmişte CHP
hakkında söylediklerini, CHP'nin politikalarına
-sözde- ters olan uygulamalarına değindi.
Meğer Demirel neler demiş:

**"Rejim düşmanlarının elebaşı,
Cumhuriyet Halk Partisi'dir." "Adalet Partisi
komünizm karşısında kaledir. CHP, huzura
değil, savaşa taliptir." "1 Mayıs'ı Taksim
Meydanı'nda, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in
resimleriyle, kızıl bayraklarla, orak çekiçle
kutlayanların beraberinde Cumhuriyet
Halk Partisi'nin yöneticileri vardır." "Halk
Partisi, devlete resmen silah çeken
eşkıyanın koruyucusudur." "Cumhuriyet
Halk Partisi'nin Türk köylüsüne vereceği
sadece ızdıraptır. Ayakkabının yerini tekrar
çarık alacaktır. Halk Partisi demek, karanlık
demektir, çarık demektir, kağıt demektir,
karasaban demektir." "CHP iktidara gelirse
ineklerin sütü kurur."**

İnsan, "Keşke CHP bu tarz yakıştırmaları
hak edecek bir parti olsaydı," demeden
edemiyor. "Toprak işleyen su kullananın"
sözünü samimi bir şekilde ifade eden
ve emperyalizme karşı mücadele eden
'eşkıya'ların sözde değil özde koruyucusu
olan bir parti. Nerdeee!
Durmuyor Erdoğan; Demirel diyor,
"Kahramanmaraş'ın sorumlusudur." Demirel
diyor, "Çorum'un, Sivas'ın sorumlusudur."
Demirel diyor, "Üç gencin sorumlusunun

sorumlusudur."

Tayyip Erdoğan'ın boğazındaki damarları
teker teker sayacak kadar belirginleştirerek,
ses telleri birer birer kopacak kadar
bağırarak bıkmadan usanmadan her
mitingde tekrarladığı bu cümleleri duyunca
ister istemez, "Adam haklı beyler!"
diyorsunuz. Aklı sıra CHP tabanını rahatsız
edecek, onlara, "Demirel varsa biz yokuz,"
dedirtecek. Demirel, o günkü senatoda "üç
gencin" infazından yana oy kullanmış, sonra
çıkıp idamlarda sorumluluğu olmadığını
söyleyebilmiştir!

Bugün, Gandhi Kemal ve Che Kemal
yakıştırmaları yapılan Kılıçdaroğlu
da aynı miting içinde hem Denizler'i
övebiliyor, idam edenlerden bir gün hesap
sorulacağını taahhüt ediyor, sonra dönüp
Demirel'in ülkeye nasıl iyi hizmetlerde
bulunduğunu anlatıyor. Çıracılık döneminde
böyle afaki laflar edebilir tabi, mazur görmek
lazım. Fakat onun aksine ustalık dönemindeki
Erdoğan'daki, kendisi tarafından da övünçle
dillendirilen 'dönüşüm' daha büyük boyuta.

Eski milli görüşçü, son dönemin
pek demokrat, özgürlük savaşçısı
Tayyip Erdoğan, ancak "üç genç" olarak
dillendirebildiği 'Denizler'in adını andığı
esnada Arınç'ın da gözlerinin dolup
dolup taşıdığı söylentileri dolaşmakta.
Peki ya idamları alkışlarla, tezahüratlarla
karşılayan hocaları Erbakan? Öğrencileri
olarak hocalarına karşı çıkmışlar mıydı,
yoksa fikirlerinde inanılmaz bir 'gelişim' mi
söz konusu?

Demirel'e ağız açabilirken 90'ına merdiven
dayamış, iki büküm halde bile hâlâ kendilerine
'Saadet' zinciriyle çakabilen Erbakan'a neden,
"Otur oturduğun yerde!" diyemedikleri merak
konusu. Peki, hocalarının bizatihi onayladığı
idamlar için, katliamlar için neden en az
onun kadar payı olan Demirel'i suçluyorlar?
Kullanılıp atılmış olma duygusundan mıdır,
nedir? Sahi kim yakmıştı Sivas'ı? Maraş'ı
kim kime yaptırmıştı? Ya Çorum'u tertipleyen
kimlerdi? Herkes masumsa suçlu kim?
Sonuçta, meydanlarda gücünü direk bu
tabandan alan bir Başbakan'ın, "Bana sağcılar

(faşistler) adam öldürüyor dedirtemezsiniz,"
diyen bir eski Cumhurbaşkanı saldırmaz
söz konusu. Esasında pek de ciddiye alınacak
bir durum değil.

Bizl hangil 'baba' kurtarır?

Ya şu Demirel'e sahip çıkan İsparta'daki
mitingde ne demeli? DP'yi saymazsak, Demirel
çizgisinde birleşerek, "Biz sana mecburuz
bilemezsin," diyen CHP, MHP ve BDP nasıl bir
zihniyet içerisindedir acaba?

Ama ben Demirel'in neden siyasete geri
döndüğünü biliyorum. CHP'nin İstanbul
mitinginde vatandaşın birinin Kılıçdaroğlu'na,
"Kurtar bizi bunlardan babal!" demesine
Demirel fazlasıyla içerlemiş olacak ki,
"Ben sizin babanızım/Ben ne dersem o
olur" şarkısı eşliğinde "Evlatlarım," diyerek
kimseye bırakmaksızın bütün memleketi
kendisi kucaklamak istiyor herhalde. Ama
CHP ile ama MHP ile... Gerekirse BDP ile de
olur, HAK-PAR'la da. Geçenlerde MHP'den
istifa edip BDP'ye geçen 'siyasiyi' izlemelik
mi? Övünçle, artık düzen partilerinin halkın
derdine ilaç olmadığını ifade ediyordu hazret.

Siyasi dönemlik o kadar akıl sır
erdiremeyecek boyutta ki, 6 kere gidip 7
kere gelenleri, yine de rahatlayamayanları
gördükçe daha nelerin gerçekleşmesinin
ihtimal dahilinde olduğunu düşünseniz de asla
tam olarak tahayyül edemezsiniz. Sonuçta
Demirel'in, CHP politikalarına kendi klasik sağ
duruşu doğrultusunda yön vermekle birlikte,
sadece CHP'de değil aynı zamanda MHP'de
kendi adamlarını milletvekili seçtirip Meclis'te
grup kurma amacı gayet mantıklı görünüyor.

Ne de olsa ilkeler geçici, ahlaksız siyaset
baki. Asıl amaç öncelikle kendini hâlâ siyaset
yapabiliyor olmaya, sonra ülkenin hâlâ kendi
tecrübesine ihtiyacı olduğuna inandırmak.
Ardından ülke siyasetinde kendi tahakkümünü
hayata geçirmeye çalışmak. Her devrin
adamı olmak kolay değil! Fikret Kızılok'a
selam olsun, sen çocuktun, "Süleyman hep
başbakan, başbakan hep Süleyman"dı, şimdi
sen çoktan toprak oldun ama Süleyman yine
aynı Süleyman, belki de Devlet Başkanlığına
oynuyor Süleyman...

BURAK SÖNMEZER

Hayaldi gerçek oldu!

Bakın olaylar nereden nereye geldi. Yıllar önce Tayyip ekonomi konusundaki başarılarını anlatırken simit hesabından yola çıkıyordu. Efendim, eskiden asgari ücrete şu kadar simit bu kadar çay oluyordu da, şimdi bu kadar simit bu kadar çay oluyor diyor ve övünüyordu. Şimdi ise meseleler tamamen değişti. Artık diyor ki, "Hayaldi gerçek oldu: Yerli uçağımız göklerde!"; "Yerli otomobilimiz geliyor!"; Tank geliyor, savaş uçağı geliyor, yetmiyor bir de helikopter geliyor... Ha yani göklerdeki uçak, savaş uçağı değil... Savaş uçağı daha hava sahasına girmedigine göre; o da yolda, eli kulağında geldi gelecek...

Bir de bunların geçmişte hayal olması olayı var. **Yani hasta millet işte, bir taraftan temel besin maddesi simidini yiyor, bir taraftan da diyor ki, "Lan!" diyor, "Bir yerli uçağımız olsa da, dünya gözüyle bir uçuşunu görsek..."** İşte oldu! Hayaldi gerçek oldu! Başımız göğe erdi... Yalnız bununla da kalsa iyi, hızlı trenler metrolar vızır vızır... Onlar da promosyon mahiyetinde.

Hele bir de Dışişleri Bakanı var, Allah muhafaza, çivi gibi adam maşallah. Düşişleri Bakanı! Daha da ileriye ilişkin konuşuyor. Diyor ki, "Tarihe geri dönüyoruz, 2023 yılında kudretli ve şefkatli bir devlet istiyoruz." Yalnız bu şefkat meselesini 2023'e neden erteliyoruz anlamış değilim; sonra, hem o kadar silah yapacağız, tankı, uçağı helikopteri üreteceğiz hem nasıl şefkatli olacağız o da muamma. Gerçi kötü değil tabii, 2023'e kadar bir şekilde paçayı kaptırmazsak yırtmış olacağız.

Dışişleri Bakanı bu kudret ve şefkat yolculuğunu da kutsuyor. "Biz," diyor, Konya'mızda yaptığı konuşmasında, "Bu kutlu yolculuğa halk desteğiyle devam edeceğiz." E tabii, gördüler halk desteği ne kadir, başka destek mi arar insan? Misal bu halk desteğiyle memleket şu kadar kısa zamanda dünyanın en büyük 16. ekonomisi haline gelmedi mi? Simitten kurtulup tayyareye geçmedi mi? Şimdi yine 2023'te dünyanın 10 büyük ekonomisinden biri olmakmış hedef.

Bir düşünsenize bu 10. büyük ekonomi olma hayalleri kimlerin başını yemişti. Misal Devlet Bahçeli hükümet ortağıyken, 'yakında' Türkiye'yi dünyanın 10. büyük ekonomisi haline getireceklerini söylemişti. Hiç unutmam basın toplantısında bu hedefi böbürlene

böbürlene ortaya koyarken kendi anlattığı masala nasıl da inanıyordu. Tabii bir hastalık belirtisidir... Yanlış anlamayın kendi anlattığı masala kendi inanmak değil; **Türkiye'nin dünyanın en büyük 10 ekonomisinden biri olacağına inanmak ciddi bir hastalığın varlığına işaret eder.** Zira Bahçeli meseleyi ortaya koyduktan sonra ekonomik kriz patlamış hükümet üyelerinin topu birden 10'u, 20'yi, sayıyı, rakamı baştan öğrenmişti.

Her neyse tabii, bugünkü durum daha farklı; bir kere Dışişleri'mizin başında çivi gibi bir adam var; onun böyle çalkantılara müsaade edeceğini sanmıyorum. Hiç değilse dış mihrakların menfi faaliyetleri konusunda içim rahat. Neden? Çünkü hedef büyük. **Bir kere bu 2023 bir milat niteliğinde. O güne kadar gideceğiz gideceğiz 1 Ocak 2023 olduğunda birden "tarih sahnesine çıkacağız" ve bu kez yüce ulusumuzun misyonu "dünyaya adaleti yaymak olacak." Amerikan Rambosu dünyaya nasıl demokrasiyi yerleştiriyorsa bizim de Ramo'muz (Ramazan) olacak, dünyaya adaleti yayacak...** Ne yapacak mesela, gidecek Avustralya'ya Özel Yetkili Aborjin Mahkemesi kuracak. Gerekirse modern F tipi hapisaneler kuracak, ne biliyim böyle şeyler yapacak yani. Dünyaya adaleti, hatta adeleyi yaymayacak mı?

Aborjinler Türk olursa!

Ama Dışişleri Bakanı'na bu kadarı da yetmiyor. **Demiş ki, "Hiçbir güç bizim bu tarihimizi engelleyemeyecek. Ay-yıldızlı bayrağımız herkesin sembolü olacak."** Gayet güzel... İddialı, kendine güvenli...

Yalnız bir problem var tabii. Daha önce de yazmıştım bunu; tut ki geldiler Aborjinler; dediler ki, "Tamam abi," -bozuk bir türkçeyle- "Biz döndük, tanımıyoruz artık Aborjin-Maborjin, biz Türk olduk... Sembolümüz de ay-yıldız." Sonra başladılar slogan atmaya, "Bütün Dünya Türk Olsun!.. Bütün Dünya Türk Olsun!.." Ne yapacağız mesela? Ne olacak yani? Biber gazı sıkıp, "Taşkınlık etmeyin lan!" da denmez, malum devlet şefkatli... Çık çıkabilirsene işin içinden.

Kuşkusuz buna da bir hal çaresi düşünülecektir elbet. Baksanıza, hayaldi gerçek oldu; yerli savaş uçağımız yolda geliyor, helikopter yolda geliyor, yerli uçağımız göklerde... Yerli uydumuz göklerde... İstikbal -hadi kibarca söyleyeyim- 'popo'larda...

antiprêze

SEÇİM CURCUNASI!

Memleketin dört bir yanında olduğu gibi, Diyarbakir'de de bir seçim curcunasıdır gidiyor. Sokaklar, partilerin her biri bir renkte flamarıyla donanmış durumda. Ayrıca gürültüden başka bir halta yaramayan ses araçları da, ne dediği anlaşılmayan şarkılarıyla arşınıyorlar sokakları.

Çok konuşan ama hiçbir şey söylemeyen sürüsüne bereket bir dolu partinin yanı sıra, **'Özgürlük ve Demokrasi Adayları'**nın seçim çalışması da sürüyor elbette. Hele ki bahse konu Diyarbakir olunca, onların çalışmaları hemen göze çarpar. Şehrin dört yanını süsleyen **'kesk-sor-zer'** (sarı-kırmızı-yeşil) flamar, isyan ezgileriyle buluşuyor. Mahallelerde ev ev gezen kadınlı erkekli, bazıları yöresel kıyafet giymiş gruplar, güler yüzleri ve samimi sohbetleriyle bağdaş kuruyorlar halkın sofrasına. Onları ayırıyor ve başarı dilekleriyle öte tarafta bırakıyorum. Bu yazının konusu, şu çok konuşup hiçbir şey söylemeyen sürü olacak.

Bu seçimler inanin çok farklı! Bir taraftan "Diyarbakir Cezaevi utanç müzesi olacak", "Halkın iktidarı kurulacak" gibi sloganlar atıp KCK davasını kınayan, bu da yetmezmiş gibi, Hakkâri'de zaferiştareti yapan **bir garip CHP** var karşımızda. Hızlarını alamayıp serhildan çağrısı da yaparlar mı diye, tetikte bekliyoruz!

HAS Parti'dir ne virritir, bir de o geziyor sokakta. "Ana dili, ana sütü gibi helal" yazmışlar arabalarının üzerine. Kimileyin Kürtçe şarkılarıyla şenlendiriyorlar sokağımızı.

AKP desen, ayrı bir tantana. Bu seçimde Diyarbakir Kalesi'ni fethedeceklerini söyleyip duruyorlar. Kürt sorununu çözdüler ya; şimdi sıra, **Kürt iradesini çözmeye** geldi. Sonracığıma, onlar da Amerika'ya yeniden keşfetmiş gibi, Kürtçe konuşup dikkat çekmeye çalışıyorlar kimileyin.

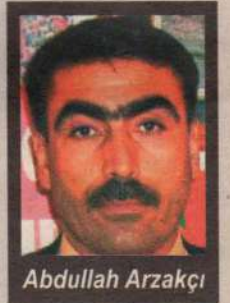
Asıl bomba ne o, ne bu. Asıl bomba, Van'ın Başkale'sinden... Duymuşsunuzdur; MHP'nin Başkale ilçe örgütü, cümbür cemaat BDP'ye geçti. BDP'ye geçenlerin başındaki isim, MHP eski Başkale ilçe başkanı **Ömer Bozkurt**, 'transfer' gerekçesini şöyle açıklamış:

"Burada benim yönetimim vardı. Burası aşiret bölgesi, benim bütün akrabalarım, buranın halkının çoğu BDP'li. İçlerinde tek ben MHP ilçe başkanıydım. MHP Van yönetimi bana sahip çıkmadı. İlçede tek başıma kaldığım için **utancımın dışarı çıkamıyordum**. Partim Kürt halkının haklarını yok saydığı için, ben artık halkımdan özür dileyerek BDP'ye geçtim."

Şimdi efendim, kuvvetle muhtemeldir ki, Ömer Bozkurt isimli zât, sadece soyadının para edeceğini düşünerek MHP'li olmuştur zaten. Sonracığıma, başka hiçbir partide ilçe başkanı olamayacağını da kayda geçirmek gerekir. Bazı insanlar için siyaset, hiç de öyle 'değerler/inançlar' meselesi değildir; hepimiz biliyoruz. Dolayısıyla, kuvvetle muhtemel ki, bu zât ve yakın çevresi de, sırf başkan olmak, sırf admandan sayılmak için MHP'li olmuştur.

Bu zâtın daha komiği, Diyarbakir'de mevcuttur. MHP Diyarbakir İl Başkanı, vakti zamanında, **Abdullah Arzakçı** isimli, kalın kaşlı bir Kürt'tü. Bazı dergi ve gazetelere verdiği demeçlerde, "Diyarbakir on yıl sonra MHP'nin kalesi olacak," gibi sözler sarf ediyor; surların üzerinde bozkurt işareti yaparak pozlar veriyordu. En meşhur, kendisiyle birlikte anılan lafı da şöyleydi: "Zazayım, Kürt'üm, Türklüğümle gurur duyuyorum." Bu muhterem zât şimdi nerede mi? Hemen söyleyelim: Saadet Partisi Diyarbakir 1. sıra milletvekili aday! Kürtlerin varlığı gibi laflar geveliyor şimdi ağzının içinde.

Başkale'deki MHP'liler, bu heriften yeğdir, emin olun. Hiç değilse utanıyorlar! Ve bir halk, direnişi, duyarlılığı ve sahiplenilişiyle MHP'lileri **sokağa çıkmaya utandır** hale getiriyorsa, bu iyi bir şeydir. Bu yüzden bu haberi, "Bu nasıl iştir arkadaş! MHP'li gidip BDP'li oluyor!" gibi tepkilerle okuyorsanız, vazgeçin...

Abdullah Arzakçı

Dayênin baharı, bizim baharımız...

Diyarbakır'da baharın hükmü, ancak birkaç gündür. Birkaç günden sonra artık, baharın şiirsel atmosferi kavrulur gider. Güneş, kış boyunca sakladığını bir anda boca eder sanki. Ama **Kürdistan'da bahar**, bambaşka çağrışımlara sahiptir yine de...

Karların erime vaktidir bahar; fırtınaların dinme vakti... Dersim'in dağlarında eriyen karın coşkulu nehri, Diyarbakır'a dek uzanır. Diyarbakır'ın dağlarından çağlayan nehir, Dersim'e dek...

Bahar, coşku kadar hüzdür Kürdistan'da. Yeniden doğmanın olduğu kadar, gidenin ardından tutulan matem de çağrıcısıdır. Bahar geldi mi, acılı haberler yayılır dört bir yana. Kara gömülü barınaklarından çıkıp yasaklı patikalarını adımlamaya başlayanların yüreğine çöreklenenler, her Kürd'ün yüreğine yerleşir bir biçimde. Kürdistan'daki hemen her evin, en yoksul evin bile çatısında bulunan 'çanak anten'ler, harıl harıl haber taşımaya başlar. Beyaz tül bentli dayeler televizyonun başına geçip, saatlerce yolunu gözler oğullarının, kızlarının...

İki yıl önce, yine bir bahar vaktiydi. Dersim'deydim. Dersim'in merkezinde, **Dağ Mahallesi** vardır. Kayalarla örülüdür yolları. Dağın üzerine kurulmuştur evler; ve arkalarında her an düşme tehlikesiyle duran kayaların altında yaşar oradaki Dersimliler. Ve mahallenin orta yerinde, yıllar önce gerillaların sığındığı bir ev vardır. Harabedir; bombalarla yıkılmıştır her yanı. Dersim'e gelene, **tarihi mekan** diye o evi de gösterirler. Ve hüzne eşlik eden bir öfkeyle anlatırlar hikayesini.

Dağ Mahallesi'nde, yaşlı bir daye yaşar bir başına. "**Bir başına ve uzak...**" Tek

göz evini temizlemekle ve yüzünü dağlara dönüp dua etmekle geçirir gününü. Perşembe geceleri, mum yakar evinin önünde. Mumun alevinin Dersim'in uzak dağlarına dek uzanmasını diler içten içe.

Birkaç arkadaşla birlikte, bir siyasal çalışmayı ulaştırmak üzere, dayenin kapısına dayandık. Bahçeyi süpürüyordu; o yaşlı, o yorgun haliyle. Gülümseyerek gelen bize taraf döndü yüzünü. Bir süre baktıktan sonra, önce mırıldanmaya, sonra coşkuyla ağlamaya, haykırmaya başladı. Zazaca ağlıyordu; ama feryadı, içine işliyordu hepimizin. Benim elim kolum bağlıydı. Zazaca bilmiyordum; teselli edemiyordum. Ağlamaksa, ayıp sayılıyordu. Yine de tutamadım kendimi; dayeninkilere kattım gözyaşlarımı.

Dayenin oğlu, yakın zaman önce dağın yolunu tutmuş. Daye ise bizi gördüğü

anda, gizliden döktüğü gözyaşlarını tutamamış, feryat etmiş: "**Erdoool! Erdooool! Bak, arkadaşların geldi, sen yoksun içlerinde! Gittiğinden beri gözyaşlarımı tasa döküp, o suyla yüzümü yıkıyorum!**"

O günden beri, baharın gelişi hep o dayeyi anımsatır bana. Her bahar, onlarcası, yüzlercesi daha eklenir Dağ Mahallesi'ndeki dayeye.

O günler...

Kürtler baharı Newroz'la kutlar ya; bakmayın siz. Newroz, bir gündür sadece. Ötesine baharın coşkusu değil; **acının feryadı** egemendir. Milyonla insanı aynı meydana buluşturan, onbinlercesinin eline '**taş tutuşturan**' hep acının feryadıdır. Acıyla bilenir Kürd'ün öfkesi. Acıyla anımlanır Kürd'ün dillere destan

mücadelesi.

Kürt halkı en son, 12 evladının ardından yas tuttu; duymuşsunuzdur. Şırnak'ta yaşamını yitiren Kürt gençleri için, hepimizin izlediği televizyon kanallarında '**ölü ele geçirilen teröristler**' denildi. Kim bilir; belki de zafer naraları attı yanı başımızda birileri. Gazeteler, yüzlerce Kürd'ün ölüm yağdıran kurşunlara göğüs gererek sınırın öte tarafına geçip aldığı gençlerin naaşlarına 'cenaze' sıfatını bile layık görmedi. 'Ceset' dediler onlar için; '**teröristin cesedi**'...

Dersim'in Dağ Mahallesi'ndeki daye gibi 12 daye ağladı bu gençlere. Ve onların feryadına, Kürt halkı topyekûn sahip çıktı. Sanki onların acısını paylaşmak için, Diyarbakır'da öldü bir günlüğüne. Şehir merkezi de dahil olmak üzere, şehrin hiçbir yanında dükkanlar açılmadı. Otobüsler çalışmadı; arabaların önemli kısmı kontak kapattı. Siyah bezler asıldı her yana. 12 karanfil bayrak oldu, bütün seçim bürolarına. Ve acısıyla bilemediği öfkesini haykırmak isteyen Diyarbakırlılar, şehrin dört bir yanında yolları kapattı. Halkın silahına, kaldırım taşlarına sarıldılar.

Baharı bu haberlerle karşılamak, tam da doğanın uyanışını coşkuyla karşılayacakken, ölgün bir kentin matemli haykırışına karışmak ne demektir, anlayabiliyor musunuz?

Baharı daha güzel haberlerle ve doğanın uyanışının coşkusuyla karşılayacağımız, 'öğlen balık tutup, akşam düşüncelerimizi tartışacağımız' o günler, '**ekmek, gül ve hürriyet günleri**' gelir de kurtarır mı bizi acaba? Bilmiyorum. Ama yine de, o günlerin baharının özlemi ve coşkusuyla selamlıyorum hepinizi!..

AYIN 'QIRIX'I

Süreç kızgınlaştıkça, BDP'li milletvekillerinin de '**diplomatik üslup**' saçmalığını bir tarafa bırakışına tanık oluyoruz. Son zamanlardaki ilk örneğini Baydemir'in "Hass.ktır!" demesiyle gördüğümüz bu çıkışlar, artarak devam ediyor. Daha önce 'qirix ödülü'ne layık görülen **Apê Osê**, panzerin üzerinden zafer işareti yapıyor; **Bengi Yıldız** kaldırım taşını eline alıp polisin üzerine yürüyor; **Sebahat**

Tuncel komisere tokat atıyor...

Bu ay da benzer bir qirixlığa tanıklık ettik! BDP Batman

milletvekili **Ayla Akat Ata**,

panzerden sıkılan suya ve atılan gaz bombalarına cadde ortasında oturarak, yiğitçe karşı koydu. Bunun sonucunda ayağına isabet eden gaz bombası nedeniyle de ayağı kesilme noktasına geldi!

Bu ayın qirix'i, tartışmasız **Ayla Akat Ata**'dır. Umarız ayağı eski sağlığına kavuşur da, qirixliğin daha güzel örnekleriyle örnek olur meslektaşlarına...

AYIN YIYICISI

Diyarbakır İl Genel Meclisi, usulsüz harcamalar nedeniyle, Diyarbakır Valiliği'nin bütçesini kısıtı. Bu harcamalar içinde dikkat çeken iki kalem ise, göreni dumura uğrattır cinsten. Sevgili Valimiz **Mustafa Toprak**, 19 Şubat 2010 tarihinde, bir günde tam **1.868 TL'lik fıstıklı kadayıf** almış! Üşenmedim, hesap ettim: Piyasadaki en kral fıstıklı kadayıf -ki kendisi **Anteplidir**- bile, kilosu 30 TL'den satışa sunulur. Bu da muhterem valimizin bir günde **62 kilo kadayıf** siparişi

ettiğini gösterir. Nerene... Többe ya fıstık!

Sevgili valimiz bir de koruma

polislerine bir günde **769 TL'lik yemek** söylemiş!

Ne yemişsiniz be arkadaş! Sayenizde dayanamadık, köşeye bir de, sadece bu ay için ve size özel, '**ayın yiyicisi**' ödülü koyduk. ('Yiyici' lafı

yanlış anlaşılmasın,

bildiğiniz yemek

yani.) Ödül

plaketinizi de

fıstık ezmesi

biçiminde

yaptırıp

makamınıza

göndereceğiz.

Arz ederim!

'Kusursuz fırtına' konjonktüründe

Başlıktaki soruyu oluşturan iki tamlama, “kusursuz fırtına” ve “büyük anlaşma” bana ait değil. Birincisi ABD Dışişleri Bakanı Clinton’a; ikincisi ise Öcalan’a ait. Clinton, Arap isyanları nedeniyle bölgede esen siyasi havayı ‘kusursuz fırtına’ olarak nitelemişti. Öcalan ise, 11 Mayıs 2011 tarihli avukat görüşmesinde, devletle yürüttüğü müzakerelerin sonucunda, **‘Kürtlerin tarihindeki en büyük anlaşma’nın** ortaya çıkabileceğini söylemiş. Devamında bu ‘büyük anlaşma’yı birilerinin engellemesi nedeniyle ‘korkunç bir savaşın yaşanabileceğini de eklemiş. Kafaları fazla ‘Aydınlık’ olmaları uyaralım; bu iki tamlamayı, yan yana getirip bir soru sorduk diye, başka bir şey ima ediyor değiliz. Bizim sorumuz basit: Kusursuz fırtına konjonktüründen büyük anlaşma çıkar mı?

Sürekli yazmak, hele ki güncel, konjonktürel politika yazmak, vektörel sapmaların çok net olmadığı durumlarda, en az okuyan kadar, yazana da bıkkınlık veren, biteviye tekrarlar oluşturuyor. Ne var ki olana bitene gözlerimizi kapatıp, 'keyfimizce' yazamıyoruz. Nasıl yazalım? Tarihi günlerden geçiyoruz ve bir kırılma eşliğindeyiz. Konser alanlarında ya da Taksim'de, 1 Mayıs'ta toplanan kalabalıklar yanılmasın bizi. Kırılma eşliğinde olan devrimci Marksizm'dir. Meydanlarda toplanan kalabalıkların yarattığı iyimser/duygusal şalı kaldırdığımızda gidişatı nereye doğru olduğunu anlamak zor değil. **Hapishanelerde takvim** yapraklarını her gün ölüme yırtan hasta mahpuslar için İstiklal Caddesi'nde bir avuç insan yürürken, internette yasaklanan 'Haydar' için 15 bin insan

yürüyor. Yasaklara karşı yürünsün tabii ama kırılma eşiğinin farkında olunsun...

Bölgesel gelişmeler: Her yol İran'a çıkıyor...

Önce bir haberi paylaşayım. *Radikal* gazetesinden Ayşe Karabağ'tan öğreniyoruz: ABD Senatosu Dış İlişkiler Komitesi Başkanı John Kerry, "Yakında Ortadoğu ile ilgili zorlu kararlar almak zorunda kalınabilir," demiş. Şaşırmadık. Zira uzunca bir süredir BOP sürecinin ABD açısından zorlu kararlar almaya yönelik işlediğini, bu kararın İran'a yapılacak bir operasyon olduğunu; ABD-İsrail bloğunun bu operasyona mecbur olduğunu; bu nedenle hem bölgesel dengelerin hem de ülke içi siyasetin buna göre yeniden düzenlendiğini söylüyorduk. Ayrıca başlıkta sorduğumuz sorunun da, İran operasyonuyla değerlendirildiğinde cevabının daha kolay verilebileceğini düşünüyoruz.

Son gelişmeler, ABD'nin İran'la ilgili 'delil toplama' sürecini hızlandırdığını gösteriyor. *Özgür Gündem* gazetesinden okuyoruz, Öcalan da, yukarıda bahsettiğim avukat görüşmesinde, 'Hizbulkontra' nın Yüksekova'da giriştiği provokasyon için, "Provokasyon bu olup bitenler karşısında hafif kalıyor. İş daha ciddi, daha derindir. İşin arkasında İran vardır... Yine aynı şeyleri Ortadoğu'da da yapıyor. İşte Lübnan'da, Suriye'de, Bahrein gibi yerlerde de bu tip işler yapıyor. Bahrein'deki Şii ayaklanmasının arkasında İran vardır. İran'ın tarzı budur," diyor.

Wikileaks belgeleri ortalığa saçıldığında görmüştük, neredeyse bütün bölge liderleri 'yılanın başı' olarak İran'ı işaret ediyordu. Öcalan'ın İran eleştirileri yeni değil. İran devletinin İranlı Kürtlere yaptığı baskıları, Kürt gençlerini

idam etmesini eleştiriyordu. Ancak son açıklamalarını ilginç kılan şey, İran'ı Ortadoğu'daki problemlerin çıkarcısı, şer odağı, yılanın başı olarak göstermesidir.

Bir yıl önce, ABD' nin bu operasyona, sağlayacağı Türk-Kürt ittifakıyla girmek istediğini, bunun da tarihsel bir analogiyle, modern zamanların 'Çaldıran Savaşı' olacağını söylemiştik. Peki şimdi denklemi nasıl kurmalıyız? Kusursuz fırtına + büyük anlaşma = İran Seferi mi demeliyiz? Düşünmeye devam edelim...

ABD emperyalizmi İran operasyonuna neden mecbur? Soru basit. Bu basit soruya, "İran, hem ideolojik hem de jeopolitik gerçeklikler açısından ABD için kilit önemde bir ülke" şeklinde cevap verilebilir. Doğrudur. İspanyol-Amerikan savaşı ile İngiliz-Boer savaşı döneminde ortaya çıkan ve asıl olarak, Versay Anlaşması ile ikinci paylaşım savaşı arası dönemde sistemli bir doktrin haline gelen ve emperyalist yayılmanın ideolojisi olan jeopolitik; en başından beri dünya egemenliğini sağlama yolunun Avrasya'ya hakim olmaktan geçtiğini söyler. İngiliz Halford Mackinder'den, ABD'li Nicholas John Spykman'a, oradan sonradan ABD'li olmuş, dönme Brzezinski'ye uzanan jeopolitik doktrinleri, Avrasya'yı işaret ediyor. Mackinder'in 'Heartland'ı, Spykman'ın 'Heartland'ı (Avrasya-Merkez bölge) çevreleyen 'Rimland'ı (kenar kuşak), Brzezinsky'nin 'satranç tahtası'... Mackinder'in bu konudaki veciz tekerlemesi stratejinin özeti gibidir: "Doğu Avrupa'yı hükmeden Avrasya'ya egemen olur; Avrasya'yı hükmeden Dünya-Adası'na egemen olur; Dünya-Adası'nı hükmeden Dünya'yı hakim olur." Spykman'ın buna cevabı ise, "Kenar kuşağını denetleyen Avrasya'ya hükmeder,

Avrasya'ya hükmeden dünyanın kaderini kontrol eder," olmuştur. Malum Brezinsky de satranç tahtasını Avrasya'ya kurmuştur. Uzatmayalım, İran meselesi ABD için güncel bir gerilim olmaktan çok tarihsel-jeopolitik bir meseledir.

İdeolojik gereklikli ise, Şii kolektif aksiyon gücünün bölgede yarattığı ideolojik etkinin, ABD açısından ortadan kaldırılması gereken bir sorun haline gelmesidir. Tabii hem jeopolitik gerekliliğin hem de ideolojik gerekliliğin yarattığı psikolojik boyutu da ekleyelim. Malum, İran 79 yılına kadar ABD için çok sadık ve değerli bir müttefiki. İslam Devrimi, ABD'nin Vietnam sonrası yaşadığı bir yenilgidir ve stratejik açıdan etkileri derin izler bırakmıştır. (Bu anlamda Sovyet bürokrasisinin değerlendiremediği bir fırsattı). Elbette İsrail'in güvenliğini de eklemek gerek.

Meselenin tarih, stratejik, ideolojik bağlamı kabaca böyleyken, güncel gelişmelerden, kurulmuş zembereğin

boşalı
AB
Suriy
İran k
karşı
İslam
kaldığ
süreç
isyan
rağme
Hizbu
olums
rol oy
liderle
sergil
Sayıla
Türki
işlem

Kürt meselesinde bıçak sırtı...

görmüştür. AKP, siyasi ömrünün bu tür isteklere olumlu yanıt vermekten geçtiğini biliyor. Başbakanın Libya operasyonunda takındığı tutum, İzmir'in işgal güçlerinin karargahı yapılması, ordunun operasyona destek vermesi, Suriye krizinde geri vites yapması, İsrail'e yenilenen süreç, İran uçağının indirilerek aranması vb. gelişmeler, devletin bölgesel dış politikasına balans ayan yapmaya yöneldiğinin işaretleri.

Devletin yeniden reel politiğın (ABD-İsrail'e tam uyum) gereklerine döndüğünü, 'sıfır sorun' politikasının mimarı, süper 'stratejik derinlik' Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun, *Miliyet*'ten Aslı Aydıntaşbaş'a verdiği mülakattan da çıkarabiliyoruz. "Geldiğimiz siyasi bilinç," diyor Bakan, "Ortadoğu halklarının yanında yer almayı gerektiriyor. .. ama diğer taraftan bölgede sorumlu bir devlet olarak... halkın hissiyatına paralel davranmak büyük çalkantılara yol açabilir." Yani diyor ki Bakan; İslamcı ideolojiden gelsek de artık devletin başındayız ve orada kalabilmek için, 'racona uymak' zorundayız. Arap meydanlarında İsrail'e efenemne dönemi bitti. Halklar kusura bakmasın; ABD-İsrail bloğuna biat etmek zorundayız. Tercümenin tercümesi ise şöyle: Devlet, bölgede esmekte olan 'kusursuz fırtına' konjonktüründe, en güvencil iktidarlardan bile taşıfye olduğunu görmüş, uyumsuzlukları ortadan kaldırmak için, politikalarını revize etme yoluna girmiştir.

Kürt meselesi, yeni konsepte uyumda devletin

en zorlanacağı alan. Birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası, Kürtleri saf dışı bırakarak oluşturulan statüko bozuluyor ve yeni statükoda Kürtler önemli yer işgal ediyor. Zira ABD'nin, Türk devletine, "İran'la kurduğun 1514 Çaldıran dengesini bozuyorum, yeni dengeyi Kürtlerle kur," şeklinde yaptığı telkine içeriden gösterilen direnç, 10 yıldır sürdürülen temizlik operasyonu ile bastırılmaya çalışılıyor.

Devlet bu gerilimi aşmak zorunda. Neredeyse 10 yıldır, kendini yeni statükoya göre düzenlerken, bir yandan da AKP eliyle meseleyi zamana yayararak, dini hassasiyetler üzerinden çözüm aradı. AKP, devlet için son fırsattı, ne var ki AKP'nin sınırları belli.

Uygulanan politikalar, Kürt hareketini çözmek bir yana, daha da büyütti.

Devletin 'açılımı başlattık' dediği günden bu yana, sürecin AKP'yi aşan, çok kapsamlı bir süreç olduğunu, yürütemeyenin aşılabacağını ve varacağı yerin Ortadoğu'da kurulacak bir Türk-Kürt federasyonlaşması olacağını yazdım. Bugün buna gelindiğini düşünüyorum. Ortalığı kaplayan toz dumanı aralayıp bakıldığında gidişat o yöndedir. Barzani'nin KDP Kongresi'nde, Türkiye ile federasyonlaşmayı dillendirmesi, iki dilli hayata geçiş, seçimlerde oluşan ve sokağa yansıyan Kürt bloğu ve en son Öcalan'ın, 11 Mayıs 2011 tarihli avukat görüşmesinde, devlette yürüttüğü müzakerelerle ilgili, "Bu anlaşma, Kürtlerin tarihindeki ilk büyük anlaşma olacaktır,"

demesi ve devamında, seçimden sonrası için,
Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bazı ilklerin yaşanacağı tarihi bir yaz olacak" açıklaması çok manidar.

Neler olacağını yaşayıp göreceğiz ama ifadeler çok çarpıcı. Yani ne Öcalan'ın ev hapsine alınması, ne yeni bir Anayasa'da Kürtlerin taleplerinin yerine gelmesi ne de bir genel affın çıkması bu tarfin içini doldurmaya yetmez. "Kürtlerin tarihindeki ilk büyük anlaşma", Ortadoğu'daki bütün Kürtleri kapsayan bir söylem. Irak Kürtleri devletleştii neredeyse, bundan daha büyük bir anlaşma ne olabilir? Olabilir. **Irak Kürtleri, Suriye Kürtleri ve Türkiye federatif bir yapıda bir araya gelebilir.** Biraz fantezik bir analiz olacak ama, Suriye'de işler kanşırsa ve Suriyeli Kürtler 'korunmaya muhtaç' duruma gelirse, ABD onları korumaya soyunabilir. Ya Barzani'nin himayesine ya da Türkiye'nin. Şayet Barzani'nin zikrettiğı, "Federasyon olabilir," lafı boş bir laf değilse, İran dışında kalan Kürtlerle Türkiye'nin 'büyük anlaşma'sı sağlanabilir. Geriye İran Kürtleri kalıyor ki zaten herkesin ezilmesini istediğı 'yılının başı' İran değil mi? Biz buna 'modern zamanların Çaldıran Seferi' demistik...

Öcalan, aynı görüşmenin sonunda, "Bu tarihi anlaşıma birileri tarafından engellenirse 'büyük savaş' gelişir," diye de eklemiş. Daha önceki görüşmelerinde de bunu söylüyordu ve, "Savaş gelişirse Kürtler kendi çözümüne yönelir," diyordu. Ben bu söylemi, "Kürtlerin bir araya gelişi, Türk devleti olmadan gerçekleşir," olarak algılıyorum ve devletin bunu gözde alacak bir savaşa qirceğini düşünmüyorum;

bütün 'savaş geliy
devlet, 'büyük ar
ama bu yapı içen
olmasını istiyor..
istediği gibi yürü

Yeni dönem ko
ise, eski statük
sermayenin yay
verememesi. S
üzerinde çoğun
kaynakları, ser
sınırın bu taraf
yerleşmenin ön
bakmayın orada
Alınan işler çoğ
yapıdır. Müteak
yapılıyordu ama
Dolayısıyla, Tür
gücünün bölgeye
kend i meselesini
gerekliyor.

İpliklerin uçuş
sentetik analizin s
BDP süreci, içine
firtına' konjonktür
Bu yapılandırma
statükoların çıkac
dillendirdiği 'büyü
olursa nasıl olaca
sürecin eski statü
ise hızla 'kanıt' to
vuruyor. Ve hayat
yasayan fırtına ku

len 'Büyük Anlaşma' çıkar mı?

Burada Libya ve Suriye'de yaşananlara dair özel parantez açmak gerek. Zira bu iki ülkede olanlar, gerek emperyalizmin gerekse Türk devletinin hareket tarzının ve olabileceklerin ipuçlarını veriyor.

ABD-İsrail bloğu, İran operasyonu için hazırlık yaparken, en önemli müttefiki AB emperyalizmini ikna edemiyordu. Irak petrollerinden pay alamayan, Kafkasya'da yeteri nüfuzu oluşturamayan, dolayısıyla enerji konusunda Rusya'nın eline bakan AB, bu operasyona enerji güvenliği açısından sıcak yaklaşmıyordu. Libya operasyonunda Fransa'nın öne çıkarak, tarihsel nüfuz alanı olan Kuzey Afrika'yı bırakmam havasına bürünmesinin asıl nedeni, ABD'nin hem Sarkozy'nin yeniden seçilmesini istemesi hem de Libya petrolü ve doğalgazını AB'ye bırakarak, AB'nin İran operasyonuna yönelik tereddütlerini gidermekti. Artık Libya fiilen bölünmüş durumda ve Bingazi bölgesi, dolayısıyla zengin petrol ve doğalgaz rezervleri, AB'nin denetimine bırakıldı. Parantez içinde küçük parantez: Daha önceki bir yazımda, bir fal açıp Yemen'in işgal edilebileceğini söylemiştim. Bin Ladin'in öldürülmesi sonrası ABD, yeni El-Kaide liderliğini Yemen'de arayacaktır. Yine hızla silahlanan Suudilerin, Bahreyn'e asker sokmaları, olası bir savaşta pozisyon alma olarak okunmalı. Dolayısıyla falımın arkasındayım ve fala şimdi Pakistan'da ekliyorum... Umarım ABD bütün bunları yapamaz ve ben kötü bir falcı olarak kalırım...

Suriye'ye dair analiz yaparken, üç temel belirleyen üzerinden bakmak gerek. Birincisi İran meselesi; ikincisi Kürt meselesi ve üçüncüsü İsrail-Filistin meselesi. Suriye, Sünni burjuvazi ve Alevi devlet sınıflarının

ittifakına yaslanan ilginç bir iktidar blokuna sahip. Alevi Beşar Esad'ın eşi, Sünni burjuvazinin önde gelen ailelerinden birinin kızı. Şii ekseninin de en değerli ögesi. Lübnan ve Filistin (Hizbullah ve Hamas) üzerindeki etkisi de malum. Dolayısıyla Suriye'nin akıbeti, hem İran operasyonunun, hem Kürt meselesinin, hem de Lübnan ve Filistin akıbetine doğrudan etki edecek önemde.

Gelişmeler özetle böyleyken, her şerden bir hayır çıkartmasını iyi beceren emperyalizm, 'kusursuz fırtına' konjonktüründen de hayır çıkartma peşinde. Yeniden oyun kuruyor ve kartları yeniden dağıtıyor. Türkiye merkezli kurduğu Sünni eksen yaratma projesinden gerekli verimi alamayan ABD, projesini revize ediyor. Arap halkları için hem dinsel hem de tarihsel/siyasal olarak önemli olan Mısır'ı aktif hale getirip, Türkiye'nin yanına ekleyerek Sünni eksen politikasını daha sağlam zemine oturtuyor. Hamas-El Fetih 'barış'ının henüz siyasi istikrarını yakalayamamış Mısır'da -istihbarat merkezinde- yapılması manidar. Türkiye'deki iktidar modeli şimdi oluşturulmaya çalışılıyor: Yani AKP'leşmiş (sermaye ve orduyla uzlaşmış) Müslüman Kardeşler iktidarı. Emperyalizmle uyumlu dış politika yürüten, İsrail'in varlığını tanıyan ılımlı İslam iktidar modeli Ortadoğu'da yaygınlaştırılmak istenecektir ve Müslüman Kardeşler-AKP ortaklığıyla yapılacaktır... İlk hedef Filistin'de Hamas'tır...

Ankara bu durumu kabul etti. Mısır'da isyanın en cıvılcı günlerinde, devleti yönetenlerin hemen hepsi, yeni Mısır'la koordineli çalışarak, bölgede daha güçlü

politikalar uygulayacaklarını söylemişti. Ayrıca Filistinli örgütlerin barışının Türkiye yerine Mısır'da yapılmasına hiç itiraz gelmemesi de yeni konseptin onaylandığı anlamına geliyor.

Bu bölümü bitirmeden, aklıma gelen bir soruyu paylaşmak isterim. Soru şu: Sermaye ve orduyla anlaşarak Mısır, Filistin, Lübnan, Suriye ekseninde iktidarlaşacak olan Müslüman Kardeşler, -geniş Sünni blok- yarın İsrail için daha büyük dert olur mu?

ABD'nin ihtiyaç duyduğu Sünni eksen şimdi iş görür ama ileride daha büyük sorunlara neden olabilir. ABD plan yapıcıları bu soruyu kendilerine somuşturdular mutlaka. ABD pragmatizmi böyle bir şey sanırım: Yarının sorununu yarın çözeriz ve kurulan dengeyi bozar, yerine yenisini kurarız...

Toparlayacak olursak; El Fetih-Hamas barışıyla Mısır'ın yeniden aktör haline getirilmesi, Libya operasyonu AB'nin enerji ihtiyacının güvenceye alınması, Suriye'nin düşürülerek İran nüfuz alanına darbe vurulacak olması ve dolayısıyla Lübnan Hizbullah'ının İsrail'e yem edilecek olması; eklemek gerek, Suudilerin hızla silahlanması, ABD'nin İran Körfezi'ne nükleer savaş gemisi göndermesi, yine ABD'nin, İran'ın yeraltındaki nükleer tesislerini vurabilmek için 13,6 tonluk 'Big Blue' (Büyük Mavi) isimli bombaların, B-52 ağır bombardıman uçaklarında taşınabilmesi için çalışmalar yapıyor olması, Taliban'ın irtibat bürosunun Türkiye'de açılacak olması vb... Göremediklerimle birlikte, sıralayabildiğim bütün hamleler, ABD-İsrail bloğunun İran operasyonuna çok ciddi hazırlanmakta olduğunu ve sona gelindiğinin işaretleri olarak görülmeli...

boşalmak üzere olduğu anlaşılıyor. ABD emperyalizmi, Şii nüfuz alanına (İran-İrak-Suriye-Güney Lübnan İsrail'e uzanan koridor ve İran Körfezi'ndeki Şii yoğunluklu nüfuz alanına) karşı, Türkiye merkezli laik-Sünni İslam (ılımlı İslam) eksenini kurmaya çalıştı. Bu hamlenin yetersiz kaldığı Irak seçimlerinden sonra hükümetin kurulamama sürecinde ortaya çıkmıştı. Sonrasında, yaşanan isyan dalgası, Beşar Esad'ın yapılan bütün girdilere rağmen İran ekseninden kopartılamaması, Lübnan'da Hizbullah'ı etkisiz kılmak alternatifini üretilememesi vb. olumsuzluklar, İran'ı zayıflatmak bir yana, güçlendirici rol oynadı. Ayrıca Tayyip Erdoğan'ın Ortadoğu liderlere özgü reflekslerle davranıp, zaman zaman sergilediği 'bana mecburlar' anlayışından da rahatsızlar. Sayılabilecek başka etkenlerle birlikte düşünüldüğünde, Türkiye merkezli yürütülen politikanın iflas etmese bile işlemez olduğu, kadükleştiği ortaya çıktı.

'savaş geliyor' havasına rağmen. Bana kalırsa et, 'büyük anlaşma' konusunda 'tamam' dedi bu yapı içerisinde PKK'yi istemiyor. Tasfiye asını istiyor... Ama hayatta her şey isteyenin diği gibi yürümüyor...

eni dönem konseptini belirleyen üçüncü öge eski statükonun (Misak-ı Milli, tekçi anlayış) mayenin yayılım ve yeni pazar ihtiyacına cevap verememesi. Sınırların hemen arında kalan, içinde çoğunlukla Kürtlerin oturduğu zengin enerji kaynakları, sermayenin iştahını kabartıyor. Ancak ın bu tarafında çözülemeyen sorun, diğer tarafta aşmenin önünde büyük engel oluşturuyor. Siz mayin orada iş yapan sermayenin varlığına. an işler çoğunlukla kanalizasyon ve yol mıdır. Mütteahhittik yani. Libya'da da aynıı ıyordu ama bir gecede kapı dışarı edildiler. ıyısıyla, Türk sermayesinin ve onun silahlı ünün bölgeye hakimiyet kurabilmesi için di meselesini 'büyük anlaşma' içinde çözmesi ıkıyor.

liklerinin uçuş yönüne bakarak yapmış olduğumuz etik analiz sonucunda şunları yazabiliriz: P süreci, içine girmiş olduğumuz 'kusursuz ma' konjonktüründe yeniden yapılandırılıyor. yapılandırmada, Türkiye açısından ortaya yeni ükoların çıkacağını söylemek mümkün. Öcalan'ın ındırdığı 'büyük anlaşma'nın olup olmayacağını, sa nasıl olacağını yaşayıp göreceğiz, ancak ın eski statükoyu parçalayacağı kesin. ABD ızla 'kanit' topluyor. Saatler İran operasyonuna ıyor. Ve hayat, bir kez daha, açık denizlerde ayan fırtına kuşlarını bu topraklara çağırıyor!..

Ergenekon sürecinin sınırına dayandığını, gerekli temizliklerin yapıldığını ve ordunun süreç içinde etki alanının genişleyeceğini söylemiştik. Geçen bir yıllık süre içerisinde, Sayıştay Kanunu'nda ordunun denetim dışı bırakılması, Ergenekon operasyonlarının idari mekanizmalarında (Emniyet-Savcılık) yapılan düzenlemeler, Fethullah Gülen'in yaptığı özeleştiril açıklamada, "Bir el uzatıyorum," sözüne, Ertuğrul Özkök'ün, "O eli tutuyorum," biçiminde cevap vermesi vb. kutuplar arasında yeni bir dengenin kurulduğu şeklinde değerlendirilebilir. Bu durumu analiz eden Cumhuriyet gazetesi yazarı Orhan Bursalı haklı olarak soruyor, "AKP ile ordu anlaştı, Kemalistler ne yapacak?" diye. Kemalistlerin ne yapacağı asıl olarak onların sorunu ama bana göre iki şey yapabilirler: Birincisi, ulusalcı-vatansever cepheye yerlerini alıp ordunun bağımsızlığı için uğraş veriler -ki boş bir uğraştır; ikincisi ezilenlerin cephesinde yerlerini alıp, sosyalizm için mücadele ederler. Konumuza dönelim...

Ordunun etki alanının artacak olması tespitinden, eskisi gibi içeride hot-zot yapıp muhtıralar vereceği anlaşılmamalı. Ordu bu süreçte dışarıda operasyonel pozisyon alacaktır.

Libya operasyonundaki ataklığı, önümüzdeki süreçte nasıl hareket edeceğinin ipuçlarını veriyor. Peki, İran sınırına konuşlandırılan 50 bin kişilik Şark Ordusu neden kuruluyor? Dikkatli gözlerden kaçmamıştır. M. Ali Birand'ın, 23 Şubat 2011 tarihinde, Posta gazetesinde yazdığı yazıda, yaptığımız muhasebeye analizlerimize doğruluk kazandırmıştır: "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin konumu da yükselecek. Türkiye'nin bölgedeki stratejik reytingi, soğuk savaş sonrasında nasıl birkaç kat arttıysa, Ortadoğu'da zaten güçlü olan durumu, bundan sonraki yeni düzende daha da artacaktır. Demokrasimiz ve laik sistemimizle Türkiye için büyük fırsatlar dönemi açılıyor. Yeter ki bunun

AKP, ordu, sol...

bilincinde olalım ve içeride birbirimizi yiyeceğimize, büyümeye bakalım." Bir yıl önce biz de kabaca bunları söylemiştik: 1) TSK'nın konumu yükselecek; 2) Ortadoğu'da yeni düzen kurulacak; 3) Türkiye'nin laik sistemi öne çıkarılacak; 4) Türkiye için büyüme (Türk-Kürt federasyonu) fırsatı doğacak.

Elbette bunları söylerken, ne kahve fincanının dibine bakıyorduk, ne ulusalcı-vatansever cephenin 'memleket elden gitti' zırvalarına itibar ediyorduk; ne de liberallerin 'askeri vesayet bitti' yalakalıklarına itibar ediyorduk. Baktığımız yer, tarif etmeye çalıştığımız büyük resimdi. Referansımız Marksizm ve Lenin'in emperyalizm teorisiydi. Oraya itibar edenler büyük resmi görüyor. Kuru vatansever edebiyatına gerek yok. Emperyalizmin yeniden paylaşım-yeniden sömürgeleştirme konjonktüründe yeniden verilmesi gereken mücadele 'bağımsız vatan' mücadelesi değildir. Bugün ezilen halklara gerekli olan, devrimci bir Enternasyonal'dir.

Bugün hem ulusalcı-vatansever ideolojik sızmadan hem de burjuva liberal sızmadan kurtulmamız gerek. Emperyalizmin yeniden paylaşım-yeniden sömürgeleştirme konjonktüründe Türk ordusundan Soros'un veciz sözleriyle söylersek, ABD'nin, 'Türkiye'nin en iyi ihraç malı olan ordusu'ndan vazgeçeceğini düşünmek, Marksist yöntemle bağları kesmek demektir.

Ordunun etki alanının genişleyeceği tespiti üzerinden iç siyasanın sertleşeceğini, militarize olacağını da söylemiştik. Bu konuda fazla söze gerek yok. Devlet 'açılım' yaparken, bir yandan da sosyalist, devrimci-yurtsever güçleri tasfiye ederek toplumsal muhalefeti boğuyor. Burada bir çelişki

yok. Devletin politik kontrol rejimi böyle işliyor. Yakın tarihe bakmak yeterli. 91'de Demirel, Kürt realitesini tanıyıyor, şeffaf karakollar kuracağı diyerek cezaevlerini boşaltırken, devrimcilerin yargısız infazları gerçekleşiyordu. Yine 99'da yasalar AB'ye uyulanırken, hapishanelerde katliamlar yapıldı. Şimdi de AKP eliyle 'demokratikleşme' paketi geldi, muhalefet etmek bile tutuklanma nedeni oldu. Her üç dönemde de devrimciler öldürülüp, hapishanelere tıkılırken Başbakanlar 'özgürlükçü sol'a selam duruyordu...

Lakin her üç dönemde de görev değişmedi: İşçi sınıfı ekseninde ve Enternasyonal seviyede örgütlenme ve mücadele...

SONSUZA KADAR APTALLIK?

Seçimi izleyen sunucu, başbakanın Yozgat mitingi öncesi parkta oturan köylü kadına soruyor: "Seçimden sonra kurulacak yeni hükümetten neler bekliyorsunuz?" Saraykent'ten geldiğini söyleyen kadın soruyu şöyle yanıtlıyor: "Mazot fiyatları ucuzlasın, buğdayımızı para etsin."

8 yıldır çiftçinin kullandığı mazot ve diğer girdileri sürekli artırmış, tarım ürünlerinin fiyatlarını yerinde saydırmış, neo liberal uygulamalarla üretici köylüyü araçların, tefecilerin eline bırakmış bir hükümetten ve onun başbakanından hâlâ umudunu yitirmemiş olmalı ki, işini gücünü bırakarak başbakanını dinlemeye gelmiş. Bir zamanlar tarımımızın temel direği olan ve ülke insanının beslenmesini omuzlarında taşıyan bu kendi küçük sayısı büyük üretici kitlesinin büyük bir kısmı yüksek girdilere, ithal ürünlerle rekabete dayanamayarak, banka borçları altında çiftini-çubuğunu dağıtmış, ocağının-ahırının kapısına kilit vurmuş, çoluk çocuk kentin yolunu tutmuştur. Giderken köydeki tarlasını-takkasını şirketlere yok pahasına satmış; yani gemileri yakmıştır. İşte bu insanların büyük çoğunluğu da bu hükümetten hâlâ umudunu kesmedi ve kendilerine mutlaka bir 'iyilik düşüneceği' inancı ile onun mitinglerine gidiyor, oylarını da veriyor.

Kamu işletmeleri haraç mezat, yangından mal kaçırıcısına satıldı; çalışanlarına 4a, 4b, 4c... gibi adlar takılıp güvencesizliğe sürüklendi; sıranın bir gün kendisine geleceğini gören ya da görmeyen diğer işçilerin de önemli bir kısmı AKP'ye oy veriyor besbelli. Uydurma istatistiklerle, hayat pahalılığı gerçek artışının yarısı kadar gösteriliyor; ay ay, yıl yıl maaşı eritilen, milli gelir artışından zırnık verilmeyen emeklilerin de bir kısmı AKP mitingine gidip ona oy veriyor. KPSS'deki kopya skandalı unutturulmaya çalışırken patlak veren şifre skandalından sonra öğrenciler seçimlerde nasıl davranacaklar bilemem ama iktidar iktidarını korusa gençliğin önemli katkısı olacağı kuşkusuzdur.

Başbakan'ın Aleviliğe karşı saldırgan üslubu ya da 'Kürt sorunu yoktur' a gelişi Alevi ve Kürt oylarını nasıl etkileyecek, yaşayarak öğreneceğiz.

Bu insanlar nasıl oluyor da 8 yıldır denedikleri, ülkeyi neoliberal politikalarla hallaç pamuğu gibi atan, gelir dağılımındaki eşitsizliği iyice derinleştiren, haksızlıkları örtmek için baskı ve tehdit dozuunu giderek artıran bu iktidara hâlâ oy verebiliyor? **Hani sevgili ülkemizin bu çoğu muhafazakar-didar sevgili insanları, Başbakanın şu sıralar tu-kaka ettiği öncüllerinden Demirel'i yıllarca iktidara taşımamış, 1980 anayasasını desteklememiş, 12 Eylül'ün apoletsiz görüntüsü Özal'ı, Çiller'i vb. iktidar yapmamış olsalar kendimden kuşku duyacağım.**

Dünyanın 'demokrasi ile yönetilen' bütün ülkelerinde sermaye sınıfının partileri, seçim kazanmak için her türlü alavere-dalavere, yalan-dolan ve kandırmacaya başvurur.

Ellerinde bulundurdıkları medya ve diğer iletişim araçlarıyla geniş kitleleri bir şekilde 'ikna' ederler. Aksi halde bu ahlaksız kapitalist düzeni sürdürmek için seçimleri bir araç olarak kullanamazlar, bunun yerine başka araçlar koyarlardı. Bu genel algının ötesinde, ülkemiz özelinde seçimlerde etkili özgül durumlar neler?

Bu sonuçların alınmasında birçok bileşenin arasında **EĞİTİM ve DİNİ CEMAAT**'lerin öne çıkıyor.

'Terbiye etme'

Bir ördek yavrusu yumurtadan çıktığı andan itibaren yürür, yüzer, beslenir, diğerleriyle iletişim kurar vs. Yani birçok bilgi ve beceriyi doğuştan getirir; yaşama donanımlı başlar. Hayvanlar arasında dünyaya en donanımsız gelen insanoğludur ve her şeyi; konuşmayı ve yürümeyi bile sonradan, çevresinden öğrenir. Metal bir bloğun torna tezgahlarından geçirilerek istenen şekle sokulması gibi, insan beyni de ta bebeklikten başlayarak sistemin torna-tesviye atölyelerinden geçirilir, istenen şekle sokulur. Bu tornaların ilk aşaması çocuğun aile çevresi, sokağı, mahallesi... Bizim aile yapımızda her şeyin en doğrusunu bilen baba, aynı zamanda en iyisini yapan, en doğru düşünen bir figür. Onun fikirleri tartışılmaz. **Çocuğun babaya en küçük bir itirazı günahıdır, işyandır, saygısızlıktır.** Bu konuda babanın en yakın destekçileri anne, dede, nine, büyük kardeşlerdir. Kendi başına hiçbir şey yapmasına izin verilmeyen, aykırı bir davranışı ve düşüncesi hoş karşılanmayan, aşırı korunan bu çocuklara, verilenleri boş belleklerine doldurmaktan başka bir iş kalmaz. Sokakta kendine benzeyen çocuklar vardır ve sokak kişilik şekillenmesinde aile kadar etkilidir; paylaşma, kurallara uyma, duygudaşlık gibi alışkanlıkların temeli sokaktır; ancak günümüzün ahlaksız kapitalizmi sokakları da aldı çocukların elinden.

Okula başlayan çocuğun karşısına, babasına çok benzeyen ikinci bir figür çıkar: Öğretmen. O da baba gibi her şeyin en doğrusunu bilir, en iyisini yapan, 'dediğim dedik, çaldığım düdüğü' der. O da daha önce ailesinden, okullardan ve toplumdaki öğretilerle

'en doğru', 'en sağlam' bilgileri çocukların genç beyinlerine şırınga eder. Kendi ölçülerini aşan bir çocuğu, ailesiyle ilişkiye geçerek hizaya getirir, olmazsa disiplin kurulu vardır. Köy Enstitüleri'nin kapatılma nedeni bu öğretmen tipini değiştirmeye kalkmasındandır. Erkek arkadaşına mektup yazdı diye kız öğrencisini disiplin kuruluna veren öğretmenler ve o öğrenciyi okuldan uzaklaştırma cezası veren disiplin kurulları olduğunu söylersem herhalde okulların işlevi daha iyi anlaşılmış olur.

Milli eğitimin, okulun, öğretmenin çocuklara karşı sorumluluklarından çok çocukların onlara karşı ödevleri vardır. Öğrenci, verileni okulda, evde belleğine iyice yerleştirecek, sorulduğunda papağan gibi yineleyecek. Bugün çocuklarımızdan istenen budur. Geçmişte az da olsa kullanılan laboratuvarların giderek terk edilmesinin altında yatan zihniyet budur. Düşünen beyin değil, daha önce belletileni yineleyen, itaat eden beyindir istenen. Bu da, bizi yönetenler açısından oldukça anlaşılır bir durumdur.

Torna tezgahının diğer bir aşaması askerliktir. 'Askerlikte mantık aranmaz' derler; yani düşünmeyecek, denileni yapacaksınız; işleme, eyleme, yapılacaklara katkı sunma hakkın yok. Oysa savaş sanatı mantığın, aklın en çok kullanıldığı satranç oyununa benzer; ama o oyunu ancak sistemin komutanları oynayabilir. Bir askerlik ilkesi olan **'Kaçma, konuşma, karışma'** deyişinin **'koyun ol'** deyişinden ayrımı var mı bilmiyorum. İtaat et, senden isteneni yap, yeter! Askerlik yapmanın adamdan sayılmaması, onun tornanın bu bölümünden geçirilmemesindendir; yani sisteme göre kişiliğinde bir eksiklik vardır. Savaşların sonuçlarını kalabalıkların değil, teknolojinin belirlediği bir çağda, mecburi askerlik adı altında milyonlarca genci askere çağırmanın amacı, savaş sanatının öğretilmesinden çok sisteme uygun insan yetiştirmektir.

Sistem, askerlikten sonra iş yaşamında da insanları tornadan geçirmeye, kendine karşı çıkarları sindirmeye çalışır; bunun için sürekli yeni yasalar çıkarır, mahkemeler kurar, hapishaneler açar.

Geçmişteki tarikatların ve günümüzdeki

cemaatlerin var olan ekonomik sistemlerle ilişkisini inceleyen nesnel bir araştırma var mı, bilmiyorum. Müslümanlık bir devlet dinidir, yani Müslüman ülkelerdeki egemen sınıflar, laikmiş gibi görünseler de, insanlık dışı yönetimleri için bu dini araç olarak kullanırlar. Osmanlı Devletinin kuruluşunda, Anadolu ve Balkanlar'ın Müslümanlaştırılmasında önemli işlevler gören tarikatlar -özellikle Bektaşî tarikatının Balkanların her köşesinde izlerine hâlâ rastlanıyor- devletin halk içindeki uzantısıydı. Daha önce devletin hizmetinde olan bu tarikat ve diğer dini cemaatler, cumhuriyet döneminde, bizlere 'aydınlanma' ve 'çağdaşlaşma' olarak belletilen, özünde kapitalist üretim tarzına hızlı geçişin araçları da olan yenilik ve reformların önünde bir engel olduğu için kaldırıldı. Netekim kapitalistleşti; ama bir türlü 'aydınlanamadık', 'çağdaşlaşamadık'. Yeni devlet, dini tekeline aldı, kapitalist sistemle uyumlu din adamları yetiştirmeye başladı. Gelinek noktada dindar-muhafazakar kesim, Osmanlı'da olduğu gibi devlet politikalarının; yani günümüzde kapitalizmin en sadık destekçileri oldu. Tek tek kendilerine sorsan, kapitalist sistem ve onun başı ABD'ye karşı olduğunu söyleyen bu insanlar, söylediklerinin tam tersine oy kullanarak kapitalist sistemin yedeğindeki partilere oy veriyor ve gerçekten antikapitalist olan ve ABD politikalarına yiğitçe karşı duran solcuları düşman biliyorlar. Tıpkı kimi laikçilerin gerçekten dindar insanlara yan bakması gibi. **Cumhuriyet tarihimiz, aynı zamanda gerçekten laik ve demokrat insanların, dindar ve dindar geçinenlerle kapaştırılarak ahlaksız kapitalizmin sessiz sedasız ülke topraklarına kök salmasının tarihidir.**

Devletten büyük destek gören ve devletin en üst görevlerinde birçok takipçisi bulunan günümüz cemaatleri toplumun en iyi örgütlenmiş kesimleri. **Kentin en ücra köşesindeki gecekonduyardan lüks mahallelere kadar ülkenin her yerinde 'dini sohbet' adı altındaki toplantılarında insanlara kapitalist sistemin istediği şekil verilmeye çalışılıyor.** Bu sohbetlerin başındaki insanlar mahallenin gerçekten dindar, dürüst ve çoğu zaman dar gelirli insanları. Sistemin ideolojisi ve politikası bu dini sohbetlerin içine öyle yediriliyor ki, insanlar sistemin sahiplerinin istediği gibi davranıp düşünmeye başlıyor. Bu insanlar daha çok birbiryle alış-veriş yapıyor, cemaatin önderiği medyayı izliyor. Açık-saçık saydığı medyayı izlemediği gibi, komünist olarak bellediği sol medyayı da izlemiyor. Bir bakıma toplum içinde kapalı devre bir toplum gibi...

Tüm bu nedenlerle AKP'ye yüzde 40'ın üzerinde oy çıkması sürpriz sayılmamalı; ama sistem insanları ne kadar şekillendirirse şekillendirsin onları yaşamın da şekillendirdiği unutulmamalı. Kimse insanları sonsuza kadar 'aptal' yerine koyamaz; aksi halde şu anda Ortadoğu'nun tüm diktatörleri saraylarının bahçesinde nargilelerini keyifle içiyor olurlardı...

Seçecek mecal mi bıraktılar?!

O zaman, etimolojik tarihle sabittir tecrübe; seçimi iyi yapmazsan 'seçime' kapıdadır, belsoğukluğu yani, frengi!

Kapıdaki şu seçime istinaden bu yazıda da bir iki alıntı yapsam sözlüklerden, oradan, buradan? Başlıyorum o zaman.

Seç(mek); anlam içeriği: ayıklamak, ayırmak, dizilemek, önem kazanmak, yükselmek, saygınlık kazanmak, değerli olmak. Anadolu halk ağzında: yığın (seç), koyun, kuzu ayırma yeri (saçak), ayna (seçence), iyi okunaklı yazı (seçgel), **frengi-belsoğukluğu (seçime)**, ayırma-katma (seçim, katılım) [*Türkçe Kökler Sözlüğü* / İsmet Zeki Eyuboğlu / Remzi Kitabevi]

Seç(mek); (1) benzerleri arasından hoşla gideni iyi olanı, üstün bulunanı almak ya da yararlanmak üzere bir yana ayırmak. (2) Birine oy vererek bir göreve getirmek, seçim yapmak. (3) İyi, nitelikli, üstün bularak yeğlemek. (4) Ne olduğunu anlamak, görmek, fark etmek. (5) Genellikle yiyecekler için yemek ya da yememek, ayırmak. [*Türkçe Sözlük* / Ali Püsküllüoğlu / Doğan Kitap]

Seçim; Osmanlıcada ihtiyar (hani 'gayri ihtiyar' denir ya), benzerleri arasından ayırma, seçme sözcüğüyle anlamdaş olduğu gibi parlamenter sistemdeki oylama dizgesi, Osmanlıcada Hakkı İntihap... [*Felsefe Ansiklopedisi* / Orhan Hançerlioğlu / Remzi Kitabevi]

Seçim; toplumsal ve ruhsal koşullanma sonucu uyarıcıların kimilerinin seçilerek algılanması ve kimilerininse görmezlik ve duymazlıktan gelinmesi. (Özer Ozankaya / *Toplumbilim Terimleri Sözlüğü* / TDK)

Seçim; algılamada uyaranlar alanından kimilerinin seçilip kimilerininse görmezlikten gelinmesidir. [Mithat Enç / *Ruhbilim Terimleri Sözlüğü* / TDK]

Bazı reklâm metinlerine göre seçmek diğerlerinden vazgeçmektir.

Seçim; Solon'a göre, halk meclisini yeniden canlandırarak aşağı sınıflara hükümde oy hakkı vermek; devletin baş yetkililerini kısmen oyla, kısmen de kur'ayla seçmek. (İlk Filozoflar / George Thomson / Payel yayınları)

Kızıldeğerlilerde seçimler daha çok o liderin veya lider adayının vasıflarına bağlı bir iş; cesaret, bilgelik, dürüstlük, kabilenin çıkarlarını gözetme... (Nereden mi biliyorum? Onca kovboy filmi boşuna mı izledik? *Zagor*'ları, *Teks Willer*'leri boş yere mi okuduk?!) Örneğin Şavni şefi Tecumseh şöyle bir şey der: "Hiçbir kabilenin, değil yabancılara, birbirlerine bile yurtlarını satmaya hakkı yoktur." Muhtemelen bu cümle ona seçim de kazandırmıştır. Ama emsallerine göre namuslu bir kazanmadır bu!

Yalnız, yukarıdaki alıntıların birindeki ifade dikkatimi çekti: **Seçmek fiiliyle,**

Anadolu halk ağzında koyun, kuzu ayırma yerini, saçığı ilişkilendiriyor. Ne isabetli bir ilişkilendirme! Gerçi keyfi bir iş değil bu, etimoloji böyle diyor. Neymiş? Koyun, kuzu ayırma yeri. İleri demokrasili şu vekil seçme sistemimize bakınca yasaklı, lider odaklı şu sürece, hakikaten de tam olarak öyle bir anlam sonucu çıkıyor. Vay güzelim 'seç(mek)' fiili!

Ustura'nın rızıkı...

Kimleri nasıl seçtiğimizi bilmeyen yok. Bu yüzden bu kulvarda kelime koşturmaya da pek niyetim yok. Ben bizim mahalleden, Akkapı'dan devam edeyim mevzuya. Şimdi efendim bu meyanda Ustura Kemal'i artık tanımayan kalmamıştır sanırım. Mahalle meşhurlarımızdan... Bir de Rızıkı var. Mahallenin manavı, üstelik en şenlikli adamlarından. Yerel Nasrettin Hocalardan, Bekri Mustafa cinsinden, biraz da Namli Kemal...

Rızıkı, mahallenin manavı ya (Laf aramızda biraz pahalı satar. "Yahu Rızıkı abi, şu tarlalar, bahçeler arasında hangi vicdanla bu kadar pahalı satıyorsun otu hiyarı?" diye sızlandığımızda; "Siz kazık yemeye alışmışsınız, ben ne yapayım, ekin evinizin önünü," diye bırakır lafı yamacımıza.) Ustura Kemal'in de nevaleye ihtiyacı olur haliyle. Domatestir, salatalıktır, yeşil soğandır; rakı masasına ne icap ederse artık. Orada kavun da vardır mevsimi dışında, pahalıdır da. Ustura, iskeleden

yanadır kavuna. Doğrudan gelemez. Nedir, ne değildir, bakar ki ürün pek fahiş fiyatta seyrediyor. "Nedir bu Rızıkı Ağa?" der. "Kavundur Kemal kardeşim!" "Bilirim o kadarını, fakat fiyatların pek latif."

Lakin usturadır bu, lafı uzatmaya da pek gelmez.

"Ta İran'dan gelir, ama lezzet yumağıdır. Seç al Usta."

Ustura Kemal ağzının içinde yuvarlar lafı: "Ulan seçecek mecal mi bıraktın bende?!"

Haddizatında ileri demokrasimizdeki tüm seçimleri tahlil edip özetleyen bir ifadedir Ustura Kemal'in bir kavun üzerinden ettiği laf.

Abderalılar...

Vaktiyle Abderalılar da (Şöyle bir alıntı yapayım, yeterince aydınlatıcı olur: "Kim miydi Abderalılar? Özetle; çok budala insanlardı. Herkesi ilgilendiren konuları uzun uzun tartışır ve sonunda seçeneklerin en kötüsüne karar verirdi, üstelik her seferinde... İçecek suyu zor buldukları günlerde olimpiik bir havuz yapmışlardı örneğin. Dolayısıyla doldurup doya doya yüzememişlerdir.") bir tür seçim işine girerler; eşeğin gölgesi de eşeği kiralayanın mıdır, yoksa eşeğin o gölgesi eşeğin kendisinden bağımsız mıdır, ayrı bir kira mı gerektirir? Evet, bir memleket meselesine dönüşen bu ikilemi çözmek için epey uğraşır Abderalılar. (Abderalılar /

Roman / C. M. Wielan)

Bilmiyorum, acaba diyorum en vatandaş ve en masum halimle, ulan bunlar oradan bir eşeğin gölgesi mevzusu mu çekiyorlar bize? Hayt!

Seçmekmiş, seçmişmiş...

Yazının başındaki o ilk tanıma döneceğim. **Diyor ki 'frengi-belsoğukluğu (seçime)!' Seçmek fiilinden türetilmiş. Yani? O zaman, etimolojik tarihle sabittir tecrübe; seçimi iyi yapmazsan 'seçime' kapıdadır, belsoğukluğu yani, frengi!** Tabii mecazen bu laflar, ama mecazen olmayan bir şey var ki o da bizi Abderalılara dönüştürür olan şu tarz seçimler ve süremleridir.

Yine bir alıntıyla veda ediyorum bu yazıya öyleyse:

Seçim sistemi;

*Temsil organlarıyla devlet hükümlerini kullanacak organların seçimlerini yapma ve örgütlenme düzeni. Seçim sistemi devlet tarafından saptanır.

*Kapitalist ülkelerde sömürücü azınlığın çıkarlarına hizmet eden ve onların egemenliğini temsil eden organları seçme ya da bu organlara temsilci olarak seçilme hakkı. Sınırlı seçim sistemleri emekçilerin politik haklarını kullanmalarını engellemekte ve seçim sonuçlarının çoğunlukla sömürücülerin, egemen sınıfların yararına olmasını sağlamaktadır. [*Politika Sözlüğü* / N.S. Aşukin / Sosyal Yayınları]

MEHMET ALİ TOK

HER ŞEY ÇOK DEĞİŞTİ, ÇOOOOK!

Fırat, ki zaman zaman **REY**'de yazmış ve çeviriler yapmıştır, bir biçimde askere gitmek zorunda kaldı. Geçenlerde 'dağıtma' iznine geldi, sordum, "Onda bir yanlışlık olmasın, dağıtım olmasın o?" dedim. İnat etti, "Usta, ordu çok değişti, senden sonra hayata küstü, artık dağıtmaya izin veriyor," dedi. İnanmayacaktım ama, o rüzgar yanığı yüzü, kepçeleşmiş kulaklarıyla çok samimi göründü. Ordu çok değişmiş arkadaşlar.

Fırat'ın iznini kullanırken 'dağıtma'nın bile sınırlarını nasıl zorladığını anlatmayayım. Yalnız acemiliğini anlatırken beni çok şaşırtan bütün detaylardan sonra hep aynı şeyi söyledi "Ordu çok değişti senden sonra, o eski halinden eser yok şimdi, hayata küstü nerdeyse".

Peki ordu değişebilir mi? Mesela günahı Süheyl Batum'un bile boyunu aşan bir cünnlede ifade edildiği üzere, "Ordu kağıttan kaplan" mıdır? Yoksa tüm bu olup bitenler, klikler çatışması diye anılan düzen içi meseleler, seçimler, sandıklar, mitingler, küfürler; hepsi arkada oturan yönetmenin önünü perdelemek için kurulmuş bir sahneden mi ibarettir? Üç tane haber var elimizde, üç tane fena kokular kaçıran haber, onların üzerinden konuya bakalım.

İbrahim Şahin'i bilirsiniz. Nasıl bilirsiniz? Kendisi ayan beyan katildir, kan içicidir, halk düşmanıdır. Uzun, çok uzun yıllardır devletin bekası ve yüksek çıkarları için her türlü insanlık suçunu işlemekle görevlidir. Demiş ki Ergenekon Mahkemesi'ne:

"Herkes CIA'yı, FBI'yı bilir. Beni Pentagon'daki OSIA istihbarat teşkilatına götürdüler. Onu kimse bilmez. Bütün istihbarat teşkilatlarının başıdır o. ABD Genelkurmay Başkanlığı'nın istihbaratında brifing verdiler."

Ne demek bunlar, ne anlama geliyor? Daha geçtiğimiz günlerde Ayhan Çarkın, fena halde ortalığa pislemişti. Şimdi de bu... Her şey ortada, adam açık açık ABD'ye çalıştığını, üstelik bunu henüz orduda görevliyken yaptığını anlatıyor. Adam, uşaklığın belgesini açık ediyor. Derin devletin merkezinin neresi olduğunu, nerelerden komut aldıklarını, kimin için çalıştıklarını gösteren daha net bir belge olabilir mi?

Bu işin bir teorisi var. Ecnebilerin *raison d'état* dedikleri, devletin yüksek çıkarları anlamına gelen ve esasen bu çıkarlar uğruna gizli ya da açık her türlü hukuğun çiğnenebileceğini anlatan bir kavram. Evrensel açıklaması, koyu Katolik

Kardinal Richelieu'nun Katolik Almanya karşısında Protestanları desteklemesi hadisesidir. Biraz daha Türkçesi ise Tansu Çiller'in beyanıdır: "Devlet için kurşun atan da yiyen de şereflidir".

Kimin yüksek çıkarlarını kim koruyor peki? Türkiye'nin *raison d'état*'ı tam olarak kimi göstermektedir? Bizim ülkenin egemenleri başından beri emperyalistlere göbekten bağlıdır, hiç eskimeyecek bir tespittir bu ve yüksek çıkarlarının önemli bir bölümünü de emperyalist haydutların çıkarları oluşturur. Öyle olduğu içindir ki taşeronların eğitimi doğrudan Pentagon'un elindedir.

Çağımızın bir kardinalı

Şimdi arka arkaya ortaya çıkarılan ve ciddi tespitler yapmaya girişemeyeceğimiz kadar komik bir hal alan kasetlerin arkasında kimin olduğunu herkes tahmin ediyor. Aslında bu Kardinal Efendi'nin kendisi de değildir, onun da efendileri vardır, İbrahim Şahin'i eğiten efendiler. Kaset işlerini çekip çevirenler de onlardır. Geçtiğimiz yıl Baykal'ın kasetinin ardından Hakan Soytemiz, meseleyi çok yerinde tespit etmişti. CHP'nin ABD operasyonunda daha etkin kılınmasını sağlayacak şekilde bir iç değişikliğe ihtiyacı vardı. Nitekim, Hakan'ın durumu anlatırken örnek olarak gösterdiği, bilindik Fethullahçı Muhammed Çakmak'ın PM üyesi olarak atanması da durumu özetliyordu. Yani kuklalara biraz makyaj ve iplerin sağlamlaştırılmasından ibaretti bütün operasyon. Böylece ikinci habere gelelim:

"CHP Parti Meclisi (PM) üyesi ve din sosyoloğu Dr. Muhammed Çakmak,

Gülen'e yönelik suçlamaları büyük bir ahlaksızlık olarak değerlendirdi.

Çakmak, MHP lideri Devlet Bahçeli'nin kaset skandalıyla ilgili 'okyanus ötesi'ne gönderme yapmasına da sert tepki gösterdi. Çakmak, 'belge varsa savcılara verin. Kalkıp da insanlara belge ve bilgi olmadan iftira atıyorsanız tarih sizi yüzyılın en büyük müfterisi olarak yazar,' dedi."

Ecevitli DSP'nin, daha Türkiye'de yaşarken Fethullah'ı davet ettiği iftar yemeklerini hatırlıyoruz. Şimdi bu rolü CHP'nin oynaması gerekiyor, üstelik hiç öyle laiklik karizmasıyla kıvırmaya yeltenmeden, açıkça. Milletvekili adaylarını açıklamadan önce nereye danışılarsa, aynı yerden görevli müfettişlerin adamlarının parti içinde yer almasını da karara bağlamışlar demek ki.

Bütün dünyayı kendi çıkarlarına göre düzenlemeye çalışan, bunun için kan dökmekten, kitle katliamları organize etmekten hiç çekinmeyen ABD emperyalizmi, yoluna çıkan pürüzleri temizlemek için gerekli mekanizmaları işletiyor. Bir kez daha *raison d'état* kavramı burada devreye giriyor, yani bir ülkede kitle imha silahı olduğu iddiasıyla bir milyon insanı öldürmek de, saray entrikalarını aratmayacak şekilde el âlemin yatak odasını gözetlemek de yüksek çıkarlar için olduğu ölçüde ahlaki değerlendirmelerden muaf tutulabiliyor. Üstelik gizliliğe pek de ihtiyaç duymadan. Üçüncü haberimizle kimin kime ne kadar güzel hizmet ettiğini gösterelim:

"ABD'nin saygın düşünce kuruluşlarından Doğu-Batı Enstitüsü

(EWI), Fethullah Gülen'e 2011 yılı Barış Ödülü verdi.

Terör örgütü El Kaide'nin lideri Usame bin Ladin'in öldürülmesine atıfta bulunan Gülen, "Bazıları vahşete başvurdular ve dinleri adına masum insanları öldürdüler. Din adına teröre başvurmaktan daha uzak bir şey olamaz İslam'da. Bu karanlık dönemin, arkada kaldığını ümit ediyor ve bir daha geri gelmemesi için dua ediyorum" ifadesini kullandı.

EWI Yönetim Kurulu üyeleri arasında bir dönem Başkan Barack Obama'nın Ulusal Güvenlik danışmanlığını yapan General James L. Jones, eski ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice gibi alanında etkin isimler bulunuyor."

Daha biz ne diyelim, din kelimesini ağızlarından düşürmeden Libya açıklarına uçak gemisi göndermelerinden mi bahsedelim, üniversite öğrencilerine gaz bombası atabilme pervasızlığından mı, hapishanelerden, zulümden, hayat pahalılığından mı anlatalım? Ne desek cevapları hazır: "Devletin yüksek çıkarları gerektirdiği için".

Elek ile kalbur

Türkiye için son yılların en çok konuşulan tespiti, düzen içi klikler çatışmasıydı. Buna göre eski paradigmayı temsil eden ordu, eski burjuvazi, laikçi, ulusalcı cephe bir yanda, diğerleri öbür yanda yer alıyordu. Artık bu tespitin de vadesi dolmuştur. Kayıkçı kavgasının sonunu bizzat kayığın istikameti getirmiştir. Ortadoğu'da bu kadar ciddi şeyler yaşanırken, yönetmenin rol dağılımı yüzünden yapılan oyuncu kaprisleriyle uğraşacak sabrı yoktur. Ordunun da devletin de Kardinal Efendi'nin de bağlı olduğu emperyalist şef, yüksek çıkarları merkez olarak herkesi yeniden konumlandırmıştır. Bakmayın şimdi seçim zamanında birbirlerine nasıl küfürler, hakaretler ettiklerine, hepsinin gönlünde aynı aşk vardır. Ve bir Pomak atasözü der ki: "Ssmiyale se raşetu na darmonet" yani "Elek kalbura gülermiş".

Fırat'la başladık, Fırat'la bitirelim. Jandarma Acemi Er Fırat Çetin bir gözlemini anlatıyor:

"Orduda zaman zaman askerlerin bazı malzemeleri kaybolur, mesela kep, palaska falan. Bu zincirleme bir reaksiyondur, birisinin kepi kaybolduğunda, o başkasınınkini, o da başkasınınkini kaybetmek suretiyle bütün birliğe yayılır. Ama orduda hırsızlık yoktur, yer değiştirme vardır".

Yerler değişiyor, yerdekiler aynı yerde kalıyor...

'Anayasal hak'larını kullandılar ama...

Sendikalı oldukları için işten atılan Casper işçilerine destek amaçlı bir ziyaret gerçekleştirdik ve direniş çadırlarının yanında bir söyleşi yaptık. İşsiz kalan Casper işçilerinin derdlerini sizinle de paylaşıyoruz.

Sendikalı olma ihtiyacınız nasıl doğdu? Bu mücadeleye nasıl başladınız?

İ: Çalışma koşulları, ekonomik şartlar... Onla birlikte maaşlar da çok düşüktü, yani diğer yerlere göre bile düşüktü. Öyle ki 10 yıldır, 15 yıldır çalışan arkadaşlarımız bile en fazla 1.000, 1.100 lira maaş alıyordu. Ortalama herkesin aldığı maaş 800 lira civarıydı. Ki maaş dışında da hiç bir sosyal hakkımız yoktu. İdari anlamda söz hakkımız yoktu. Daha önemlisi müdürler ve patron nezdinde işçiler köle gibi çalıştırılacak bir madde gibi görülüyordu, hiç bir söz hakkı yoktu. Herkes patron ne derse onu yapmak zorunda... Yoksa kapının

dışında buluyorsun kendini. İnsanlar bundan rahatsızdı tabii. 15 yılını vermiş bir personeli şirketin her şeyini bildiği halde, her konuda yetkin olduğu halde sırf buna karşı olduğu için mal boşatma gibi görevlere verebiliyorlardı. Bunlar yıllardır vardı, yıllardır bütün işçilerde bunlardan kaynaklı rahatsızlık vardı. Ama bir anda örgütlenebilecek potansiyel gözüküyordu, yani bunu başaracağımızı düşünmüyorduk. Ama geçen yıl 1 Mayıs itibarıyla bir karar alındı. Örgütlenme çalışmaları başladı. Ne yapılabilir, nasıl edilebilir hangi yol izlenmesi gerekir diye düşünmeye başladık ve yaklaşık altı-yedi aylık bir süre içinde de arkadaşlarımızın yüzde 51'den fazlasını örgütleyip sendikamıza üye yaparak 26 Aralık itibarıyla bakanlığa başvuru yaptık, bakanlık cevabı Ocak'ın ilk haftasında geldi, toplu sözleşme yetkisi sendikamıza verildi. Sonra işveren iki-üç hafta bekledi çünkü bizim örgütlenme çalışmalarımızdan haberi yoktu. Ardından 16 Şubat'ta işten çıkartmalar başladı.

B: İlk çıkardıkları arkadaşımızın şirkette 15 yıllık bir mazisi vardı, ben de aynı şekilde... Çıkartılan ilk arkadaşımızı 18:15'te işten çıkardılar, normalde 18:30'a kadar çalışıyoruz. 18:15'te insan kaynakları arkadaşımızı çağırıyor, işte işine son verildi diyorlar, o da neden deyince, ekonomik daralma diyorlar. Önüne bir sürü dosya koyuyorlar, bunları imzala diyorlar, işte 15 yıllık birikmiş izinler, tazminat falan... Arkadaşımız, "Ben bunu okuyacağım, bunu imzalamam 15 dakikada falan olmaz," diyor tabii. "Ertesi gün gelip imzalarım," diyor. Ertesi gün arkadaşımızın bindiği servisi dışarıda bekletiyorlar. Diğer işçiler giriyor içeriye, bir yarım saat falan arkadaşımızı bekletiyorlar. Sonra kapıdan içeriye almıyorlar, sanki arkadaşınız hırslılık yapmış gibi. Durum böyle başladı, ondan sonra da işten çıkarmaların arkası

Direnisteki Casper işçileri: "İsmimizi vermiyoruz. Çünkü sendikalaşmak 'anayasal hak' ama bundan sonra iş ararken yine sorun çıkacak!.."

geldi. Ve herkesi aynı şekilde çıkardılar. 18:15'e kadar çalıştırıyorlar, iş bitmesine 15 dakika kala, "İşten çıkartıldınız," diyorlar. İkimizi Şubat'ın 28'inde çıkardılar. Ne o ayın maaşını ne de tazminatı hiç bir şekilde vermediler. Bundan sonra 20'ye yakın eleman çıkartıldı, baktılar ki çıkarttıkları elemanlar kapıda duruyor. Daha sonra sözleşmeli arkadaşları, engelli arkadaşları vardı onları işten çıkardılar. Sendikaya üye olmayıp sadece Facebook'ta bizim sayfamızı -Sendika ve işçi düşmanı Casper Bilgisayar- beğendiği için bir kaç arkadaşta baskı kurdular, onlar da bu baskıya dayanamadı ve kendileri istifa etmek zorunda kaldı.

İ: Ondan sonra eylem sürecimiz başladı.

En son eyleminizde TEM otoyolunu keserek bir basın açıklaması yaptınız. Bunda basında sesinizi duyuramamanızın etkisi de oldu mu?

B: Kesinlikle... Basın olayında büyük gol yedik. Çünkü Casper Bilgisayar'ın bütün kanallarda, gazetelerde haberleri çıkıyor.

İ: Bizim sendikalaşma süreci patlak verdiği anda itibarın yazılı ve görsel basında çok fazla reklamlar dönmeye başladı. Ve bütün medya temsilcilerini buraya çağırarak brifing verdiler. Tam bir antipropaganda sürecine giriştiler. Gazeteciler aslında bizim sendikamızdan da bilgi aldı, biz de elimizden geldiği kadar derdimizi anlatmaya çalıştık ancak basına yansımada için çok fazla etkili olmadık. Bu yüzden medyaya yansımak sesimizi daha çok duyuracak eylemlilikler yapmaya çalıştık. Bugüne kadar süreç böyle gelişti, bundan sonra da böyle gelişecek. İşte otoban kapatma, Taksim'de yürüyüş yaptık, şu anda Taksim'de 1 hafta sürecek imza kampanyamız var. Onun dışında bir çok eylemliliklere katıldık. Ankara'da bir çok yürüyüşe katıldık, elimizden geldiğince sesimizi duyurmaya

çalışıyoruz. Yasal süreç de bir yandan işliyor, 20 Haziran'da işe iade duruşmamız var, onlar da yetkiye itiraz davası açtı. Ama yasal süreçlere bıraktığımız oranda iş uzayacak. Geçmiş deneyimlerden elde ettiğimizi bilgilere göre bayağı bir uzuyor, en son Sinter direnişi iki sene sürdü. Böyle bir durumda bizim de burda iki yıl beklememiz pek mümkün değil, yeni evliyiz, kiradayız, yeni doğan çocukları olanlar var. Süreci mümkün olduğunca kısa tutarak daha fazla baskı yapmaya çalışıyoruz. Moral durumumuz iyi arkadaşlarımız bize destek veriyor...

Sendikanızın desteği ne derece oldu?

DİSK geniş kapsamlı bir destek vermiyor konfederasyon olarak, Birleşik Metal-İş'in desteği var, onlar da yemek ve yol paramızı karşılıyor, çeşitli dönemlerde ortak etkinlikler yapmaya çalışıyoruz...

Seçimler hikaye!

Seçimler sizin için ne ifade ediyor?

İ: Bizim için seçim bir şey ifade etmiyor. Yani biz bugün kapının önündeyiz. Diyelim seçim oldu, başkası iktidara geldi, o bizim sorunumuzu çözüp içeri alacak mı bizi? Değil, yani sistem kendini ancak karşısındakini yok etmeye çalışarak idame ettirebilir. Sistem kimin sistemi? Onların sistemi, burjuvazinin sistemi... Öyle olunca da bizi destekleyecek bir yapı göremiyoruz şu an açıkçası...

B: Hani maddi, manevi destek olmaya geliriz sürekli dediler, hepsi lafta kaldı. İşte AKP'nin seçim arabası yanımızda (Çadırın az ilerisinde) burada propaganda yapıyorlar ama boşa...

İ: Ümraniyede partileri dolaştık, hepsini dolaştık. Ekonomimizi sağlamak için çakmak yaptırıp satmaya başladık, en azından destek olsun diye... AKP'ye gittik, "Allah yardımcınız olsun," deyip gönderdiler, CHP'ye gittik iki-üç çakmak

alıp, "Destek sağlayacağız size," dediler. Aradan aylar geçti hiç kimse gelmedi... En son Gürsel Tekin geldi buraya, işte o da seçim bürosu açıyormuş, geçerken bir uğradı. Beş dakika durdu, "Tamam her türlü desteği sunacağız," falan dedi... Haftalar geçti, yok! Bu hafta başı milletvekili adayları geldi CHP'nin, "Destek sunacağız," dediler. Yok! Yani her gelen oy koparmak için destek sunacağız diyor ama ortada bir şey yok.

B: AKP'nin geleceğini zaten tahmin etmiyoruz, buranın açılışını da Tayyip Erdoğan yaptı çünkü.

İ: Biz daha çok kitle örgütlerine ve topluma ses duyurarak toplumsal baskı kurmaya çalışıyoruz, sorun ancak böyle çözülür.

YGS şifre skandalından sonra lise öğrencilerine ve ayrıca üniversite öğrencilerine bir mektubunuz oldu. Ardından ODTÜ öğrencilerinden mektup aldınız.

İ: Evet, Ankara'dan kendi elleriyle getirdi ODTÜ'lü genç arkadaşlar. Ulaştığımız okullarda öğrenci desteği gayet iyi, ancak biz daha fazla kişiye ulaşmaya çalışıyoruz. Ama şu ana kadar öğrencilerin oluşturduğu kitlesellik buraya baskı olarak yansımada onun yansıması için çalışıyoruz.

B: Yani Casper'in reklamları hep gençler üzerinden. Sınav hediyesi, karne hediyesi...

İ: Bunun için üniversitelerde bir şey olduğu zaman Casper patronlarını çok etkiliyor. Geçen üniversitenin birinde bizle ilgili bir yapıdırma yapıştırmışlar. Ondan sonra buradaki patronlar, yöneticiler o kadar çok tedirgin oldu ki, bir anda hemen ortalığı ayağa kaldırmaya kalkıştılar. Bu çok etkiliyor onları... Bu yüzden sesimizin gençler arasında daha çok duyulmasını istiyoruz.

B: Gençlerden bu konuda destek bekliyoruz açıkçası. Yayılabilirse konu, mesela Facebook sayfamız bile yaygınlaşırsa iyi olur.

İ: Gençler ileride potansiyel işçi olduklarını bilmeli. Biz de zamanında öğrenciydik, iş hayatı bitince sonuçta hayatı bir şekilde idame etmek gerekiyor. E bizim gibi nereden geldiği, sınıfsal tabanı belli olan insanlar sonuçta emekten yana tavır koymaları gerekiyor. Yarın gençlerde bizim gibi olacaklar, yarın biz de onları yanına gideceğiz belki. bu şekilde büyütmeleri lazım direnişi.

Casper'ın bayi temsilcilerini lüks tatile göndermesi sizi sanırım oldukça rahatsız etmiş.

İ: Evet, tüm bayilerini Antalya'ya lüks otellere gönderdiler, bizim paramızı onlara yediyorlar, böyle de bir durum var...

Anayasa'yı geçelim de, bu memlekette hak aramak şuç değil mi?

B: Kesinlikle!

Yeni dönem erotik sinema:

Ne biçim bir memleket oldu burası arkadaş?! Her gün yeni bir kompo, skandal... Ortalık yine toz duman. Haziranda yapılacak seçimlere çeyrek kala, seçim sandıklarının tam ortasında, bu sefer de 'ülkücü hareket'in arasına parça attılar, kasetlerini internet aleminden tek tek gösterime soktular. Ne kasetler ama! Her biri özenle hazırlanmış... Milliyetine maneviyatına düşkün milletimin, aynı yüce davaların yılmaz savunucusu maneviyat abidesi vekilleri... Evet, işin bir yanı bu: Vatan, millet, namus, aile, kutsal dava adamlığı demagojisini her daim kullananların hali... Mhp'nin yönetici kadrosundan on kişinin kellesi şimdilik gitti! Sırada ne var bilmiyoruz! Şurası kesin: Ülke siyasetini dizayn etme planının bir parçası son yaşananlar kanımca.

1980 darbe sonrası yaşamımızın her aşamasına müdahale eden cunta yönetimi sinema sektörünü de denetimi altına aldı. Memleketin sorunlarına değinen sosyal içerikli filmler bir bir yasaklanıp piyasadan çekilirken, dönemin sinema oyuncuları bir kısmı 'erotik' filmlerle piyasaya sürüldü; nasıl olsa bireyin özgürlüğü serbest piyasa şartlarına bağlıydı artık, 'zamanın ruhu' Amerikancı Özal'ın lakırdılarıyla. Bu aşamada, bu filmlerin arasına 'parça atma' modası başladı. Bu parçalar çirkin yabancı porno görüntülerinin absürt 'erotik film' aralarına sıkıştırılmasıydı. Böylelikle

halkın bastırılmış cinsel duygularını kaşıyarak yozlaşma ve çürümenin yolları döşendi. Hem de milliyetçi mukaddesatçı Amerikan destekli Türk-İslam sentezci tosuncuklarımız eliyle!..

Cinsel çağrışımlı komik bir o kadar çirkin manyak isimlerin akılda kalmasına özen gösteriliyor yaratıcı Türk aklı devreye giriyordu. Bu konu hakkında Cihan Demirci bir kaç yıl önce *Araya Parça Giren Yıllar* isimli bir kitap yayınladı. *Parçala Behçet* bunların içinde en çok göze çarpan ve akılda kalanlarından ve üzerine en çok espri yapılanlarından bir tanesidir. Behçet Nacar adındaki 'aktör' filmin içinde ortalığı kasıp kavuran **PARÇALAYAN** bir acayip fenomendi o zamanlar.

Şimdilerde partileri teşkilatları parçalama işi çok profesyonelce bir ekip tarafından devralınmış mevcut tabloya bakınca. 80'lerin erotik sektörünün farklı versiyonunun popüler fenomeni **Şahin K., yeniHarman dergisinin son sayısına vermiş olduğu röportajda son kaset olaylarına değinmiş, milliyetçi muhafazakar toplumun bu ikiyüzlülüğüne dikkat çekiyor, milli ve maneviyat abidesi bu şahsiyet ve teşkilatları kendi üslubuyla yerden yere vuruyor haklı olarak.** Merak edenler derginin mayıs sayısına bakabilir.

Darbe dönemi başlangıcında ekilen ANAP iktidar dönemiyle serpiliş büyüyen çürüme tohumları meyvelerini vermeye

başlamış, bir araştırmaya göre en çok porno izlenen ülkeler bazında Türkiye insanı başa oynuyormuş.

Devrimcileri suçlamak için hep ortaya atılan aşağılık argümanlar; vay komünistler 'kutsal aile' kurumunu ortadan kaldıracak, maneviyatları yoktur, 'ahlaksız' onlar falan filan hırlamalarıyla kendilerine yedeklemeye çalıştıkları bu millet, kendi maneviyatlarını ve çaplarını, kendi deyimleriyle cemaatin milliyetçi davalarının ortasına attığı parça görüntüler vasıtasıyla umalım öğrenmiş olsun.

Anladığımız kadarıyla bu planın amacı, yayınlanmakta olan kasetler aracılığıyla MHP'yi de yeniden dizayn edip günün ihtiyaçlarına uydurmak. Neoliberal politikalara adapte olmuş ilkel milliyetçilikten büyük oranda kopmuş iki partili başkanlık sistemine uygun Amerikan tipi çakma bir sistemin yollarını döşemek istiyor da olabilirler. Bu tablonun gösterdiği, kasetler ustaca hazırlanmış, kameralar evlere profesyonelce yerleştirilmiş, bir ekip işi olduğu su götürmez... Parti yönetimini beğenmeyen bir grubun işi kesinlikle değildir.

Şaşkın Devlet Bahçeli, olayın şokunu üstünden attıktan sonra adresi herkesin malum olduğu üzere açıkladı, 'okyanus ötesi cemaat', ABD ve AKP üçgenini işaret etti. Bunun böyle olduğunu bilmek için kahin olmaya gerek yok; zaten

devlet aygıtının istihbarat birimleri cemaat tarafından iktidar partisinin kadro tesisi aracılığıyla işgal edildi; aklını ve vicdanını kaybetmemiş herkes tarafından bilinen bir gerçek bu.

Varlık nedenleri karşıt, düşman üretmek üzerine kurgulanmış, adı 'milliyetçi hareket' olan, Kürt düşmanlığı üzerine politika üreterek oy kapma siyaseti güden MHP, bakalım bu tertiple nasıl muhatap olacak. 'Kutsal aile değerlerine maneviyatına düşkün milletimiz' sandıkta bunları cezalandırarak baraj altına iter mi? Yoksa, erkek adamdır, hakkıdır diyerek ödüllendirir mi! Bilinmez. Zaten kasetlerin başrol oyuncularını bazı vekiller imam nikahlı olduklarını açıkladı. Nasılsa Müslümanlık fazla fazla kadına izin veriyor diyerek makul karşılansın mı! Bekleyip sonuçlar açıklanınca göreceğiz.

Bir internet sitesinde okudum, görüntüsü yayınlanmayan ama istifa eden bir teşkilat üst düzey yöneticisi, **"Evet kaçamak yaptım eşim de biliyor! ve arkamda duruyor!"** diyerek kendisini savunmuş. Sormak elzem oldu, aynı kaçamağı eşi yapsa kendisi eşinin arkasında durur mu? Bu sorunun cevabını biliyoruz aslında, namus meselesi der bu kutsal sözcüğün arkasına sığınıp, büyük ihtimal kadına hayatı zehir ederdi, belki de ölüm cezası keserdi bilemiyoruz. Ayrıca demiş ki, **"Meclis'te kaçamağı olmayan vekil mi var?"** Genel anlamda doğru

DERT, TASA, HER YAŞA, HER BAŞA...

Bugünlerde çok bilinen bir reklamın metninden uyarılsak; okula girersiniz, okursunuz, o üniversiteyi hayal edersiniz tam ulaşacakken baraj altında kalırsınız. Tekrar hazırlanırsınız, parayı basıp dershaneye gidersiniz, o okulu istersiniz tam hayalinize ulaşacakken, şifreyi bilemediğiniz için afallarsınız...

Saçma bir giriş oldu değil mi? Hiç de değil. Şu an yamalı bohçaya dönmüş Türk eğitim sistemimiz aynen böyle işliyor. Devşirme eğitim sistemleriyle öğrencilerin dertlerine derman olmaya çalışan eğitim bakanlığımız, bir sistemin tam anlamıyla oturması için çok büyük ön hazırlık çalışması ve adaptasyon süreci olması gerektiğini bir türlü görmüyor ya da görmezden geliyor. Neticede olan kobay olarak kullanılan biz öğrencilere oluyor. Haliyle okullarda aktif bir öğrenci muhalefetiyle de karşılaşmayınca dayatmaların ardı arkası kesilmiyor.

Öğrencinin, Avrupa'dan devşirme eğitim sistemlerinin deneme aşamasında

kobay hayvanı olarak kullanıldığı eğitim sistemlerinde sağlıklı meslek adamlarının yetişmesini beklemek sanırım yapılabilecek en büyük polyannacılık olur. Sözde öğrenci merkezli bir eğitim sistemi olan Bologna Süreci de bu şekilde dayatıldı biz ensesinde sürekli boza pişirilen öğrencilere. Geçme notu barajının 50'den 65'e çekilip, bütünleme sınavı ve yaz okulu gibi biz öğrencilerin en önemli şansının da elimizden alınması bu sistemi tadından yenmez hale getiriyor bizler için.

Bu durumda karşımıza şöyle bir tablo çıkıyor: Bu süreçte ortalama bir mantıkla düşünürsek, öğrencilerin mükemmeliyetçi bir anlayışla derslerine kanallanması ve alt sınıflardan ders bırakmayıp okulu hiçbir ders tekrarı olmadan geçmeleri için ders notlarını sürekli belli bir ortalamanın üzerinde tutmaları gerekiyor. Görünüşte iyi bir neden gibi ama bu durum tüm öğrenim hayatı boyunca "oku, geç" mantığıyla büyümüş bir jenerasyon için ne kadar doğru ve katlanılabilir? Daha

doğrusu milyonlarca öğrencinin hayatını ilgilendiren bir eğitim sistemi bu kadar tepeden inme yürürlüğe konulabilir mi? Bu hangi akla mantığa sığar? Yıllarca kuru bir mantıkla ve oku, çalış, test çöz döngüsüyle zekaları törpülenmiş öğrencilere, şimdi kalkıp, **"Hadi yavrum kalk, üret, çalış, türet,"** demek üstü kapalı bir şekilde öğrenciyle alay etmek değil de nedir?

Neticede varılan bu noktada düğüm biraz da yetkin bir öğrenci muhalefeti olmamasından da kaynaklanıyor. Özgür düşüncenin ve bilginin kucağı olarak anlatılan üniversitelerimizde broşür dağıtan öğrencilerin başında koruma orduları peydah olurken, öğrenciler susuyor ve yaptıkları tek şey orada uzaklaşmak. Görünüşte sesler var ama sıra elini taşın altına koymaya geldiğinde ortalarda görünen kimse olmuyor. Anne babaların bahsettiği o 'anarşiklerle' görünüp fişlenme korkusu hat safhada. Bundan dolayıdır ki; okuldaki tüm öğrencileri ilgilendiren bir eylem ya da protesto gösterisi

düzenlendiğinde, gösterinin amacına ve niteliğine değil düzenleyen veya katılan oluşumlara bakılıyor. Oysa, yanlış giden bir uygulamadan memnun olmayan öğrencilerin, kendini yönetim erkine karşı savunması biz öğrencilerin en doğal hakkıdır, bunu zararlı ve eğreti birşey gibi görmemek gerekir.

Tam tersine bu demokratik tepkiler konulmayıp öğrenciler arasından demokratik bir muhalif grup sivrilmedikçe ve öğrenciler bu haklarını bilmedikçe, şikayet edilen hiçbir uygulamayı durdurma yetkisine sahip olamayacaktır biz öğrenciler.

Son yapılan YGS sınavındaki şifreleme rezaleti bile dikkatli bir veli tarafından ortaya çıkarıldı. Bu toplumumuzun sessizliğinin geldiği son noktanın en belirgin göstergesidir, tabii ki görmeyi gören gözlere. Belli bir kesim toplumun bu kayıtsızlığından yararlanarak sivrilmekte, ses çıkarmayan ve sorgulamayan nesiller yetiştiren bu zorlama eğitim sistemleri içinde yer bulabilmek için dershanelere,

PARÇALA CEMAAT!

söylüyor. Burası sözün bittiği yer...

Tüketim çılgınlığının kasıp kavurduğu özel hayatları röntgenlemenin, magazinsel çılgınlığın, bireysel menfaatlerin yüceltildiği günümüz toplumlarında, seçim sandıklarına giderek oyunu mevcut hükümetten yana kullanan herkese 'bir oy, bir kaset' şeklinde hatta ortaya karışık 1.5 porsiyon olarak eşantyon olarak kopyalarının verilmesi kararlaştırılırsa, kaset imalatçıları tarafından, dünyada belki eşi benzeri olmayan evlere şenlik bir seçim süreci organize edilebileceğini düşünüyorum.

Makyavel'in yöntemlerini tersten komplo babında uygulayan Amerikancı cemaat destekli 'Amerikan Kölelik Planı'nın uygulayıcısı, yani kısaltılmış şekliyle söylersek AKP'nin seçimde boy farkıyla ipi göğüsleyeceğine bahse girer, kazanacağını şimdiden garanti ederim...

KAMELYA : SAĞ SEÇMEN NE DEMEK?

RECAİ : YUVARLAK DEMEK, GÜLLE, HİÇ KÖŞESİ YOK

KAMELYA : BİR O TARAFA BİR BU TARAFA

RECAİ : HER TARAFA YUVARLANIR EVET, EVET

VIDEO

kurslara ve özel dersler veren kurumlar gibi eğitim ticarethanelerine milyarlarca para dökmektedir yıl içinde.

Bu yazının başından beri saydığım problemlerin temelinde yatan sebebi fark ettiniz mi? Sebep basit, sebebi ne olursa olsun birşeylere karşı duyulan mutlak korku. Umarım birgün ses çıkarma gereği duyduğumuzda elleri gırtlaklarımızda olmaz.

RECEP BERBER

MERT KILIÇARSLAN

Bir efsane olsun!

Gökhan Bozkaya'nın kendi kalesine bilerek attığı gol, endüstri haline getirilen futbolun belki de son 'şık' hareketiydi... O gol aslında Kocaelispor'a atılmadı...

Lisanslarını çıkartamadığı için 18 yaşındaki gençlerle mücadele etsin. Kulübün üzerinden ihalelere girip, zenginliğine zenginlik katan vampirler milyon dolarlık mal varlıklarına sahipken onlardan kalan kulüp borçları yüzünden lige 'eksi 6' puanla başlasın. Bunlardan önce yıllardır bu kulübe emek veren, yeri geldiğinde çaycılık, yeri geldiğinde kapıcılık yapan kulüp personeli aylarca maaşlarını alamaz. Olumsuz gördüğü şeylerin üzerini sevdası için örtmeye çalışsın. Girdikleri bunalımlar, geçim derterleri arttıkça sağlık sorunları yaşamaya başlasınlar. Bu yüzden birisi kalp krizi geçirsin, diğeri kendisini trenin önüne atarak intihar etsin. Bu dramı Banu Alkan'ın bacaklarındaki selülitleri haber eden ya da Jarrel'in karısının porno yıldızı olduğunu yazan medya takmasın.

Bir gün biri gelsin kulübe talip olduğunu söylesin elinde para dolu çantayla, çok geçmeden bu adamın dolandırıcı olduğu anlaşılсын, bütün umutlar yıkılсын baştan aşağı... Taraftar tesislere gelip kulübe el koysun. Futbolculara tek söz söylesin: "BİZİM İÇİN OYNAYIN!"

Ceplerindeki üç kuruşu bile futbolcularla paylaşsın. Onların takımı bırakıp gitmemeleri için kapı kapı dolaşıp futbolcular için prim istesin.

Kulüp kayyuma devredilsin. Kayyum gelsin. Futbolcuların yol parası olmasın, kulüpte yemek olmasın, bu çocuklar evlerine ekmek götüremesin. Kulübün tesislerinde elektrikler kesilsin. Futbolcular telefonlarını kulüp tesisi karşısındaki camiden şarj etsinler, evlerine haciz gelsin, arabalarına el konulsun. Yine tesislerin, doğalgazı kesilsin, kışın futbolcular soğukta battaniyelere sarılarak dursun...

Bu kulübün armasına, ismine icra gelsin. Taraftar senetlerin altına imza atsın bu renkler için. Kulüp taraftarı doğu-batı demeden her daim takımın yanında olsun. Tokattan Van'a, Ankara'dan Tarsus'a, Adana'dan Trabzon'a, Şanlıurfa'ya... Dört bir yana taşısın bu sevdalı.

Diğer yandan bu kulübün bulunduğu şehir vergi rekortmeni olsun. Esinti bakanlar çıkartsın. 2010 yılının spor adamı seçilen bu şehrin belediye başkanı, bu dramlar yaşanırken futbolla alakasız yerlere ucube spor kompleksleri diktiren, oy uğruna Trabzonspor'a milyon dolarları peşkeş çeken Başbakan bu değeri görmezden gelsin.

Ve ligin sonunda, son lig maçı ezeli rakipleri Sakaryaspor ile olsun. 800'e yakın aşık, arma için oraya gitsin. Skor Kocaeli'nin plakası olan 41'i (4-1) göstere. Ve kendine eğlence arayan insanların eğlenmesini sağlayan adam çıksın sahneye ve ülke futbol tarihine geçsin: **GÖKHAN BOZKAYA.**

Bunca şeyler yaşanırken takımı satmayan bu şehrin nefesini soluyan adam çıksın kendi kalesine gol atsın 'plaka'yı bozsun. Türkiye kendi kalesine gol atan adam diye manşetlere taşısın, spor programlarına bağlamak istesin.

Ve Gökhan çıkıp, "Konuşulması gereken kendi kaleme attığım gol değil, takımımın durumudur," desin.

Ve... Bu takımın adı **KOCAELİSPOR** olsun.

Kuruluş yılı 1966, renkleri YEŞİL-SİYAH olsun. Tarihi başarılarla, müzesi büyük kupalarla dolu olsun...

Beni ve benim gibi insanları çileden çıkartan da, bunca şey yaşamış bir kulübün, kendi kalesine attığı golle manşet olup, haysiyetsiz basının golü atan insanı mahallesinde 9 aylık oynayan çocuk yerine koymasındır!

Klavye ejderhalarının bu çılgınlığa kulak vermemesidir. Şehrin dört bir yanı lalelerle donatılırken, bu şehrin en büyük sembolü olan Kocaelispor'un karanlığa itilmesidir. O yüzden:

Gökhan'ın attığı gol çaresizliğidir!

Gökhan'ın attığı gol sahipsizliğidir!

Gökhan'ın attığı gol Vali'yedir!

Gökhan'ın attığı gol Belediye Başkanı'nadır!

Gökhan'ın attığı gol Başbakan'adır!

Gökhan'ın attığı gol patronlarıdır!

Gökhan'ın attığı gol, asıl utanması gerekenleridir!..

Kemer sıkırtıyor ama... Kendi kemeri pek gevşekmiş...

Bir süredir gündemi evimin yakınlarındaki bir büfeden takip ediyorum. Örneğin, "Abi bana sigara ver," dediğimde, sigaranın yanında, "Tayyip, Antalya mitinginde konuşurken yazılarını okuduğu makine bozulmuş, konuşamamış," cümlesini de satın alıyorum. Zaman zaman büfecinin Tunceli nüfusuna kayıtlı olması, minicik büfesinden dünyaya dair her şeyi takip etmesine neden oluyor diye düşünsem de, esasen sıkıntıdan böyle bir alışkanlık edindiğine inanıyorum. El netice, büfeden sigara alırken IMF başkanı Kahn'ın tutuklandığını öğrendim. Bir umutla sordum, niye tutuklanmış?

Kahn'ın ziyaret ettiği ülkelerden birinde, tam da ziyaret esnasında devrim gerçekleşmiş ve Kahn, devrimciler tarafından tutuklanmış olabilir miydi? Gelin görün ki, IMF başkanına yakışacak bir nedenle -herkesin bildiği üzere tecavüz nedeniyle- tutuklandığını öğrenip, büfeciye, "Abi bu heriflerin doğası bu zaten," diye izahatta bulundum.

Kahn'ın daha önce de benzer fiillerde bulunduğu fakat mevsunun örtbas edildiğini öğrendiğimde ise pek şaşırmadım.

1944 yılında kurulan 1947 yılında ise ihtiyaç duyan ülkelere borç para vererek fiilen çalışmaya başlayan IMF'nin esas amacı, 'ekonomik buhrana engel olmak' diye özetlenebilir; tabii bu IMF'nin hüsnü kuruntusu ya da varlık 'bahanesi'dir.

İlginç olan, IMF kurulduğundan itibaren, borçlanan ülkelerin hiçbirinin ekonomisi toparlanamadı, borç alınan paradan çok daha fazlası geri ödenmesine rağmen borçlar bir türlü bitirilemedi! IMF'ye olan bağımlılıkları nedeniyle ekonomik cendere altındaki ülkelerin tamamında, siyasi istikrarsızlık da yaşanıyor. Özetle, IMF'ye elini veren kolunu da kapıyor.

Gerçi AKP, IMF ile ilişkiyi kestiğini ilan etti ki, bu noktada fani aklıma bir iki husus takılıyor: RTE defalarca kasada 95 milyar dolar para olduğunu, birkaç defa da 5 milyar dolar IMF borcumuz olduğunu söyledi. Erinmeden kasadaki paranın borcun kaç katı olduğunu hesapladım, borcun 19 katı para olduğuna çok basit bir matematik işlemi -bölme- ulaştım. RTE'nin söylediği kadar para varsa neden borcu ödeyip IMF'den tamamen kurtulmayı tercih etmediğini ise merak etmeden duramıyorum. RTE'nin vardır herhalde bir bildiği -'ploter' bozulunca konuşmayı beceremeyen adamın bileceği kadarı işte!..

Esasen RTE'nin 5 milyar dolar borcumuz var dediği para hiçbir zaman bizim borcumuz olmadı; şahsen kimseden

böyle bir borç almadım. Borç denen şey, hortumcuların yediği, yiyemediğini de yurtdışındaki hesaplara naklettiği paranın, halka fatura edilmiş halidir ve dış borç RTE'nin telaffuz ettiğinden çok daha fazladır. Bu arada, bu millet 'bütçe yok' diye inim inim inletiliyor; emeklilere, memurlara, kamu işçilerine insani olmayan, yoksulluk sınırı altında maaşlar veriliyor. Madem o 'kasa'da 95 milyar dolar var, ki halkın parası olması lazım gelir- dağıtın kardeşim o parayı bize! Kaldırın asgari ücret üzerindeki vergiyi! Kaldırın ÖTV-MÖTV vergilerini!.. Mesela et yiyelim biraz!..

Kamu binalarını, arazilerini, madenleri, fabrikaları, aklınıza gelebilecek her türlü tesisi yok pahasına satarak, halkın sırtına vergi üstüne vergi bindirerek borç ödüyoruz, sonra da bu işe memur edilen hükümetin başı çıkıp, bizim paramızla bize hava atıyor!

Biz bu IMF denen hırsızlık teşkilatına para ödenmemesi gerektiğini savunuyoruz. Hiçbir dış borç ödenmesin. Onlar bizim borcumuz değil, hortumcuların ve avantacı siyasetçilerin borçları. Bir gün işçi sınıfı

iktidara geldiğinde, ki buna canı gönülden inanıyorum, emperyalistlere borç ödemek yerine, bu borcu sırtımıza yükleyenleri verecektir; alsınlar, artık domuz çiftliğinde mi çalıştırırlar, ne tür fayda sağlarlar, kendi bilecekleri iş...

Para kapıyı açar!

Kahn'dan nerelere geldik!.. Geri dönersek, IMF'cinin tecavüze yeltendiği hanımın davadan vazgeçmediğini, Kahn'ın cezalandırılması için ısrarcı olduğunu öğrendim. Mahkemenin 1 milyon dolarlık kefalet talebini reddettiğini de büfeci söyledi. "Bu ne abi ya?!" dedim, "1 milyon dolar!" Tanıdığım insanların hiçbiri bu kadar parayı bir arada görmemiştir.

Yine de kafamda hep bir şüphe var. Nitekim 'Para her kapıyı açar' deyişi doğrulandı ve Kahn'ın kefalet talebi kabul edildi; bir evde -sarıms 4 milyon dolar değerinde bir ev- hapisten uzak kalarak mahkemeyi bekleyecekmiş.

Gerçekten şerefsizliğin biricik örtüsü yeşil dolarcıklarmış!

Esasen 'Başkan'ının da ispat ettiği gibi, IMF'nin kuruluş amacı ülkelere, halklara yardımcı olmak değil; emperyalizme bağımlı ülke halklarının ırzına geçmektir. Paralarıyla

**ülkelere
giriyorlar,
ezilen
halkların
topraklarını
geri dönüşü
olmayan
bir
biçimde
yeniden**

sömürgeleştirmeye çalışıyorlar.

Bunun sonu da cinnet geçirip ailesini katledenler, bedenlerini sokak köşelerinde pazarlayanlar, komşusunun ekmeğini çalanlar... yani, açlık sınırında yaşayan milyonların mustarip olduğu bin türlü bela olması kaçınılmazdır. IMF, karikatüristlerin defalarca çizdiği, sokakta önüne gelene saldırmaya hazır ırz düşmanı gibi dolanmaktadır; işin daha vahimi, muktedirler dışında kimse IMF ile ilişki yaşamaya razı değildir...

Eski manita!

Yaklaşan seçimler sonrasında AKP gene birinci parti olacakmış gibi görünüyor -en azından anketler öyle olduğunu söylüyor. Bu adamlar tekrar ve üçüncü defa iktidara geldiklerinde işçilerin, memurların, çalışan ve çalışmayan her bireyin temel hak ve özgürlükleri tamamen kısıtlanacakmış gibi bir hava esiyor. Fakat IMF etiketli tecavüzcüleriyle el ele koyun koyuna olacaklarından hiç şüphemiz yok. Aksi takdirde o kadar saçma -onlar çılgın diyor- proje için gereken kaynak nasıl yaratılır?! Ne RTE'nin olduğunu söylediği ve bizden gasp edilen 95 milyar dolar ne de elde kalmış bir avuç devlet kuruluşu ve malvarlığı satılarak bu projelerin gerçekleşmesi mümkün görünmüyor.

Üçüncü AKP iktidarına, eski 'manita' IMF ile bir ömür boyu mutluluk mu dileyeceğiz, yoksa hepsini birden defetmek için kararlı bir mücadele mi yürüteceğiz? Malum, Tayyip her çifte en az üç çocuk yapmalarını öneriyordu; maazallah, bunların iktidarıyla IMF arasında yavru lamaya yönelik bir ilişki gelişirse, tecavüzcülerimizin sayısı artacaktır. Ondan sonra, vay benim yalnız ve güzel ülkeme...

Sibel'e üremesin demeyeceğim...

"Her Türk riyakar doğar." Böyle söyleyince olmuyor. "Kesin çok kötü bir şey söylüyor bu," gibi algılanıyor ama algılandığı kadar kötü değil işte. Türk ve kötü anlamlı bir kelime yan yana olduğu için bu algı...

Şöyle açıklayayım: Aile ve evlilik danışmanlığı yapan Sibel Üresin, "Çok eş yasal olsun, erkek olsam ben de çok eşli olurum, çok eşlilik kızların evde kalma sorunlarını ortadan kaldırır, Türkiye'deki kadınların yüzde 80'i dili yüzünden dayak yiyor, dayak ve aldatma bana göre boşanma sebebi değil," gibi şeyler söyledi. Holding medyası, alternatif medya, popüler kadın örgütleri, kadın-erkek milletvekilleri kontrataklarla saldırmaya başladılar. Ben bu kontratakları denk kuvvetlerin mücadelesi olarak algılıyorum. Deplasman takımının, sinsi taktiğiyle muhakkak karşı bir gol çabası. Bu da demek oluyor ki, Sibel Üresin muhatap alınmış ve haddi bildirilecek. Mecliste yan yana oturdukları milletvekili arkadaşlarının; metreslerini, imam nikahlı eşlerini, çokeşli olduklarını bilmiyorlarmış gibi yapan kadınlar; kendileri asla kız arkadaşlarını, eşlerini aldatmamış, zina yapmamış, kadına el kaldırmamış, pozitif ayrımcılık neferleriymiş gibi davranan erkekler...

Kafa gıdıklığı

İnandığımız her şeyi kutsallaştırıp, üstüne bir de bizim gibi düşünmeyenlere kabul ettirme küstahlığımızı her şeyde olduğu gibi bunda da sürdürüyoruz. Ben bir kadın olarak, evliliğin zaten bir toplumsal dayatma olduğunu düşünüyorum. Çok eşlilik, devlet tarafından verilecek medeni bir hak olacaksa erkek-kadın ayrımı yapılmadan uygulanmalı. Gerçekten ama gerçekten bunu destekleyebilirim. Sadece, "Hem Müslümanım, hem de erkeğin dört kadınla evlenmesine karşıyım," diye çırpınmayı, "Din kisvesi altında ahlaksızlık yapıyorlar," diye saldırganlaşmayı mantık hatalarıyla dolu bir davranış biçimi olarak görüyorum. Hazmetmeden benimsediğimiz şeyler kafamızı karıştırmış. Mesela Nisa Suresi 4/3. ayeti dermiş ki:

"Eğer, velisi olduğunuz mal sahibi yetim kızlarla evlenmekle onlara haksızlık yapmaktan korkarsanız onlarla değil, hoşunuza giden başka kadınlarla iki, üç ve dörde kadar evlenebilirsiniz; şayet, aralarında adaletsizlik yapmaktan korkarsanız bir tane almalısınız veya sahip olduğunuz ile yetinmelisiniz. Doğru yoldan sapmamanız için en uygunu budur." (Diyanet İşleri meali.)

"Kafası karışık Müslümanların öğretilmiş, içselleştirilmiş, genlerimize yerleştirilmiş kadın davranışlarını böyle dillendirilmesini anlayışla karşılıyorum. Anlayışla karşılayıp, ciddiye de almıyorum. Çünkü benim ciddiye aldığım, emeğiyle, zihniyle, vücuduyla sistematik ve bitmek bilmez bir şekilde sömürülen kadınlardır..."

Elhamdülillah Müslüman bir toplumun kafa gıdıklığı belki de ilk önce buradan başlamıştır. 'Kutsal kitap'ın, gönderilmiş son kitap ve kendini yenileyemeyeceği düşünülürse, yanlış yapılan, yanlış söylenen hiçbir şey yoktur demektir. AKP'li Sibel Üresin'e neden şaşırdığımızı, neden isyan ettiğimizi ben hâlâ anlamış değilim. Komşuların, akrabaların haberi olmadan edindikleri metreslerini, Meclis kürsüsünde kadınlar gününü kutlayıp, coşkulu konuşmalar yapan milletvekillerinin imam nikahlı eşlerini, sevgililerini düşününce, "Havan kime güzelim?" demek istiyorum ben sadece. Bunları bilmeden yaşıyoruz da, bir şeyler söyleyip göz önüne çıktıklarında hepimiz sütten çıkmış ak kaşıklarmışız gibi 'toplumsal ahlak'tan bahsetmeye başlıyoruz.

Devekuşları gibi bacak arasına soktuğun kafanı bir çıkar bakalım. Genel ahlaka uygunluğundan dem vurup, ahlaksızlığın dibine vurduğunu; porno kasetlerinden, dinlenmiş telefon

görüşmelerinden öğrendik. Eskisi gibi de değil üstelik, devir teknoloji devri. Ki ben sana öyle şeyler yapma demiyorum. Yap. Ben, 'Bana ne?'' der geçerim ama senin o dilinden düşürmediğin ahlakınla hiç uyuşmuyor bunlar. Hem bir çıkarsan kafanı bacak arasından, göreceksin ki dekolte de, çok eşlilik de, metreslerin de, eşcinsellik de değil problem. Problem, senin riyakarlığın. Problem, her şeyin senin istediğin gibi olmasını istemen. Problem, o güzel kafanda kadın erkek eşitliğini oluşturamaman. Seks kasedin çıktı diye istifa etmeni elem buluyorum üstelik. Özel hayatınla hiç ilgilenmiyorum ama sen benim dekoltemle, girdiğim internet siteleriyle, cinselliğimle ilgilenmekten aslı görevlerini yerine getiremiyorsun.

Fiş-Priz

Çok değil, bir kaç ay önce KOBİDER Genel Başkan'ı Nurettin Özgenç kadın erkek eşitsizliğini vurgulamak için kadını fişe, erkeği prize benzetti ve ekledi: "Şekil

olarak bile birbirine benzemezler nasıl eşit olabilirler?" Bu zihniyet muhakkak ki, kendi özsaygısı olmayan, aslı görevinin erkeğini mutlu etmek ve işine karışmamak olduğunu düşünen kadınlar yetiştirecek. Toplumsal cinsiyetçiliğin dinamiği, kadın-erkek farklılıklarının sosyo-kültürel belirlenimleri ile dikkate alınması ve değerlendirilmesi umurunda değil. Biyolojik farklılıklar bu söylemler için kafi. Bir erkek olarak, cinsler arasındaki toplumsal ayrımcılığın kültürel değişim yoluyla ortadan kalkabileceğini, bunun için mücadele etmesi gerektiğini asla düşünmüyorum.

Bu zihniyetin içinde yoğrulmuş muhafazakar kadınlardaki inanılmaz mantık hatasının adı bu seferlik de Sibel Üresin olmuş. Kafası karışık Müslümanların öğretilmiş, içselleştirilmiş, genlerimize yerleştirilmiş kadın davranışlarını böyle dillendirilmesini anlayışla karşılıyorum. Anlayışla karşılayıp, ciddiye de almıyorum. Çünkü benim ciddiye aldığım, emeğiyle, zihniyle, vücuduyla sistematik ve bitmek bilmez bir şekilde sömürülen kadınlardır. Benim ciddiye aldığım, hangi zümreden olursa olsun kadını kendisiyle eşit görüp, kavgasında baş tacı eden erkeklerdir. Bu yüzden sık sık militan emekçi Lorraine Bowler'ın, İngiltere madenci grevinin üçüncü ayında, madencilerin ailelerinden gelen 10 bin kadının önünde yaptığı şu konuşmayı hatırlarım:

Bam tell

"Bu kavga sadece erkekler için değil, hepimize ait... Bu ülkede sadece sınıf üzerinden bölünmüş değiliz. Erkekler ve kadınlar olarak da ayrılmış durumdayız. Biz kadınlar çoğu zaman sendikalara ve örgütlenmeye aktif olarak katılmaya teşvik edilmedik. Örgütlenme, her zaman erkekler için bir alan olarak görüldü. Bize ise ailenin evcilleştirilmiş bir unsuru gözüyle bakıldı. Uzun yıllar boyunca bizden beklenen rol bu oldu. Son zamanlarda bunun değiştiğini gözlemliyordum ve yaşadığımız şu son birkaç hafta bu değişimin en iyi örneği olarak ortaya çıktı. Eğer bu hükümet sadece madencilerle uğraştığını düşünüyorsa hayli yanlış. Artık erkeklerle, kadınlarla ve ailelerle kavga etmektedir."

Bu konuşmayı her okuduğunda bam teline vurulmuş olan, tüm kadınlar için toplumsal kaygıları, hak, eşitlik, özgürlük vb. istekleri olan biri olarak riyakar Müslümanlarla uğraşmayacağım; yani tabii ki uğraşacağım ama böyle değil... Onun için Sibel Üresin'e de üremesin demeyeceğim, hobi olarak gene üresin...

"Sanatın ve sanatçının emeğinin

Türkü ve şiirlerinden tanıdığımız Seyduna'nın "Dünyanın en büyük köyü" dediği İstanbul'un Beyoğlu'nu ayaklar altına alan manzarasıyla Alamut Kalesi'nde buluştuk. 5. albümünde, "Söz ateştir her ağız taşıyamaz," diyen Seyduna, sanattan politikaya, Kürt sorunundan seçime kadar güncel her konuya dair ateş gibi sözlerle yanıt verdi sorularımıza...

Sizi Seyduna & Şahrud Türküleri'nden tanıyoruz. Nedir peki bu efsanenin öyküsü?

Ben Tunay Bozyiğit. *Şahrud & Seyduna Türküleri* bir efsane değil her şeyden önce. Ama bunun bugün efsaneye dönüşmesi benim için gerçekten yüreğimi büyüten bir olay. Yaşadığım halde ürettiklerimin efsaneye dönüşmesi her insana nasip olacak bir şey değil elbette. Buna efsane denmesinin temel sebebi Seyduna isminin tarihte bilinen Alamut Kalesi'nin komutanı Hasan Sabbah'ın lakabı olması. Şahrud'un ise o bölgenin adı olması, aynı zamanda Alamut Kalesi'nin altından geçen ırmağın adı olması. Ben kendi yitik öykümün kahramanlarını tarihten gelen bu Şahrud Seyduna ismiyle adlandırdığım için dinleyenler bunun bir efsane olduğunu düşünmeye başladılar. Oysa orada Seyduna benim Şahrud da 'yitik öykü' dediğim aşık olup kaybettiğim sevdalı olduğum insana verdiğim isimdi. Şahrud kelime anlamı olarak hayat veren ırmak demektir. Ben de kadını suya benzettiğim, hayat taşıdığına inandığım için bu adı verdim. Fakat bu kavuşulmayan öykü olduğu için özellikle sanal ortamda inanılmaz öyküler uyduruluyor: Kavuşamayan iki ırmak bir dağla bir ırmak, yeryüzüyle gökyüzü... Hasan Sabbah'ın o dönemine kadar giderek doğadan yararlanarak yazıyorum. Böylece süreç içerisinde benim o yitik öyküm efsaneye dönüşmüş.

Başlarken, "Ben Tunay Bozyiğit," dediniz, ama Seyduna ismi bugün sizin isminizin önüne geçmiş durumda... Bu durumdan mustarip misiniz? Yoksa bu şekilde devam edecek mi?

Genelde mustarip değilim. Çünkü bana hayatın içerisinde rahat hareket etme hakkı tanıyor. Türkiye'nin herhangi bir yerindeki müzik evinde eserlerim okunur ama kimse beni tanımadığı için rahatım. İkincisi ben hep popülist kültüre karşı oldum, popülist olmak, öne çıkmak gibi bir derdim olmadı. Beni mutlu eden, üretebilme becerisidir. Üretimin kendisinden haz alıyorum, o nedenle mutfağı seviyorum. Üretmenin kendisi var olma biçimidir, kendini yeniden üretebilme becerisidir. Hele bir de yaşamış olduğun çağın tanıyırsan, tutanakçısıysan, yürek solda olduğu için solda duruyorsan hayata, yüreğini de ağzına alıyorsan ki hep dediğim sloganımdır: "Elimden gelen yüreğimdir..." Sonuçta yürek işçiliği yapıyorum ben, aynı zamanda toplumsal işçilik de yapıyorum, toplumun bir sanatçısı, tutanakçısı olarak...

Albümünüzde eserleri siz değil genç yaşta yitirdiğimiz Kazım Koyuncu, Hilmi Yarayıcı, İlkey Akkaya, Gülay gibi sanatçılar okuyor.

Kendinizi geri planda tutmanız bir tercih meselesi mi?

Evet kesinlikle bir tercih ama aynı zamanda bir de ben sesime güvenmiyorum. 5 albümde bir tek *Çığlık* eserimi okudum, onun da sebebi sesim olmadığını görseniz diye... İlginçtir olumlu karşılık aldı. Eğer koşullar uygun olursa, ki sanmıyorum, ki sanal ortamın emeğimizi bu kadar çarçur ettiği, iktidarın da gerici bir zihniyetle yönettiği ülkede sanattan edebiyattan ve müzikten korktuğu ve günah saydığı için, ki programlarına bakın hepsinin burjuva partilerinin tamamı için söylüyordum asla sanata ve sanatçı sorununa dair bir tek cümle dahi yok. Dünyanın hiçbir yerinde sanatçıların emeği bu kadar hoyratça çalınmamıştır. O nedenle biz sanatçılar neredeyse aklıyla yüzyüze kalmış durumdayız. Bundan sonraki süreçte albümde iki veya üç eser okumayı deneyeceğim. Şunu da özellikle duyurayım ben bugüne kadar konserlere de gitmedim. Devrimci bir duruşa sahip demokratik kitle örgütü gecesi ya da çoğunlukla çocuk ve genç kızların kanser gibi illetlerle karşılaştığında yardım gecesinde sahne alıyordum. Ama bundan sonra sahne de almayı düşünüyorum.

Peki, bir yandan Beyoğlu'nun simgeleri Emek Sineması yıkılmaya uğraşırken, caddenin orta yerine alışveriş merkezi dikiliyor. Aynı şekilde İstiklal Kitabevi yerine hemen yakınında zaten var olan D&R açılıyor. İstiklal'in mistik havası yok edilmeye çalışılıyor. Buna ne diyorsunuz?

İstanbul dünyanın en büyük köyüdür, ne yazık ki bu hale geldi. Buna karşın bir şehircilik algısı zaten cumhuriyetin hiçbir iktidarının kafasında yoktu, beceriye de sahip değildi çünkü kent kültürüne sahip değildik. Bir klan yönetir gibi ülke yöneten mevcut iktidar zaten çadır kafalı olduğu için, vahşi kapitalizmle iç içe geçmiştir. Devlet destekli kapitalizmi üreterek yandaş zenginlikler, dolar milyarderleri oluşturdukları için sanat değeri olan her şeyi susturup tabii ki alışveriş merkezi kuracaklar. Tam da onları anlatıyor. Sanatın içine tüküren bir adamdan ne bekleyebiliriz? Kendilerini ifade ediyorlar biz de açık seçik görüyoruz. Bir Emek Sineması kapatılabilir mi? Hem estetik yönden, sahnesinin güzelliğinden, akustik özelliğinden... Bizim belleğimizdir her şeyden önce oralar. Bu insanlar belleğimizi yok ediyor. İsmine de katkısı vardır. Bize ait ve değerli olan bütün sözcükleri de yasaklıyorlar. Sözcüklerden bile korkar oldular.

5 albüm yaptım dediniz. Aşk, hüznün teması yanında Deniz Gezmiş, Kazım Koyuncu gibi yitirdiğimiz değerlere dair eserlerinizde toplumsal duyarlılığınız ön plana çıkıyor. Son albümde Ceylan türküsü var. Çocuklar bugün polise taş attıkları gerekçesiyle örgüt üyeliğinden tutuklanıp yaşlarından fazla ceza alıyorlar. Bir çocuk örgüt üyesi veya olann

söylediği anlamda bir terörist olabilir mi?

Kendileri tanımlamıyorlar mı? Hukuksal olarak da bu değil midir? Karar vermek reşit olmakla mümkündür. Onun kararını esas alırsın. Çocuk adı üstünde! Bir defa yaşlarından fazla ceza almaları bile başlı başına iktidarın, devletin o coğrafyaya bakışını simgeler. Çünkü kendileri dışında, özellikle Kürt sorunuyla zaten hepsi yok edilmesi gereken insanlardır. Öncelikle terörün tanımı konusunda ben farklı bakıyorum. Sistem kendini o anlamda çok iyi örgütüyor. Halkı körleştiriyor. En sıradan demokratik tepkisi için sokağa çıkan gençlere karşı iktidartar geçmişte toplumu linç girişimlerine sevk etmediler mi? Terör, evrensel insan hakları hukukunda gücünün zayıfı uyguladığı şiddete denir. Buradan yola çıkarsak, orada zayıf olan birey çocuk ya da gerilladır zaten. Burada terör varsa devletin uyguladığı şiddettir, ordusuyla polisiye cezaevleriyle her şeyiyle güçlü olan devlettir. Bir terörden bahsedeceksek devlet teröründen bahsedersin. Ama meşru bir kendini ifade etme, insan olmaktan dolayı kaynaklanan haklarını korumak için verilen mücadelenin adı terör değildir. Orada bir haklı savaş var! O nedenle terör sözcüğünü iyi kullanmak gerek! Onların dediği anlamdaki terörist devletin kendisidir. Kaldı

ki çocuklara terör yaftası inanılmaz derecede alçakça bir uygulamadır. O çocuklar 30 yıldır şiddetin içinde savaşıla büyüyor. Onlar da çocuk! Ama Batı'ya bakıyorsun, özel okullar, kolejler, kreşler her türlü olanağa sahipler... Oraya bilgi götürülmediği, eğitilip topluma kazandırılmadığı gibi, ana dillerinde kendilerini ifade edebilmenin önü tıkandığı gibi bir de onları yok etmenin yollarını arıyorlar! Bunu da yapmak için onlara terörist diyorlar. Çocuğa terörist diyen bir zihniyet kendini tarif eden bir zihniyettir. Orada ben 12 yaşında havan topuyla öldürülen bir kızcağızdan bahsediyorum. Çünkü 30 yıldır bu ülkede çok ciddi ve kirli bir savaş yürütülüyor. Bu savaşta bizim bildiğimiz kayıtlara geçen 400'e yakın savaş mağduru çocuk öldürülmüştür! Bu çocukları büyütüyorlar, hiçbir eğitim vermeden üniversite sınavlarına aynı eşit koşullarda sokuyorlar. Böyle bir haksızlık olabilir mi? Bugünkü o yandaşlarına şifre meselesi artık o ayyuka çıkmış bir şey! Ben temel zihniyetten bahsediyorum. Ben de bu ülkedeki sorunlara kafa yoran devrimci bir sanatçı olarak, oraya sanatımla edebiyatımla omuz vermeyi bir sorumluk sayarım. Yaptığım 5 albümde de Kürt sorununu mutlaka bir eserimde işlemişimdir. Duruşum nettir.

Başbakan da birkaç sene öncesine kadar açılımlardan bahsediyor. En son mitinglerde "Kürt sorunu yoktur, bazı Kürt vatandaşlarımızın sorunu vardır" dedi. Kürt sorunu yok mu?

Ya olmaz olur mu? Şimdi zaten gerçekten burjuvazinin bütün o ahlaksız dilini ve yöntemlerini kullanıyorlar. Belli ki Başbakan bugün o sorunu yine şiddetle çözme yolunu seçmiştir. Ama onu da boğar. Kürt sorunu hangi iktidarlara yerle bir etmedi? Çünkü Kürt sorunu bu ülkenin en yakıcı sorunu... Her gün insanlar ölüyor. Her evden insanlar öldürülüyor. Ölüm, geri dönüşsüz bir realitedir. Emperyalistler tarafından dört eşit parçaya bölünmüş bir ulus olmayı hak eden bir halk, güneşin altında diliyle, kültürüyle, tarihiyle kendini ifade edemiyor. Ben de varım diyemiyor! Başbakan yok demiş, dün de Demireller, Özallar önce inkar etti, kabul etti, hepsini gördük tarihte. Bunlar seçim propagandası, şahinleri oynama derdi hepsi bu. Seçimden sonra olur mu öyle şey? Tabii ki Kürt sorunu vardır, anayasal değişimler yapacaktır. Velev ki Kürt sorunu yok, en temel muhatabıyla İmralı'da neden görüşüyor? Oradaki Kürt vatandaşın sorunu değil bir halkın sorunu var, dil sorunu, kendini ifade sorunu var. Ezen bir dilin bireyi olarak kendimden utaniyorum ben. Çünkü bizim özgürleşme şansımız olmaz! Ezilen ulusun dili özgürleşmediği sürece bizim dilimizin özgürleşme şansı yok! Kürt sorunu çözümlenecek, diliyle coğrafyasıyla, tarihiyle, geçmişiyile yüzleşerek... Seçim martavalını geçsinler! Gerçekten daha inatçı bir gerçeklik yoktur! Kürt sorunu böyle inatçı bir gerçekçtir.

Geçmişte yazılamayan veya dillendirilemeyen pek çok konuya ilişkin fikirlerin özgürce tartışıldığı iddia ediliyor bugün. Bizdeki demokrasi ABD'den ileride deniyor. Gerçekten ileri demokrasiyi yaşıyor muyuz?

Böyle bir saçmalık olabilir mi? İnsanların kafalarına karakol kuruluyor. Daha niyeti tutuklanıyor! Kitap yazacakmış! Bu nasıl bir ileri demokrasi? Ben yarın Kürt sorununu işleyen bir eser daha yazacağım, bana diyecek ki sen bu türkünün sözünü yazıp besteleyemezsin. 67 gazeteci cezaevinde bugün! Hâlâ Kürt dili serbesttir diyorlar ama Kürt dilini kullandığı için cezaevinde insanlar! Bunlar ikiyüzlü burjuva politikasının temel özelliğidir. Kendi çıkarları doğrultusunda çifte standart uygularlara. O anlamda Türkiye'de demokrasinin D'si bile yoktur! Demokrasi, en asgari hoşgörü rejimi demektir, burjuva demokrasisi anlamında söylüyorum. Ben burjuva demokrasisini asla savunmam. Ben devrimciyim, benim için sosyalist demokrasi esastır! Ama burjuva demokrasisinin bile bir burjuva hukuku vardır. Bizde Kürt sorununun bugüne gelmesinin temel sebebi Türkiye'de burjuvazinin olmamasıdır. Sonuçta ulusal sorun burjuvazinin çözmesi gereken bir sorundur. Tarih böyle öğretti bize. Fransız Devrimi'yle başlayan bir sorundur. Fakat bizde burjuva piç doğduğu için, devlet eliyle doğurulduğu için o klasik Batı'daki anlamıyla kendi iç dinamiğiyle gelişmediği için kendi hukuksal normunu da oluşturamadı Türkiye'de. Bakın Türkiye'nin üretim ilişkisi dediğimiz hukuka, ceza hukuku İtalya'dan, medeni hukuk

porno kaset kadar değeri yok!"

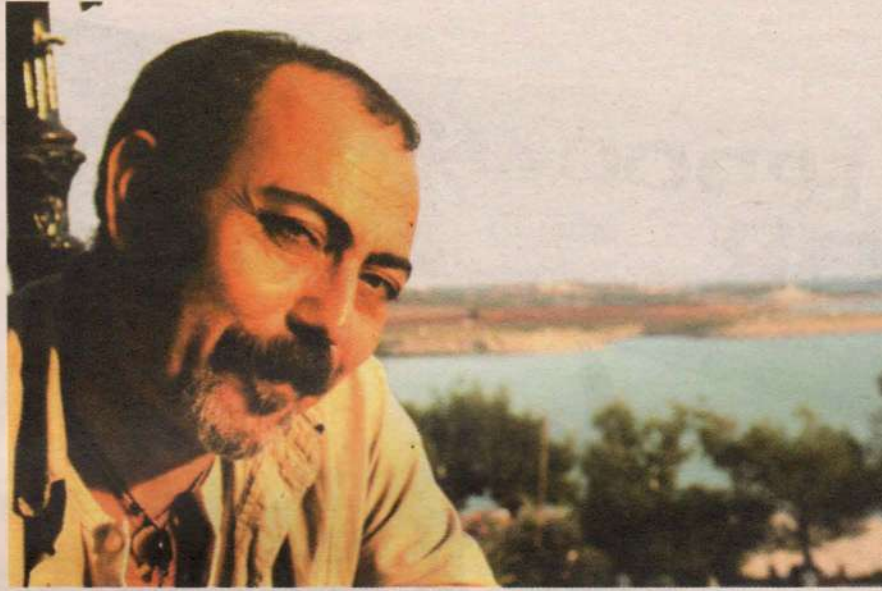
İsviçre'den alınmıştır. Kendi hukuk normunu oluşturamadığı için de bu sorunu çözemedi. Yoksa ta başında T.C.'nin kurulduğu dönemde çözülmesi gereken bir sorundur. Çünkü o günkü tutanaklarda öyle diyor, kurulacak bir cumhuriyet iki halkın cumhuriyeti olacak deniyor. Sonradan inkar edilip asimileye ve her türlü yok etme politikalarına başvurulur. Onca isyan ciddi anlamda inanılmaz kanlarla bastırılır. Ama yok edildi mi? Asla! Bir halkı yok edemezsin ki? Bunu İngiltere de geçmişte Hindistan üzerinde 150 yıl denedi, ne oldu? Sonuçta arkasına baka baka gitti, kıçına da teneke bağladılar İngiltere'nin. Yarın eğer bu uygulama böyle sürerse, yarın Kürt halkıyla Türk halkının gerçekten özgürce iç içe geçmiş bir arada yaşama şansı kalmayacak ve bu iktidarların kuyruğuna teneke bağlanacak!

Suriye, Mısır, Tunus, Yemen, Libya'daki halk ayaklanmaları ve en son Ladin'in öldürülmesiyle yakın gelecekte bakarsak Ortadoğu'da durumu nasıl görüyorsunuz?

Belli ki emperyalistler Ortadoğu'ya yeni bir dizayn veriyorlar. Bizim o İttihat Terakki yani Türk-İslam sentezi mantığımızla biz kendi iç sorunumuzu çözmek yerine Bulgaristan'daki, Yunanistan'daki Türkler'in kavgasını veriyoruz, çok mahiriz. Kendi içimizdeki Kürtler'in hakkını asla ve katla gözetmeyiz, yetmez Suriye! Birisi demez mi Suriye devlet başkanıyla kankaydın... Dünyanın neresinde bir iktidar inanılmaz derecede baskıcı, kıyıcı olabiliştir Suriye'de olduğu kadar? Sen utanmadan ona kardeşim diyebiliyorsun! Ya da Libya'da olduğu gibi, hani gittin elinden İnsan Hakları Ödülü aldın ya? Şimdi hadi çek git diyorsun... Bunlar senin kankandı ne oldu? Bin Ladin ayrı bir hikaye. Sonuçta Bin Ladin, ABD'nin Sovyetler'e karşı örgütlediği, Afganistan'da kullandığı bir adamdır. Hatta İkiz Kuleler'i de kendisi vurmuştur, bunu da Bin Ladin'in boynuna koymuştur. Çünkü o gün uygarlıklar savaşı dönemi ya bu yüzyıl öyle tespit etmişlerdi ve onun ayaklarını oluşturunlardı. Onun için de Irak'a Afganistan'ı rahatlıkla işgal edebilmeleri için bahaneye ihtiyaçları vardı. Bahane de Bin Ladin'di. Bugün de ona ihtiyaçları kalmadı, kendileri yok ettiler. Türkiye de ne yazık ki bu dizaynın içerisinde. Kürt sorunun çözümünü ve çözümsüzlüğünü de belirleyecek olan emperyalistlerdir. Asla Tayyip'in başında olduğu iktidar değil! O bile bu dizayn içerisinde yerli yerine oturtulacaktır. Ama orada nispi ölçüde kendiliğinden geliştiği söylense de asla öyle bir şey yok, BOP adım adım hayata geçirilmek için zaten o anlamda örgütleniliyordu Ortadoğu, benim görüşüm tabii bu.

Önümüz seçim. RED dergisi olarak bu seçimlerin pek çok nedenle gayri meşru olduğunu düşünüyoruz. Siz ne düşünüyorsunuz?

Kesinlikle! Ben bugüne kadar hiçbir seçimde gidip oy kullanmadım. Böyle emperyalizme

göbekten bağlı kapitalist bir toplumda meşru bir seçim olma şansı yok! Daha da önemlisi, hepimizin emeğiyle birikmiş olan devletin hazinesinden trilyonlar alarak propaganda yapıyorlar. Burjuva partileri benim emeğimi çalarak yapıyor bu işi. Bu bile onların gayri meşru olduğunu gösterir. Eğer biz sınıflar savaşı olduğuna inanıyorsak, sonuçta burjuva halka karşı YSK'sıyla, partilerin bütün harcamalarını

benim senin cebinden çalarak savaş veriyor. Bunun neresi meşru olabilir? Asla meşru değil! Ama bu örgütlü olan devrimcilerin, demokratların legal zeminde olamayacağı gibi bir sonuç asla doğurmamalı! Örgütlüyse çatır çatır gerekirse parlamentoda gidip halkı temsil edebilmeli! Devrim, hayatın her alanını örgütlemektir!

Her seçim öncesi dile gelen ama vücut bulamayan sola dair bir çatı söylemi vardı.

Sanat bir gün onları da insanlaştıracak!

Sanatın içine tüküren ve bir heykelin başının vurulduğu bir süreçten geçtik. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Her şeyden önce ben Karslıyım, yani 'ucube'nin olduğu şehirdenim. Özellikle bu ucube söyleminden sonra yazdığım makaleler Serhat TV sitesinde yayınlandı. Bu zihniyet zaten sanatın düşmanı bir zihniyet. Geçmişte sanatın içine tükürdüler dediğiniz gibi. Şimdi kendi yandaşları ve yol arkadaşları sanatın içine tükürmüşken zat-ı muhteremin onların önderliğini yapması kadar doğal bir şey yoktur! O da sanatın başını kesti ve ben bir makalede şöyle demiştim: "Kendisi heykel oldu teneke." Şimdi aslında politika da bir sanattır, kılı kırk yaran, sınıfsal savaşın duygusuz bir ifadesidir. Ama bizim anladığımız sanat ise, toplumun duygularını inceltir, onlara bir estetik beğeni kazandırır bir olgudur. Tarihler boyunca hep devrimci karakter taşımıştır. Çünkü sanat hiçbir zaman muhalefet olmaz, muhalif olur! Her zaman iktidara, erke karşı muhalif olmuştur. Daha 1900'lerde Hasan Sabbah der ki: "İktidarla düşüp kalkan sanatçılar ve bilginler, sanatçı ve bilginlerin yüz karasıdır..." Bu bile benim Seyduna ismini almam için yeterlidir ve en temel nedenlerinden biridir. İnsanlığın tarihsel gelişim süreci

içerisinde insanlaşmasının tek yolu sanattır ki! Çünkü aynadır, tokatlar insanı. Önemli olan aynaya baktığında kendini insanlaşmış görüp görmemekle ilgilidir. Sanata ucube diyen bir anlayışın yönettiği bir ülkede olmak gerçekten acı verici bir olay. Bence bunu söyleyen ucubelik yapıyor, ucubenin ta kendisidir üstelik! Ama ne yazık ki yaşadığımız kapitalist toplumda erki elinde bulunduran bu iktidar, demokratik hiçbir önermeye asla açık olmayan, sanat gibi insanileşmeye, insanı düşünmeye sevk eden kafa yorduran, farklı alternatifler üretme becerisi kazandıran sanattan ürkerler bunlar. O nedenle sanatı yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Zaten cumhuriyet tarihimiz ortada. Benim öncelim, ardılı olmaktan mutluluk duyduğum Nâzım Hikmetler, Ahmed Arifler, Enver Gökçeler, Hasan Hüseyin Korkmazgiller, A. Kadirler... hepsi öyle ya da böyle sanat ürettikleri için bu ülkede zindan görmüşlerdir, sürgün yemişlerdir, asılmışlardır. Mevcut iktidarsa bunların en geri zemininde olan, Türk İslam sentezciliğinin en geri hali... Dolayısıyla sanatı ve sanatçıyı kendisine düşman olarak görmesinden daha doğal bir şey olamaz. Ama sanat bir gün onları da insanlaştıracak! En çok onların sanata ihtiyacı var, buna inanıyorum.

Bugün için bunu Emek Demokrasi ve Özgürlük bloğu olarak tariflersek, bu bloğu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Muhatabiyet anlamında olumlu buluyorum. Cidden bu ülkedeki solun bir çatıya ihtiyacı var. Yeterince mitoz bölünmeler yaşıyoruz, fazlasıyla yaşadık. Bir söz var, "Bir zamanlar kartaldım, bana atılan düşman oklarına dönüp bakmıyordum bile çünkü beni tüylerim öldürüyordu." Biz hep tüylerimizle kendimizi öldürdük, hiçbir zaman asgari müşterekte bir araya gelip düşmana karşı ortak tavır almayı beceremedik. Bu anlamda bu olumlu bir adımdır. Emek kesimlerinin kendilerini ifade edeceği alana ihtiyaç var. Kürt sorununun daha demokratik daha insani belki daha sosyalist -gönül ister ki sosyalist anlamda çözülsün- ama geline nokta da bunun şansı yoksa en azından demokrasi bağlamında orada örgütlenen sorunu çözmeye ben varım diyen, emekten, banıştan yana bir muhatabiyet realitesi var. Benim kendi iç tutarlılığında asla devrim olmadan bu ülkede oy kullanmayacağım deyip kullanmamışım ama zaman zaman gidip kullanmak geliyor içimden. Sonuçta hayatın her alanı örgütlenmek zorundadır.

Son soru olarak sanata dair soralım. Önümüzdeki dönemde Seyduna neler yapacak, projeleri neler?

Biliyorsun, telif haklarında dünyanın en geri ülkesiyiz. Açlıkla geçiyoruz. 5 albümüm var, 2 albümlük çalışmam hazır. Buna karşın bana 3-4 ayda bir 12,50 TL bir para geliyor ve bununla yaşa diyor sistem. Bu şartlarda 6. albümü yapabileceğim şansım olacağını sanmıyorum. Gün olur, bir şeyler değişir, bizim telif haklarımız da görülür. Dedim ya hiçbir yerde sanata ve sanatçının sorununa dair hiçbir partinin programında böyle bir şey yok! Olur ya bu sanal ortamlar denetlenir, kasetler çıkınca nasıl denetleniyorsa! Demek ki sanatın ve sanatçının emeğinin bu porno kasetler kadar değeri yok! Üzerine gidilmiyor. Denetlenir bize de oradan onurlu ve insanca yaşayabileceğimiz bir gelir olursa tabii ki kaldığım yerden devam edeceğim. Çünkü halihazırda 2 albümlük eserim var. Her gün de üretiyorum. Ben üretmezsem ölürüm, üretim benim biricik yaşama sebebim... 2 kitap bitirdim. Biri yarısı öykü yarısı şiirlerden oluşan, diğeri de -bu ülkenin cezaevinde yatmayan şair olamıyor ne yazık ki- 5 yıllık bir cezaevi sürecim vardı. Roman denemesi gibi onu yazdım. Onları yayınlamanın yollarına bakacağım. Onun dışında da her zaman olduğu gibi eserlerime ihtiyaç duyan daha çok amatör sesler, yeni albüme girecek olanlara omuz atacağım. Her albümde özgün ve halk müziğinde adı olan profesyonel insanlarla çalıştığım gibi amatörleri önünü açtım. Kan biraz olsun temizlensin, tazelensin istedim. Bu alana cüretle gözü kara giren dostları destekleyeceğim.

○Sayı 57, Haziran 2011, Aylık yaygın süreli yayındır ○Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına Sahibi Tuncay Akgün ○Yazışları Müdürü: Hakan Gülseven ○Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○Adres: Fırızağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No:19/1A Cihangir Beyoğlu-İSTANBUL ○Tel 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○Baskı: Lemar Ofset ○Dağıtım: D.P.P. A.Ş

'HIYAR'lara vesile olsun!..

Valla alınan alınsın, kızan olursa da gönül rahatlığıyla hakaret etsin ama aha buradan alenen açıklıyorum; ben bu sevgili yurdumuzda sektirmesiz iki üç senede bir sergilenen demokrasilik temasından nefret ediyorum.

'Siyaset' adı altında koca koca adamların salaklığın en üst boyutunda tavırlar sergilemelerini, aptallık tabirinin yetmeyeceği kılıklara girmelerini, hadi kendileri böyle ahmakça davranıyorlar da peşlerinden bütün memleketi meydanlara sürüklemelerini, her seçim dönemi biraz daha artan bir öfkeyle takip ediyorum.

Giydirilmiş minibüslerin üzerine monte ettikleri sinir zıplatan ses sistemleri ile yavaşak vokal gruplarının seslendirdiği ucuz melodili parti müzikleri asap bozmanın ötesinde bir ruh haline taşıyor beni. Bir de o kadar birbirine benziyor ki artık bu propaganda şarkıları, vesaiti görmedikçe kimin türküsü olduğunu kestirebilmek mümkün değil.

Dağa, taş, ağaca, direğe astıkları, çokluk plastikten mamul bayrakların, flamaların, görsel propaganda malzemelerinin yarattığı görüntü kirliliği başka bir mide bulantısı mecrası. Cezaevi tesbihi gibi sabırla dizilmiş, bir parti lideri resmi arkasına bir parti amblemi sıralamasının uçsuz bucaksız uzunluktaki sarmalları kimi zaman gün ışığına bile engel olup sokakları kasvetlendiriyor.

Seçim İnizvası...

Bu seçim öncesi dönemlerin yarattığı agresif-depresif ruh halinden sıyrılabilmek için bu kere kendi kendime inziva kararı alıp kırk-elli gün artık neyse sokağa caddeye adım atmama kararı almıştım. Aklımca bu seçim faaliyetlerinden uzak durup yok yere küfür kafır olmayacak, alakasız kimselerin kalbini kırmayacaktım.

Nevalemi, tütünüme tedarikleyip eve konuşlandığım daha ilk gün kaçmamın imkansız olduğunu anlayıverdim gayet net. Efendim şimdi bu seçime girme hakkı kazanmış her partiye, hazine denen devlet kesesinden irili ufaklı yardımlar yapıyor bildiğiniz üzere. E bayrak-hoparlör masrafı da bir yere kadar. Kalan parayı nereye dökelim diye düşünmüş olacağız ki akıllarına televizyon gelmiş. Cem Uzan'ın beyaz gömleklerinden bu yana bilmekteyiz ki hatırı sayılır miktarda reklamcı guruh bu seçim işinden ekmek yiyor. Eldeki malzemenin ne olduğuna çok takılmadan kendi bilimsel izlekleri doğrultusunda şişirilecek yönler bulup dayıyorlar milletin burnuna. Bizim milletin siyasete ilgisi de takım tutma

Parti reklamlarında hep bakışları ufka sabitlenmiş adayların görüntüsü... İnsanın kusasını getiren bir futbol demeç kalıbı var ya, hepsi 'önümüzdeki maçlar'a bakıyor hıyar ağalarının...

düzeyinde olduğundan ötesini berisini, nedenini niçinini sorgulamadan ha bu reklamlara bakıp bakıp eğilimini kuvvetlendiriyor.

Tevellüdümüzün hatırlamamıza izin verdiği en eski seçim sloganı 'Umudumuz Karaoğlan' lafzının müellifi büyük bir ihtimalle sıradan bir halk partili vatandaşımızdı. Her ne kadar 'Sayın Karaoğlan' umutlarımızın ocağına sonradan incir ağacı dikmiş olsa da o sloganın menşei taban idi yani. Sloganda bile kitlelerin tuzu, beklentisi vardı.

İllüzyonist AKP

Oysa şimdi bu reklam ekseninde döndüğü için hadise, tam manasıyla 'tüketici-hedef kitle' parametrelerini hissedebiliyoruz zorlanmadan. Söylem gayet net, seçmene albeni arz edecek veriler üzerine, birinci ağızdan kurulan cümlelerle ulaştırılıyor.

İktidar partisi artık reklamı falan aşmış neredeyse illüzyona varan reklam filmleri döktürüyor. Efendim duble yollar yapılmış memlekete, büyük bir ihtimalle metropolde yaşayan, arabası filan gayet düzgün bir aile her fırsatta bu yollara düşüp kökeninin topraklarını ziyarete gidiyor ne güzel. Fakat duble yolların kenarındaki akaryakıt istasyonlarına bir uğrayıp deponun kaç liraya fullendiği ayrıntısından

kimsenin bahsedesi yok. On milyon yurttaşımız uçakla tanışmış ama önüne gelene sponsorluk yapan resmi havayolu şirketinin 2011 yılının ilk üç ayı için açıkladığı zarar miktarının 330 milyon tl olduğunu borsa ile aşına birkaç kişiden başkası bilmiyor. Çocukların ders kitaplarını bedava verdiğini açıklayan sevgili eğitici hükümetimiz bu kitapların bir boka yaramadığını, aslolanın

şifre olduğunu ve bu şifrelere erişebilmenin anahtarının da ne olduğunu anlatmıyor mesela. Herhangi bir devlet hastanesinde bırakın tedavi olmayı, sağalmayı; şikayetinizin

üstüne üç ilave edip çıkmadan, hem de her ağızlarını açtıklarında hasta yoğunluğundan şikayet ederek, mekanikleşmiş olmalarına gerekçe yaratan hekim ordusunun deyim yerindeyse aşağılamalarına maruz bırakılan yeşil kart sahibi milyonları artırmayı marifet sayıp, bunun bile reklamı yapılabiliyor utanmadan. Bütün hayallerimiz gerçek olmuş, keyfimiz keke. Filmin sonunda da bütün bu başarıların sahiplenicisi başvekilin ufka bakan görüntüsü. Hadi şimdi Namık Kemal'i yad edip, "Hayalle yaşıyanı..." diye sunturlu küfürler etmeyeyim de durayım kolaysa.

Ha tabii diğerlerinin de kalır yanı yok

bunlardan. Sevgideğer ana muhalefet partisinin reklam kampanyası da vaat üzerine bina edilmiş. Kendilerinin de böyle bir umudu yok gerçi ama hani olursa diye fikir jimnastiği yapıyorlar herhalde, iktidara geldiklerinde neler yapacaklarını anlatıyorlar... Da işi en pespaye tarafından tutmadan olmuyor sanki, bulabildikleri mevzu haybeden para vaadi. Yoksulluğu, yokluğu bitirmeye çalışmanın ne kadar kalın bir mesai olduğunun farkındalar gayet tabii, onun yerine yoksullara maaş bağlamanın vaadini veriyorlar. Sloganları da herkese bünyelerinde yer varmış gibi hayli iddialı. Lakin iş uygulamaya gelince özellikle telaffuz etmedikleri ve bu ülkenin harbi harbi sorunu olan bir dolu meseleye yönelik tek cümle kurmuyorlar. Sebep mi? Tabii ki gene bakışları ufka sabitlenmiş lider görüntüsü. İnsanın kusasını getiren bir futbol demeç kalıbı var ya, hepsi 'önümüzdeki maçlar'a bakıyor hıyar ağalarının. (Hıyar burada hayrın çoğulu olarak kullanılmıştır.)

Görüntü servisi...

Diğer küçük tefeklerin bu seçim yardımı sadakasından aldığı miktar pek de yeterli olmadığı için televizyonlarda pek esamileri okunmuyor... Da, sanal alemi en etekli kullanan sürpriz şekilde ilmekli purof oldu. Hani kim olduğunu bir an unutsak, biz bile neredeyse mütebessim bir ifade ile izleyeceğimiz kendisini. Bu da bilinçli bir çalışmadır diyeceğiz de, tosuncukların kafa o kadarına basar mı emin değiliz. Habire görüntüleri yayınlanan teşkilat, püskevitle ganalizasyonla taban güçlendirip duruyor bir şekilde.

Bu görüntü işi de başka bi alem. Yediği her ne haltsa hakikatten böyle kayda alma meraklısı mıdır insanoğlu yahu? Yoksa 'big brother'ın böyle her yerde gözü kulağı mı vardır? Kimdir bunlar ve gerçekten deşifre edilemeyecek kadar uzakta mıdır? Seçimden sonra ciddi ciddi daha birçok görüntüyü servis edeceklerini söylüyorlar ya olur mu böyle bir şey cidden? Bir de bu görüntüleri izleyen ve izleniminin üzerine tespitler yapan, çıkarsamalarda bulunan kimseler var mıdır sahi? Ben sağımda solumda hiç böyle bişeye tanık olmadım da ondan soruyorum.

Netice itibarıyla bu kaçamadığımız propaganda faaliyetlerinden sonra ceza korkusuyla el mahkum gireceğimiz seçim paravanında, listede yer alan bir çok partinin altındaki yuvarlağa keçeli kalemle HAYIR yazarak ifa edeceğim bu dönem demokrasi yükümlülüğümü de, şimdiden hepsine haber vereyim, şaşırmasınlar...